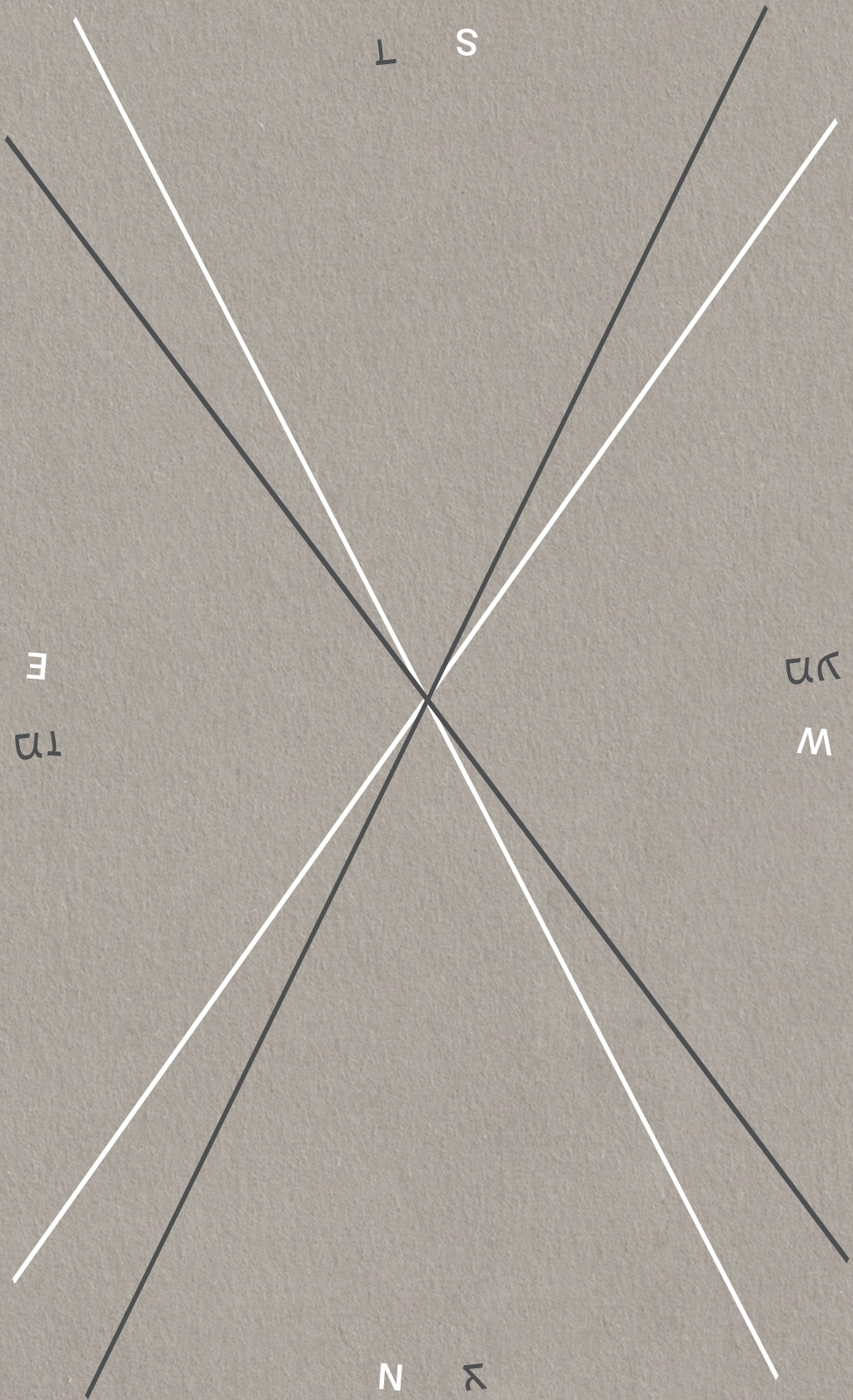

אט
א

א
א

א
א

א
א

פוליטיקלי חורלן - חדיבולן המערבי בגוף המזרחי המזרחי - EXORCIZING THE WEST - CORRECTLY POLITICAL

Exorcizing the West

פוליטיקלי
POLITICAL
חולק
CORRECTLY

הדיבוק המערבי בגוף המזרחי

Jonathan Touitou

"סופרים הם הכי דפוקים", מפטיר הבלש אלכמנין שעה שהוא חוקר את טוויטו בסצנה 5. את השורה זו, ורבות אחרות ווסוף עמי אשר העורך באחד מתשעה סבבי עריכה שעבר הספר עוד שכמעט באף היבט איני מחשיב עצמי לסופר, הרי שרק תחת עינו הפקוחה עלה בידי להעלות על הכתב כמה ממחשבותיי ותחושותיי באשר לחברה הישראלית ולמקומי בתרבותן פשוטן וכחדותן.

תודתי שלוחה גם לאמנים שעשו עמי חסד והתירו לי לכלול את יצירותיהם ובכך הסכימו להקריב עצמם במתקפת הקמיקזה הזו, בעוד שאני מרומי הזייתי החלטתי להתרסק על הספינה בה הפליגו הם וכה רבים אחרים בתקווה ליצור תרבות חדשה משל עצמם. חזור אמונו שק התסכול יכול להצית, ביקשתי להימנע מכתובת עוד טקסט אקדמי יבשושי, ועל כן אני מקווה שאם הספר אינו יצירת מופת ספרותית, הרי שבכל זאת לה בידו לתאר את הפרקטיקה של אמנות כפולחן שתעצמותו הקדמוניות מפליגות מעבר לאופקי השוק "החופשי". אני סומך על תבונתם ונדיבות לבם של האמנים שיראו בבני דמותם האמנותיים הגרוטסקיים לעתים, מעין זאנסצנה שתכליתה לחשוף את הטביריות שאנו האמנים למדנו להסוות בהיכלי השן. כולי תקווה שיהירותי תהיה כאן הראשונה להיחשף.

הרעיון שהגיתי קרם נייר ודיו רק הודות להשגחתה ותמיכתה המקצועית המתמדת של מורן מינב חשוב לי שתדע עד כמה אני אסיר לה תודה.

ברצוני גם להצדיע לאורית בולגרו, שנטל יומרתי האוריינית למחצה ודאי הכביד רבות על לבה החכם והנבון.

לבסוף, ברצוני לשגר לעברה של עליית אזולאי את החיוך הטמיר שרק בני הזוג יודעים לזכור.

Finally, I would like to address the modest smile that only part-ners can perceive to lift Azoulay.

I would also like to salute Orin Bulguro on whose sensitive in-tellect and heart the burden of this semi-literate pretense must have weighed heavily.

It is only through the steady and professional care and support of Moran Minbat that my endeavor has become paper and ink and I would like to thank you for that.

My gratitude also goes to the artists who have graciously allowed me to include their work. In doing so, they agreed to take part in this kamikaze undertaking, which is the height of my delirium I decided to publish, and so many others had embarked upon the hope of recovering a man of their own. Driven by a sincere belief that only trust can spare, I had hoped to deliver a new and different kind of work. I am grateful to the artists who have graciously allowed me to include their work. In doing so, they agreed to take part in this kamikaze undertaking, which is the height of my delirium I decided to publish, and so many others had embarked upon the hope of recovering a man of their own. Driven by a sincere belief that only trust can spare, I had hoped to deliver a new and different kind of work.

Israeli society and my place in its culture. I write some of my unfiltered thoughts and emotions regarding the world as only under the watchful eye of Ami D. Hadad that I could bookend. It is almost no respect I consider myself a writer, by Ami Asher, the editor, in one of the editing rounds this interrogating scene. This line, and many more, was added. "Writers are the worst," says the detective Elchmannyah while in-

SCENE 10	P.124	Of ways to infiltrate the mind of a bureau- crat and hijack the system he rep- resents. Noon. Police HQ – the lawyer.
SCENE 11	P.130	Same day, early evening; Tsvetu at his desk writing the text for Guy Avtal's cata- logue of the exhibition he's about to open at the Israel Museum of Art in Jerusalem.
SCENE 12	P.136	Where we learn about two possible kinds of materialistic projection in art practice: one that thinks it is conscious of itself and one that simply is. Same day, night.
SCENE 13	P.142	The return of Tamir Leichtenberg. Next day, morning, while walking on Allenby Street.
SCENE 14	P.150	Where we learn about camouflage tech- niques inspired by the excess of sebum. The two are walking down Allenby Street, crossing Rothschild Blvd.
SCENE 15	P.156	Conceptual recycling in the police car. A moment later.
SCENE 16	P.162	Is it all a dream or a reality? The car stops. The detective tries to reignite but the engine is dead.
SCENE 17	P.170	Now seriously! Did you think I was bull- shitting all along? 2142, somewhere in the Negev desert a shepherd finds an incomplete book titled: Follow the Wind.
EPilogue	P.180	Towards Trajectories
APPENDIX	P.186	
IMPRINT	P.199	

SCENE 1	P.16	At the bus stop near the police station, a homeless person is fishing for glass bottles in the garbage can.
SCENE 2	P.22	Where we learn about Tsvetu's colonial past. Earlier the same day, Shtetl Café, Aliyah Street, downtown Tel Aviv.
SCENE 3	P.32	A moment later. Night, the Shtetl Café.
SCENE 4	P.36	On how to conduct an investigation in the Middle East. A few blocks away. Under the yellow streetlights of Salame Street, in front of the smoking building.
SCENE 5	P.44	Where we learn about art's collusion with the institutions. The same night. Police HQ in Jaffa, not far from the burned-down building.
SCENE 6	P.58	About the power of chemistry and its insidious effects. Next day. Evening. At Tsvetu's place in south Tel Aviv, he reads Lotman aloud while petting his cat on his couch.
SCENE 7	P.68	Where dualism is celebrated anew. Night. Tsvetu enters his cell.
SCENE 8	P.74	Dwelling in the Garden of Eden or when women come into power. In the cell. The temperature is approaching 40°C and cockroaches are crawling in from every nook and cranny.
SCENE 9	P.114	On various aspects of storytelling in photography. Next morning at Elchmannyahu's office. The fire depart- ment was unable to determine the cause of the fire that burned the tires on the first floor (and, parenthetically, BAAD, on the second).

SCENE 10	עמ' 124	על דרכים להסתגן לתודעת הביורוקרט ולהשתלט על הממסד אותו הוא מייצג. שעת צהריים. מטה המשטרה – עורך הדין.
SCENE 11	עמ' 130	באותו היום, בין ערביים. טוויטו יושב לשולחנו וכותב את הטקסט לקטלוג של גיא אביטל לקראת התערוכה שהוא עומד לפתוח במוזיאון ישראל.
SCENE 12	עמ' 136	כאן אנו למדים על שני סוגים אפשריים של השלכה מטראליסטית בפרקטיקה האמנותית: זה שחושב שהוא מודע לעצמו וזה שפשוט מודע. אותו היום, שעת לילה. בראשית ישראל, ארץ לא אמונת.
SCENE 13	עמ' 142	שובו של טמיר ליכטנברג. יום המחרת, בבוקר, רקל, תוך כדי הליכה ברחוב אלנבי.
SCENE 14	עמ' 150	כאן אנו למדים על טכניקות הסוואה ששואבות את השראתן מעורף קלב. השניים הולכים במורד רחוב אלנבי, וחוצים את שדרות רוטשילד.
SCENE 15	עמ' 156	מחזורי אקספוזיציה, גלריית בלוקס. רגע אחר על הספה.
SCENE 16	עמ' 162	האם הכל חלום או איזה ניידת נמצאת בלילה? ההתייחסות לבלוקס היא מוזיקלית. רגע אחר על הספה.
SCENE 17	עמ' 171	החיים בגן עדן או כשהנשים יעלו לשולחנו. בתוך התא. המטפסות מתקרבת לארבעים מעלות וחרקים מגיחים מכל החרחיקים.
SCENE 18	עמ' 180	על הביטחון של סיפור סיפורים בצולמו. בבוקר המחרת בלשכתו של אלכמניח. הכאים לא הצליחו לזהות את מקור השרפה שהכעירה את הצמיגים בקומה הראשונה (ורק אג, אג, את באאר בשנייה).
SCENE 19	עמ' 186	נפס
SCENE 20	עמ' 191	זולד

SCENE 1	עמ' 16	בתחנת האוטובוס הנושקת לתחנת המשטרה, חזק בית דג בבוקר זכוכית בפח הזבל.
SCENE 2	עמ' 22	כאן למדים אנחנו על עברו הקולוניאלי של טוויטו. קודם לכן באותו היום, בקפה שטיטל, ברחוב העלייה.
SCENE 3	עמ' 32	רגע אחר לאחר מכן. לילה, קפה שטיטל.
SCENE 4	עמ' 36	אמנות החקירה במזרח התיכון. כמה רחובות משם. מתחת לאורות הרחוב הצהובים של רחוב סלמה, מול הבניין העשן.
SCENE 5	עמ' 44	כעת אנו למדים על שותפות האמנות לדבר עבירה עם המוסדות. אותו הלילה. מטה המשטרה ביום, לא רחוק מהבניין השרוף.
SCENE 6	עמ' 58	על כוחה של הכימיה והשפעותיה החתרניות. ערב יום המחרת. בדירה של טוויטו בדרום תל אביב, הוא קורא את לומן בקול רם תוך שהוא מלטף את חתולו על הספה.
SCENE 7	עמ' 68	תפארת הדואליזם שבה ונחוגג. לילה. טוויטו נכנס לתא.
SCENE 8	עמ' 74	החיים בגן עדן או כשהנשים יעלו לשולחנו. בתוך התא. המטפסות מתקרבת לארבעים מעלות וחרקים מגיחים מכל החרחיקים.
SCENE 9	עמ' 114	על הביטחון של סיפור סיפורים בצולמו. בבוקר המחרת בלשכתו של אלכמניח. הכאים לא הצליחו לזהות את מקור השרפה שהכעירה את הצמיגים בקומה הראשונה (ורק אג, אג, את באאר בשנייה).

In the background, 'Ariz San's "Bum Pam" can be heard as people line up in front of a newly inaugurated gallery in the Jaffa flea market. The passerby looks at this unusual crowd with the same look, the same gazes back at the passerby, perhaps reestablishing the same natural contemplation that must have taken place in the 1930s when European Jews immigrated to the region en masse and laid the corner-stones for its industrialization at the expense of the local grocers and peasants.

פתח דבר

ברק ניצחן לשמוע את "בום פאם" של אריס סאן מנגן, שעה שמבקרים מצטופפים בכניסה לגלריה שזה עתה נפתחה בשוק הפשפשים. עובר האורח מתבונן בהמולת הקהל והקהל משיב לו באותו מבט, משחזר אולי את הבחינה ההדדית שהיתה מתרחשת בוודאי בשנות ה-30 כשיהודים מאירופה היגרו בהמוניהם לארץ והניחו את אבני הפינה לתיעושה על חשבון החנוונים והפלאחים המקומיים.

אבל אלה העומדים ברחוב ערב באים לשלום - הם אמנים. עדר המבקרים מתמקם כך שהחום הנפלט מגופם לא יתלהט כדי כבשן ייחלים בנפשם לשמועת משב הרוח שתואיל בטובה לנשב מן הים ולצנן את מצחם הבוהק מזיעה. אנחנו ע לפתיחה, לא פחות, לפולחן שרק שב ומעורר ניכור בעובר ושב, בהיותו זר לחוקיו הנוקשים כשם שהם שתוקים.

עין דיבוק מערבי רודה כמדומה ברחוב ודבק בגופינו המזרחיים, פוקד עלינו להסתדר בתור ולקוות בסבלנות

FOREWORD

By escaping the theoretical writing that too often sides with the oneness of the engaged academic discourse and to cast the curators', critics and artists into relationality beyond the institutional and the artistic into a social-Darwinian world, I seek to readdress the cultural production of the commons as a social and legitimate question of power and authority. As a curator at BAD, I have been trying to rehabilitate the "irrational" that art is a ritual performed by anyone (and not

By escaping the theoretical writing that too often sides with the oneness of the engaged academic discourse and to cast the curators', critics and artists into relationality beyond the institutional and the artistic into a social-Darwinian world, I seek to readdress the cultural production of the commons as a social and legitimate question of power and authority. As a curator at BAD, I have been trying to rehabilitate the "irrational" that art is a ritual performed by anyone (and not

By escaping the theoretical writing that too often sides with the oneness of the engaged academic discourse and to cast the curators', critics and artists into relationality beyond the institutional and the artistic into a social-Darwinian world, I seek to readdress the cultural production of the commons as a social and legitimate question of power and authority. As a curator at BAD, I have been trying to rehabilitate the "irrational" that art is a ritual performed by anyone (and not

שיקראו בשמנו ונוכל סוף סוף להיכנס המוזיאונה. עובדה ידועה היא שהקונספט של מוזיאונים גוון זה נהגה בתקופת הר"ה, במטרה להתנער לבסוף מהאמונות ה"טפלות" שיוחסו למסורות מקוננות, תחילה בכל ארץ וארץ, ובהמשך בוויל רבה. אשית חכמה בכוח הזרוע, שעלה התאנה של המדע בקושי הסתיר, הביזה הקולוניאלית של אוצרות תרבות הממלאים כיום את היכלי המערב עד לזרא העלתה פרי באושים בעידן הבתר-קולוניאלי.

המשך, חטאו אמנים בפולחן המודרנה מרצונם החופשי, בלי עזרת חיילים או מומחים, והדירו את הקשר המיידני, הדל, פתאים למורשת של חדשנות הנדסית מתמדת שבתי הנכות הם לה יהלומים בכתר.

והימנעי מהכתיבה התיאורטית המצדדת לעתים מזומנות מדי עם השיח האקדמי המהונדס לא פחות שבצלו נוטים אוצרים, מבקרים והסטוריונים של האמנות לצבוע את הקשר בין המוסד לאמן בצבעי הדרוויניזם החברתי, אני חותר להעלות מחדש את התוצר התרבותי שהוא נחלת הכלל כשאלה חברתית ולגיטימית ולחמוק מחצי הלעג של הרציונליסטים. כאוצר ב-BAAD, שקדתי על שיקום אותה "אמונה טפלה" שהאמנות היא פולחן שלכולנו חלק בו (ולא רק האמנים בהכשרתם), חלק בלתי נפרד מתרבותנו אנו. אמונה טפלה זו התפרצה אל פני השטח 110, כשאותן סיסמאות של מחאה חברתית,

¹ Coprolalia is the medical term used to describe one of the most puzzling and socially stigmatizing symptoms of the Tourette Syndrome—the involuntary outbursts of obscene words or socially inappropriate and derogatory remarks. Tourette Association of America website.

in the guise of a police interrogation. An Italian may apply. An Iranian by the west, a fixateur, a fixateur of the artistic discourse in the attempt at finding a fixateur in the for some, the insanity is merely the fact that almost every artist three-year lifespan.

the project's and events over the basis for a series of exhibitions stored in downtown Tel Aviv, formed mass of artefacts – the Reservoir – collection. Within six months, this one or her more or her works in the call for works entitled to place process and everyone receiving the art on loan. There was no selection who generously placed 500 works of for works answered by 300 artists social protest, I issued a call immediately after the short-lived they have corrupted.

those seating at the top of a system movement, the compact content of shake, it for now only for a short Tunis. I felt the common will to the streets of Tel Aviv, Cairo and ed by demonstrations on the same incantation, were shouting same social protest slogans, using belief was sparked in 2011, when the in one culture. This irrationality only by trained artists) embedded

¹ קופרולליה (coprolalia): התפרצויות בלתי-נשלטות של קללות או ביטויים נכבדים מעליבות. עפ"י אתר ההתאחדות האמריקאית למתמודדים עם טורט, זהו אחד התסמינים החריגים של התסמונת, גורם משמעותי לסטיגמה נגד המתמודדים עמה.

² Ibn Khaldun, Al-Muqaddima ("Introduction"), trans. Franz Rosenthal, Princeton University Press, 218. https://archive.org/stream/ibn-khaldun/ibn-khaldun_djvu.txt

considered by the passerby. 'em, artists, shall legitimately be by the west, a fixateur, a fixateur of the artistic discourse in the attempt at finding a fixateur in the for some, the insanity is merely the

tel remarakable things.² absolutely freely about it and they speak [...] The information they give about the supernatural that such is their condition about them after the fact know mystical experience who learn and the persons with and the mystic states of the attained stations of sainthood. Nonetheless, they deservedly than like rational beings. are more like insane persons are fools and imbeciles who among the adepts of mysticism

the "insane": echoing Ibn Khaldun's description of sonifying a depicted enlightenment of artists as public figures perceived as all-too-human failure (and) at that, below, rather than glorify their practice, the story narrated culture out of Israeli artists and western

² מתוך אבן-ח'לדון, אל-מוקדימה ("אקדמות למדע ההסטוריה"), בתרגומו החופשי, עמי אשר על העריכה.

כתרים לגאונותם (ככל שהם ראויים לכך), אלא חושף את כשלונם האנושי להפליא של אמנים כדמויות ¹ לבורית המגלמות ² שלה שפטה את הרגל, ומדהדת את ההגדרה שנתן אבן ח'לדון ל"חולי הנפש":

רבים מחסידי תורת הנסתר הם ספק פותים ורפי שכל, ספק חולי נפש, וודאי שאינם שקולים בשכלם. ובכל זאת, הם זכו ובצדק למעמד של קדושה, לגדולה המיסטית של צדיקים בדורם. יודעי הח"ן שלומדים עליהם בדיעבד יודעים שכזהו מצבם [...]. המידע שהם חולקים עמו על העל-טבעי יחיד ומיוחד. [...] הם מדברים עליו בחופש גמור ומספרים לנו פלאי פלאים.²

לדידם של אחדים, אבדן השפיות אינו אלא נסיון לגלות סדק בתקינות הפוליטית הפשטנית לעילא של השיח האמנותי שמכתיב המערב, סדק שדרכו נוכל אנו, האמנים, להיחשב כלאגסימיים בעיני עובר האורח.

¹ קופרולליה (coprolalia): התפרצויות בלתי-נשלטות של קללות או ביטויים נכבדים מעליבות. עפ"י אתר ההתאחדות האמריקאית למתמודדים עם טורט, זהו אחד התסמינים החריגים של התסמונת, גורם משמעותי לסטיגמה נגד המתמודדים עמה.

The man's age has no importance. He could be very old or very young. The important thing is that he doesn't know where he is and wants to go somewhere.

This is why he always catches a moving train, like in American Westerns. Without knowing where it comes from (origin) nor where it goes (end). He gets off midway, in an isolated village around an insignificant station.

Saloon, beer, whiskey: where do you come from, mate? From far away. Where are you going? I don't know. Maybe there's work for you. OK.

דיוקן של פילוסוף מטריאליסט, לואי אלחוסר, 1986.

גיל האדם אינו נחשב במאומה.
הוא יכול להיות בא בימים או עול ימים.
הדבר החשוב הוא שאיננו יודע היכן הוא,
ושהוא רוצה להגיע להיכן שהוא.
זו הסיבה שהוא תמיד מזנק אל רכבת נוסעת,
כמו במערבונים האמריקאיים. בלי לדעת מהיכן
היא נוסעת (מוצאה) ולאין (סופה)
הוא יורד באמצע הדרך, בכפר מבודד סביב
תחנה נידחת. פאב, בירה, ויסקי:
ומאין אתה, חבר? רחוק מכאן.
ולאן מועדות פניך? אינני יודע.
אולי יש כאן עבודה בשבילך.
טוב ויפה.

1 Louis Althusser, "Portrait of a Materialist Philosopher, Philosophy of the Encounter, Later Writings, 1978-87" (trans. G.M. Goshgarian) London, Verso, pp291

[Naama to herself]
 "It is so dark here, I can't see shit."
 [Across the narrow street, a man shows up in the dark as he lights a cigarette] ...
 "Hey! Tweetu?" Says Naama hoping for a familiar face.
 "Hi, Naama! Still blabbering in your blog?"
 "It's so dark here!" Says again Naama. "You just walked out of the police station", she adds, now in a more confident voice.
 "You should have been a detective with such sharp insights", says Tweetu, feigning an admiring voice.
 "How did it go? Did they say it they know who did it?"
 "Did what?"
 "Burn the Reservoir!"
 "I told them I did..."
 [Tweetu takes a drag, his face is briefly illuminated]

"You what??"
 "I saw that it was bound to fail, so I burnt it down - that's what I said."
 "Why?"
 "Well, I tried to re-initiate a materialistic approach free of ideologies and failed, so I let it go up in smoke."
 [And he exhales slowly and looks at the smoke going up in the dark]
 "What do you mean? That's why you did it or that's what you told them - or both? Have you officially lost your mind now?"
 [Tweetu still toys with his cigarette smoke while chanting to himself, contributing to Naama's diagnostic suspicions]
 "Curating the gallery space of the Bezalel Academy of Arts and Design in Tel Aviv, and working together with fellow artists presented the opportunity to take over the vessel and hoist the colors. At BAD, artists en masse helped create

| סצנה 1 | בתחנת האוטובוס הנושקת לתחנת המשטרה, חסר בית דג בקבוקי זכוכית בפח הזבל

[נעמה לעצמה]
 "כל כך חשוך כאן! אפשר לראות כלום." [מעבר לרחוב הצר, צדודיתו של גבר מבליחה בחשיכה כשהוא מצית סיגריה]
 "היי! טוויטו?" שואלת נעמה, וולה געגוע לפנים מוכרות.
 "הי נעמה! עדיין מבלבלת את המוח בבלוג שלך?"
 "כל כך חשוך כאן!!" אומרת נעמה. "אתה יצאת עכשיו מתחנת המשטרה", היא מוסיפה, כעת בקול בוטח יותר.
 "עם הברקות שכאלה, היית צריכה להיות בלשית בעצמך", אומר טוויטו. טון של הערצה מעושה.
 "איך הלך? הם אמרו אם הם יודעים מי עשה את זה?"
 "עשה מה?"
 "שרף את המאגר!"
 "אמרתי להם שאני עשיתי את זה..."
 [טוויטו לוקח שבטה, פניו מוארות להרף עין]
 "אתה מה???"
 "אמרתי להם שכל העסק נדון לכשלון, אז שרפתי את זה - זה מה שאמרתי."

"למה?"
 "תראי, ניסיתי להתחיל מחדש בגישה מרנית חפה מאידיאולוגיה ונכשלתי, אז נתתי לזה לעלות באש."
 [נושף בשקט ועוקב בעיניו אחר העשן המיתמר מעלה אל הלילה]
 "מה זאת אומר? זה למה שעשית את זה או זה מה שאמרת להם - או שניהם? אתה התחרפנת עכשיו רשמית - כאילו, זה קליני?"
 [טוויטו משתעשע עדיין בעשן הסיגריה שלו תוך שהוא מפום לעצמו, ותורם בכך לאבחנותיה הנפשיות של נעמה]
 "עבודת האוצרות במרחב התצוגה של בצלאל בתל אביב, והעבודה בשיט תוך עם אמנים אחרים, פתחה בפניי הזדמנות להשתלט על הספניה ולהניף את דגל שודדי הים. בבא (DAAB), המוני האמנים עזרו בבניית שיט אוונגרדיים ונוחים לסערה, חפים מפיקוחו של משמר החופים של אמנות המערב. כשלוש-מאות אמנים נענו לקריאתנו ותרמו כל לפחות אחת מיצירותיו. מאסה בלתי מדבחת של חמש-מאות יצירות אמנות התא-

At the bus stop near
 the police station, a
 homeless person is
 fishing for glass bottles in
 the garbage can.

| SCENE 1 |

Previous page: Delta Bus, Axel Peterson, 2013, archival pigment print, 120 x 80 cm
 עמוד קודם: אוטובוס דלתא, אלכס פיטרסון, 2013, הדפס פיגמנט ארכיוו, 120x80 ס"מ

רגנה במסגרת חלופית: מדפים עמוסי עבו-
 דות הטרימו את קירות מרחב התערוכה.
 "בין הש 1102 ו-3102, תפקד המאג'
 מורה משוחררת ממשמר של פלטפורמות
 תרבותיות מתקשות לשרוד אשר קיווינו כי
 יציפו ביום מן הימים את השדות המדירים
 והמדבריים של עסק התערוכות המוסדי."
 [נעמה מנופפת בידיה אל מול עיניו, משוכנעת כעת
 באבחנתה]

"תגיד, אתה בסדר, טוויטו? אולי כדאי
 שתלך הביתה לנוח..."

"קיימתי ראיון קצר כמעט עם כל אמן
 שתרם יצירה למאגר [כעת פונה לנעמה
 בקול רגיל]. אחת השאלות שנהגתי לשאול
 היתה, "למה אתה מצפה מהמאגר?" ורבים
 ענו כך: "אני מקווה שהוא יעזור לי
 להגדיר את הפרקטיקה שלי ולמצב אותה
 במרחב התרבותי והחברתי". ביסודו של
 דבר, הם ביקשו יקשור של יצירתם.

"אז אני מבינה מכך שהשממה טרם פרחה?"
 "שוב פעם המטפורה הציונית הזו! אולי
 תחליפי דיסקט, מה את אומרת? תסתכלי
 מסביב רגע, ותראי את האיש הזה ממש
 מאחוריך, רעב ללחם, מתפרנס בדוחק מב-
 זבזב שאין כמוהו."

[מובכת קמעא, אך בעיקר מבוהלת, היא פוסעת
 פסיעה אחת לעבר טוויטו]

"האו, האו, נובח טוויטו."
 [נעמה כמעט נופלת מנעלי העקב הדקיקות שלה
 ונאחזת בורועו של טוויטו, ומיד משחררת את
 אחיותה מרגע שהתייצבה על עקביה המחורדים]

"תודה לך! לך להזדיין!"
 [היא אומרת בבלבול, עיניה סורקות בעצבנות

"Thank you! Fuck it!"
 once back on her points]

Tweeter's arm, only release it immediately,
 [Naama almost falls off her stilts and grabs
 "ARF ARF", barks Tweeter.

takes a step forward towards Tweeter], she
 [Slightly embarrassed but mostly scared, she
 waste."

sustainability based on sheer
 despatched to a 'poor' is forced into a
 person just behind you no 'oh,
 around you for a moment, and see the
 you'll take a look
 "Again this Zionist metaphor; change
 Bloom?"

"So I guess the desert has not yet
 contextualization of their work."

Basically, they were asking for the
 in the cultural and social field',
 define my practice and its status
 answered: 'I hope it would help me
 from the Reservoir?' To which many
 asked: 'What do you expect
 one of the questions I repeatedly
 now in a normal voice]

Reservoir, I conducted a short interview. [Addressing Naama

"With almost every artist who consigned a work in the
 "Are you OK, Tweeter? Maybe you should go home and rest..."

[Naama waves her hand in front of his eyes, now convinced of her diagnosis]
 of institutional business-oriented exhibition making."

we hoped one day flood the exclusive and arid fields
 as a deregulated reservoir of precarious cultural platforms
 Between the years 2011 and 2013, the Reservoir functioned
 walls of the exhibition space.

an alternative set up: work-packed shelves prefigured the
 unarticulated mass of 500 works of art were organized in
 our call and contributed at least one of their works. An
 of western art. About three hundred artists responded to
 volatiles from the coast guard

את סביבותיה].

[שתיקה קצרה]

"האם אפשר לומר שהמאגר היה מפעל יש-
 ראלי?"

"'פרובינציאלי', את מתכוונת?"

"לא! אני מתכוונת ישראלי, כחול לבן."

"לא היתה שום כוונה לכפות אג'נדה
 לאומית כלשהי על האמנים ועל עבודתם.
 "מקומי" יהיה מונח מתאים יותר. והמא-
 גר תפקד כפח מחזור לאמנים המשתוקקים
 להיקשור."

"אז למה לשרוף אותו? כדי שיהיה למגד-

לור "מקומי" שכולם יוכלו לראות?"

[טוויטו משליך את הסיגריה ומתרחק מהמקום]

[Tweeter throws his cigarette as he walks away]

I might have seen?"

"So why burn it down? A 'local'
 to contextualization."

as recycling can for artists in need
 term. And the reservoir functioned
 "local" would be a more adequate
 the artists and their practice.
 any national agenda whatsoever on
 "There was no intention to impose
 and blue."

"No! Israel is what I mean, white
 "Provincial', you mean?"

"was an Israeli undertaking?"

"So can it be said that the Reservoir
 [A short silence]

[She says confusedly, while looking around her]

ככל שמתאפשר לאדם לפרוש מביתו התרבותי,
 כך קל לו יותר לשפוט אותו, ואת העולם
 כולו גם כן, בריחוק הרוחני ובנדיבות
 הנפש הדרושים על מנת לראות נכוחה.
 כך גם קל לו יותר להעריך את עצמו
 ותרבויות זרות עם אותו השילוב של
 אינטימיות וריחוק.

— אדוארד ו. סעיד, אוריינטליזם

Edward W. Said, Orientalism

The more one is able to leave one's
 cultural home, the more easily is one
 able to judge it, and the whole world as
 well, with the spiritual detachment
 and generosity necessary for true vision.
 The more easily, too, does one assess
 oneself and alien cultures with the same
 combination of intimacy and distance.

אין במוח הילד תנובה לילדים, שנות ה-40, אסתי אפרמתי - בארבעת הספרות הילאומיות של ישראל, אסתי ארי ויליש

She laughed at my Frenchness and said, "you're laughing at me when you are around the Old City, I will show you around". Manara grew up in East Jerusalem and remembered the Old City as the best playground. "The labyrinthine narrow streets and the arched entrances of the houses echoed the screams of the native fear that exudes from children while playing hide and seek," she waxed poetic. It was the perfect setup at a time when innocence was echoing biblical stories rather than the news. "Now kids play rebels and soldiers on one side and terrorists and police on the other," aiming at each other with toy guns from Disney film industry" she lamented. Manara chose to stay in Jerusalem after she graduated from the Hebrew University Law School my next meal, or you next date..."

בדבר העליונות המוחלטת של המורשת הקוליברית הצרפתית, שכן חייטי עמוק באשליה של תרבות צרפתית אוניברסלית עד שנת 1994.

"בוא נשתה בקבוק יין טוב", היא אמרה. "אשמח לחלוק כוסית עם צרפתי אמיתי".

כמובן שרשימת היינות היתה בעברית, כך שבקושי יכולתי לקרוא אותה, ובדיוק כשעמדתי לזהות את המלה היחידה שהתפענחה לי, "צרפת", היא שאלה אותי: "מה דעתך על פינו נואר מבורגון?"

"רעיון מצויין", הפטרתי. בהבוקוק ענה 051 ש, בעוד שבצרפת אותו הבקבוק היה עולה בוודאי 50.

כשיצאנו מבית הקפה אמרתי, "המחירים האלה מטורפים", ושאלתי את עצמי איך אוכל לשלם על הארוחה הבאה שלי, או על הדייט הבא שלנו...

היא צחקה לצרפתייתי ואמרה, "המס הנגבה על המורשת הקוליברית שלך תואם לפלצנות שלה! 02-6430987, תתקשר אליי כשאתה מגיע לאזור העיר העתיקה, אני אעשה לך סיור".

מנאר גדלה במזרח ירושלים והיא זוכרת את העיר העתיקה כמגרש משחקים שאין כדוגמתו. "הסמטאות המתעקלות והקשתות בכניסות לבתים הדהדו את זעקות הפחד הנאיבי שבוקעות מגרונותיהם של הילדים המשחקים מחבואים", היא התפייטה.

היתה זו התפאורה המושלמת בעת שבה התמימות הדהדה את סיפורי המקרא ולא את החדשות. "היום ילדים משחקים שוטרים וגנבים מצד אחד ומחבלים וחיילים מצד שני, ומכוונים אחד על השני אקדחי צעצוע

Commercial break: People sitting in nature or in the close approxi-nature of nature attempted by the state-planted parks covering the ruins of destroyed and depopulated Palestinian villages around a picnic table in a cheerful mood.

אין במוח הילד תנובה לילדים, שנות ה-40, אסתי אפרמתי - בארבעת הספרות הילאומיות של ישראל, אסתי ארי ויליש

There isn't anything better like Tnuva's milk for children, 1940's Ephemera Collection - Courtesy of The National Library of Israel Eri Wallish Collection

מתעשיית הסרטים של דיסני, קוננה מנאר. היא בחרה להישאר בירושלים לאחר שהשלימה את לימודי המשפטים באוניברסיטה העברית בגלל, כך הסבירה מאוחר יותר, ש"מישהו צריך להגן על הילדים האלה". עשרים שנה אחר כך, אעזוב את המזרח התיכון בגלל האלימות שהשתלטה על אותם האנשים שנניהם נצצו בעבר תקווה לשלום. את הלהבה הזו כיבו הבהוב מסך הטלוויזיה ומבזק הדקה האינסופי שלא הראה דבר מלבד צמאוננו של הצלם לדמעות ולדם. כל שהראו התמונות הללו היתה ההיסטריה המזויפת של הצלם. הדימויים האלה לא הראו כלום מלבד הדרך הקלה בחזרה לפחד, להבדיל מהאמון ארוך הטוח שבנה רבין בכאב ושגבה ממנו את מחיר חייו. דבר לא הציגו התמונות הללו מלבד האינטרסים הצינניים של כלי תקשורת המשרתים ספקולציה גרידא. הדימויים הללו לא הראו כלום, אבל העם היהודי צפה בהם ומילא אותם (את כלומיותם) בספורים מהעבר, מההסטוריה הממושכת של הפחד שהועברה מדור לדור.

הפסקת פרסומות: אנשים יושבים בחיק הטבע - או בתפאורה המחקה את חיק הטבע שיצרו הגנים הלאומיים ושמורות הטבע על עצייהם הנטועים המחפים על הריסות הכפרים הפלסטינים החרבים שרוקנו מיושבייהם - מסביב לשולחן פיקניק, במצב רוח עליז.

Yield in Hebrew. It is also the name of what was for its first seventy years an Israeli food processing cooperative (co-op) owned by the kibbutzim (collective farms) and moshavim (agricultural communities). and historically specializing in milk and dairy products; it was subsequently sold by its members as a limited company and, since 2014, has been controlled by a Chinese state company, Bright Food.

קול יחיד של גבר שר:
Shavuot Tnuva, an Israeli celebration
נלחמים על כל גבעה
Nararatot mitzuy deep wascuine voice:
פזמון כולם שרים יחד:
Only in Israel
רק בישראל
Refraim in the togethetoytly:
קול יחיד של אישה שר:
In Shavot me eil Tnuva
מי בכלל תיקח אותך?
Refraim in the togethetoytly:
פזמון כולם שרים יחד:
Only in Israel
רק בישראל
Refraim in the togethetoytly:
קול יחיד של גבר שר:
That's the end a man
חדשות יש כל הזמן
Singing female voice:
פזמון כולם שרים יחד:
Only in Israel
רק בישראל
Refraim in the togethetoytly:
קול יחיד של אישה שר:
There's a smile in the time
ככה תמצאי חתן
Singing male voice:
פזמון כולם שרים יחד:
Only in Israel
רק בישראל
Refraim in the togethetoytly:
כולם שרים יחד:
om, in the same way?
שבועות כולו תנובה
Singing female voice:
פזמון כולם שרים יחד:
Only in Israel
רק בישראל
Refraim in the togethetoytly:
קריין עם קול גברי עמוק:
Fighting the evil hyll
שבועות תנובה חגיגה ישראלית
Singing male voice:

מבחינה שיווקית, מסתבר שהטרור היה עסקה משתלמת, אולי אפילו עסקת המאה. אנשים בזבזו כסף כאילו שאין מחר, ותעשיית הפרסומות זינקה קדימה והשאירה מאחוריה את "ימי הביניים" הסוציאליסטיים של ישראל, תוך שהיא מאמצת את האסתטיקה של ארוס ותנטוס אל תוך השוק הניאו-ליברלי. קניית קוטג' מותגה כמאמץ לאומי, כאילו אכפת לפרות למי שייך העשב שהן לועסות על הגבעות. ואם זו לא היתה סיבה מספיק טובה לקנות תוצרת ישראל, היי סמוכה ובטוחה שבעודך מורחת את מרח תפגשי את "האחד" שעמו תחגגי מאוחר יותר את החג ותשריצי חיילים נוספים שיגנו על אותן גבעות ממש. בעיית האבטל: פטרה כיוון שכל מסעדה, כל בית קפה וכ"א נדרשו להציב שומר חמוש בכניסה, שמשכורתו נוספה לחשבון הלקוחות. בהדרגה הפך עסק הבטחון למגזר משגשג במשך.

ויקיפדיה: ביטחון לאומי הוא יכולתה של אומה להגן על אזרחיה ועל ערכיה הפנימיים מפני איומים חיצוניים, כגון ארגוני טרור ומדינות עוינות. הביטחון הלאומי מושחת על שלל מרכיבים המקנים למדינה את היכולת להגן על עצם קיומה, על עצמאותה, על חיי תושביה, על שלמותה הטריטוריאלית, על ביטחון הפנים שלה, על מעמדה בקרב אומות העולם, על המאזן הדמוגרפי, על התפיסה האידאולוגית ועל הביטחון היומיומי בגבולות.

The unemployment rate is a percentage of the total labor force that is without work but available for work. It is calculated by dividing the number of unemployed people by the total labor force and multiplying the result by 100. The unemployment rate is a key indicator of the health of an economy. A high unemployment rate indicates that there is a significant portion of the labor force that is not working, which can lead to economic problems. The unemployment rate is also affected by factors such as the number of people entering the labor force, the number of people leaving the labor force, and the number of people who are not actively seeking work.

תחילת הדרך היא שיווקית, מסתבר שהטרור היה עסקה משתלמת, אולי אפילו עסקת המאה. אנשים בזבזו כסף כאילו שאין מחר, ותעשיית הפרסומות זינקה קדימה והשאירה מאחוריה את "ימי הביניים" הסוציאליסטיים של ישראל, תוך שהיא מאמצת את האסתטיקה של ארוס ותנטוס אל תוך השוק הניאו-ליברלי. קניית קוטג' מותגה כמאמץ לאומי, כאילו אכפת לפרות למי שייך העשב שהן לועסות על הגבעות. ואם זו לא היתה סיבה מספיק טובה לקנות תוצרת ישראל, היי סמוכה ובטוחה שבעודך מורחת את מרח תפגשי את "האחד" שעמו תחגגי מאוחר יותר את החג ותשריצי חיילים נוספים שיגנו על אותן גבעות ממש. בעיית האבטל: פטרה כיוון שכל מסעדה, כל בית קפה וכ"א נדרשו להציב שומר חמוש בכניסה, שמשכורתו נוספה לחשבון הלקוחות. בהדרגה הפך עסק הבטחון למגזר משגשג במשך.

ויקיפדיה: ביטחון לאומי הוא יכולתה של אומה להגן על אזרחיה ועל ערכיה הפנימיים מפני איומים חיצוניים, כגון ארגוני טרור ומדינות עוינות. הביטחון הלאומי מושחת על שלל מרכיבים המקנים למדינה את היכולת להגן על עצם קיומה, על עצמאותה, על חיי תושביה, על שלמותה הטריטוריאלית, על ביטחון הפנים שלה, על מעמדה בקרב אומות העולם, על המאזן הדמוגרפי, על התפיסה האידאולוגית ועל הביטחון היומיומי בגבולות.

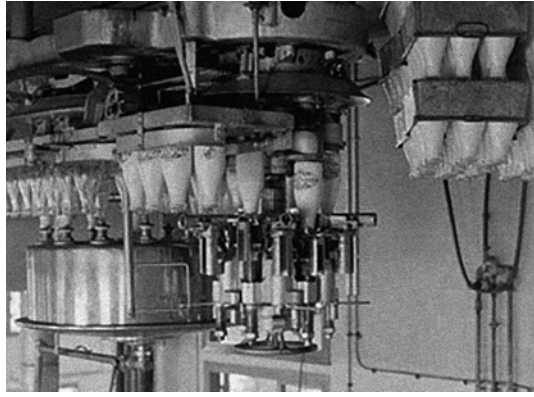
The unemployment rate is a percentage of the total labor force that is without work but available for work. It is calculated by dividing the number of unemployed people by the total labor force and multiplying the result by 100. The unemployment rate is a key indicator of the health of an economy. A high unemployment rate indicates that there is a significant portion of the labor force that is not working, which can lead to economic problems. The unemployment rate is also affected by factors such as the number of people entering the labor force, the number of people leaving the labor force, and the number of people who are not actively seeking work.

"בטחון" הוא ביטוי בנאלי שאנו משתמשים בו לעתים כה קרוב בלי להקדיש לו כל מחשבה, אבל הוא הצליח להסתנן לתוך סיוטינו. עד כדי כך, שכמעט כל אסטרטגיית שיווק תצליח לפרוט על אותו הניס.

שנות התשעים גילמו את ההגמוניה חסרת המתחרים של תרבות קפיטליסטית כלל-עולמית והיה לה שמ: גלובליזציה.⁴ זה היה מצב העניינים היחיד, ובזירה המקומית הוא מצא את ביטויו באינתיפאדה השנייה, שכן המנהיגים שבו והסכימו שלא להסכים על חשבון חיי אדם, אבל למי לעזאזל איכפת כשהמשק משגשג! פתאום שוב הם מוגנים מאחורי חומה, ואני תמיד שואל את עצמי, איך קרה שהיהודים שבו והקימו גטאו לא ניתן שלא להיזכר בוורשה, לאור העובדה שממשלת ישראל וצבא המגויסים שלה מרעיבים ומדכאים את האוכלוסיה הפלסטינית. הגטו האחר נמצא ממש מעבר השני של אותה חומה אך הוא נותר סמוי מעין, מוסווה בחסות האשליה של השתייכות למערב, שהיהודים עדיין מטפחים. אשליה מסוכנת שמבודדת אותם מהמזרח התיכון ומתרבותו - ומהעדות האנושית לפשעיהם.

מאז 1967 פותחה שיטה המנסה לאפשר לישראלים ליהנות מכל העולמות: המעסיקים ייהנו מכוח עבודה זול והיצרנים ייהנו משוק שבו, כל זאת בלי להיחשף לתחרות עם הייצור הפלסטיני. לשם כך דרוש פיקוח על אזורי הכיבוש מפני חדירות ל"שטחים" ומהם. זה תפקידו של הצבא, והלגיטימציה לשליטה הכלכלית-צבאית מכונה "ביטחון".
- לב גרינברג, "מעטפת חנק כלכלית: שלוש נקודות מפנה בארבעים שנות שליטה כלכלית-צבאית", תיאוריה וביקורת 31, חורף 2007, עמ' 332-542.

⁴ המושג המודרני של גלובליזציה עלה מתוך דיונים שהתקיימו בארה"ב לאחר מלחמת העולם השנייה. מתוך עמדה של עוצמה חסרת תקדים, ניבשו המתכננים בארה"ב מדיניות שתעצב את העולם הבתר-מלחמתי כראות עיניהם. מבחינה כלכלית, פירוש הדבר היה סדר קפיטליסטי חובק עולם שמרכזו הבלעדי בארה"ב. זה היה העידן שבו הניעה עוצמתה הגלובלית של ארה"ב לשיאה: היא היתה המעצמה הכלכלית החוקה ביותר שראה העולם אי-פעם, עם המכונה הצבאית הכבירה ביותר בהסטוריה.

The modern concept of globalization arose in the postwar debates in the United States. In their position of unprecedented power, US planners formulated policies to shape the kind of postwar world they wanted, which, in economic terms, meant a globe-spanning capitalist order centered exclusively upon the United States. This was the period when the US global power was at its peak: the country was the greatest economic power the world had ever known, with the greatest military machine in human history.

The modern concept of globalization arose in the postwar debates in the United States. In their position of unprecedented power, US planners formulated policies to shape the kind of postwar world they wanted, which, in economic terms, meant a globe-spanning capitalist order centered exclusively upon the United States. This was the period when the US global power was at its peak: the country was the greatest economic power the world had ever known, with the greatest military machine in human history.

Bottling Machine, Thruva Museum, 1940s
מכונת בקבוקים, מוזיאון תרונה, שנת 40-7

Cafe while sitting on this exact same chair." "Well, I justify myself, twenty years ago, here at the Shetlitz," You served me the same tirade, maybe with less dissimulation. The imperialist's attitude of the 'tarlat', at best, and that of the the same concepts that articulated the cultural differences between us are not that far apart. The 'tarlat' is a concept that was developed by the United States, and it is a concept that is used to justify the actions of the United States. The 'tarlat' is a concept that is used to justify the actions of the United States. The 'tarlat' is a concept that is used to justify the actions of the United States.

עסק ההיסטוריה המשגשג היה גלוי לעיני כסטודנט לאמנות. בהיותי חלק מאליטה מסוימת, ככל שהתרחקתי מהמציאות כך השתפרה עבודתי האמנותית. הבטיח בקנאה ובהערצה במינימליסטים האמ אים. בית הספר שלנו, ואני אומר "שלנו בגלל שהיה זה כנראה המקום היחיד שאליו הרגשתי שייך, היה קהילה של סטודנטים שנקלעו לחיפוש נלהב אחר הביטוי הכן ביותר של העצמי. אך למרבה האירוניה ביטוי כן זה שיקף והתגאה באסתטיקה ובעולם המושגים של המערב. המורים שלנו לימדו, ועודם מלמדים, את אותם המושגים המודרניסטיים שמבטאים את האימפריאליזם התרבותי של הטארט טאון, במקרה הטוב, ושל ההמבורגר, במקרה הרע. "בישלת לי את אותה הדייסה. אולי עם קצת פחות אכז אומרת מנאו :אן לפני עשרים שנה, בקפה שטייטל, כשישבת על אותו כסא בדיוק". "נו, נראה לי שאני תקוע במעגל קסמים משל עצמי, בלי רצון להיחלץ ממנו", אני משיב ועיניי ברצה.

beginning in 1967, Israel developed a system for eating the cake and having it too: Israel employed the best of both worlds. The 'tarlat' is a concept that is used to justify the actions of the United States. The 'tarlat' is a concept that is used to justify the actions of the United States. The 'tarlat' is a concept that is used to justify the actions of the United States.

[מזויזמו חוזר ממשירותו לזמן כזו בתודעה, "המסור" וסכנו לייצר פתוח, מול מסך המלווייה שמכמו ניצבת כתבת האודות מיקרופון של ערוץ 13]

"בדרום תל אביב, הקומה העליונה ע"י בנין בו אוסון אוסף האמנות המכונה 'המאגר', עולה כעת, ממש ברגעים אלה, בעשן ואש".

"עדיין לא ברור אם מדובר בתאונה או בפיגוע", אומר הבלש ממחוז תל אביב, ולאחר מכן מיידע את העיתונאים המצטופפים סביב הלהבות המרהיבות נפתחה חקירה.

[נרבו מנגד המצועמם מעביר לערוץ ספורט; טויזמו רץ אל מחוץ לבית הקפה]

"לאן אתה רץ? מה קרה? זה פיגוע? ומי הולך לשלם הפעם על הבקבוק הזה?" צועקת מנאר על טוויטו הנעלם באופק.

כשעיניה נישאות מעלה, היא רואה עמוד עשן שחור מימרה השמימה מעל הבניינים.

[שנייה לאחר מכן]

על המדרכה בסמוך לחצר השטטל חולפת קבוצה של נשים המדברות בקולי קולות. גילן? ובכן, זה תלוי במימנות המנחח במקרה של העשירות שבהן וביצירתיות מעצב השיער במקרה של המבוססות פחות: אלו הן

Night, the Sheet Cafe.

A moment later.

| SCENE 3 |

[Tweeta returns from the toilets and stands in bewilderment with his fly still open in front of the TV set showing a journalist holding a microphone for Channel 13]

"In South Tel Aviv, the top floor of a building, which housed the art collection known as the Reservoir, is going up in smoke, as we speak".

"It is yet unclear if this is an accident or a terrorist attack", says the detective from the Tel Aviv District, and proceeds to inform the journalists crowding around the fabulous flames that an investigation has been initiated.

[Bored, the bartender switches to a sports channel; Tweeta runs out of the cafe]

"Where are you going? What happened? A bombing? And who is going to pay for that bottle again?" Shouts Manar at the vanishing Tweeta. As she looks up, she sees a column of dark smoke rising skyward above the buildings.

| סצנה 3 |

רגע אחד לאחר מכן. לילה, קפה שטטל.

6 Carlo Ginzburg, Clues, Myths, and the Historical Method (trans. John and Anne C.Tedeschi), Baltimore: Johns Hopkins University Press, 1989, p. 94

the scalpels, mutations. these faces are dispersed beyond found points of the 'sculptures', into the panic, muted by the this moment of ecstasy turns into hearing her heart is pounding. agitated the consciousness of deep by the consciousness, 'dispersed' the 'Carlo... 'ginzburg...', 'she women of writing.' "Long span of time, to the invention that has brought us, perhaps a condensation of a historical process take them literally, as the verbal phors. We have tried, however, to read, animal tracks are meta-quence of events. 'To decipher, or left by his prey, a coherent se-

able to read, in the silent, nearly imperceptible tracks "... the first, to tell a story, because he alone was [The others follow in a bizarre incantation forming a choral] would have been..."

"The hunter attended and starts whispering to herself: "Azoulay's exhibition the opening of which they had just pllicable delight, one of the aunties pulls the text of it All of a sudden, in a sort of fury made of fear and inextinguishable. One of them had spotted the smoke in the sky... to the "barbecue" at the Reservoir, stopped in front of for the less well off: the "aunties", probably on the way the richer ones and on the creativity of their hairdresser Their age? It depends on the skills of their surgeon for sheet, a group of women talk in ear-splitting voices. Passing by, on the pavement near the terrace of the

"הדודות", ככל הנראה בדרך ל"על האש" במאגר. הן נעמדות מול השטטל. אחת מהן זיהתה את העשן שברקיע... לפתע פתאום, אחת מהן שולפת את טקסט התערוכה של עילית אזולאי, שבפתיחתה השתתפו זה עתה, ומתחילה ללחוש לעצמה:

"הצ'י צריך היה..."

[האחרות מלחשות אוריה במקרה במעין מזמור מזור]

"... הראשון 'לספר סיפור' כיוון שהוא לבדו יכול היה לקרוא בעקבות השקטים והבלתי נראים כמעט שהותיר טרפו, רצף קוהרנטי של מאורעות. 'פענוח' או 'פרשנות' של עקבות בעלי חיים – אלו הן מטפורות. יחד עם זאת, ניסינו לקרוא כפשוטן, כדחיסה המילולית של תהליך ה"קריאה" שהביא אותנו, אולי בחלוף משך זמן רב, להמצאת הכתב."5

"קרלו... גינצבורג...", היא חותמת ברצינות תהומית, ולוחצת את הנייר אל שדי הסיליקון שעמוק מאחוריהם פועם ליבה. רגע זה של אקסטזה נהפך פתאום לתבהלה מוחלטת כאשר, בחסות זעקת הסירנות של רכבי הכיבוי איננו שומעים את פניה המתעוותים עד מעבר לעוולות שוולל להם למלא.

Carlo Ginzburg, Clues, Myths, and the Historical Method 5 (trans. John and Anne C.Tedeschi), Baltimore: Johns Hopkins University Press, 1989, p. 94

Ghent Altarpiece, Chapel Cathedral of Saint Bavo, Ghent, Belgium, (detail) by Hubert and Jan van Eyck, 1432
פרט מתוך עיטור מובחן, קתדרלת סנט באבוי, גנטי, בלגיה, הוויכוח ויאן ואן אייק, 1432

[Smiles with familiarity]

“Will be.”
“A journalist you are and always criminal?”
“So you confirm that the motive is unperturbed, the reporter reports: yours, obviously, dear Nanna.”
“That is a good question and must have had a solid motive, one burning this entire complex, he If someone took the risk of tend to investigate this case. that is precisely why I in- “That is a good question and obscure artists?”
collecion of a bunch of mostly country anymore, let alone about the all, who cares about culture in this “Isn’t that a waste of time? After Of course!”
brandishing the microphone.

“Hey! Are you really going to inves- tigate this case?” she asks while catching up with the detective, still

On how to conduct an investigation in the Middle East. A few blocks away. Under the yellow streetlights of Salame Street, in front of the smoking building.

| SCENE 4 |

**| סצנה 4 |
אמנות החקירה במזרח התיכון.
כמה רחובות משם. מתחת
לאורות הרחוב הצהובים של
רחוב סלמה, מול הבניין העשן.**

“הי! אתה באמת הולך לחקור את התיק הזה?” היא שואלת תוך שהיא מדביקה את הבלש, עדיין מנופפת במיקרופון.

“כמובן!”

“זה לא בזבז זמן? כאילו, למי בכלל עדיין איכפת מטרבות בארץ הזאת, שלא לדבר על האוסף של חבורת אמנים שבקושי מישהו שמע עליהם?”

“זו שאלה טובה, וזו בדיקת הסיבה שבגללה אני מתכוון לחקור את התיק הזה. אם מישהו לקח את הסיכון של לשרוף את כל המתסם הזה, בטח היה לו מניע רציני, כזה שאני לא יכול להטות כראש על דעתי – וגם את לא על דעתך, למובן, נעמה יקרה.”

הכתבת לא מתבלבלת ועונה:
“אז אתה מאשר שהמניע פוליטי?”
“עיתונאית היית ועיתונאית נשארת.”

[מחייך חיוך של היכרות]
“יש לכם רמזים?”

[בטון מקצועי]: “הראיה המסקרנת ביותר שגילינו עד כה קשורה לאיזה מאס מונטיני אחד. אף

nom. Later, the thermometer was reported missing. which are seven above the average consensus. On the photo recording that work, it shows 28 degrees, “Lichtentberg also let a thermometer in the reservoir. “A kiss? A kiss of death perhaps?”

“It’s, ‘bottom lip,’”
from: on paper, he wrote, ‘upped lip,’ and slightly under phone, ‘Lichtentberg’s carelessly translated an action into was dooped absentmindedly by someone speaking on the Montini’s work looks like a page from a scrapbook that unclear, he mentioned a certain Tamir Lichtentberg. It

– so far. For reasons that are yet but he refused to answer our questions wife and children. We contacted him “He reportedly lives in Paris with his “So did you find this Vintitsky guy?”
“It’s, ‘is in charge of his estate.’”
“Vintitsky (deep-fried chickpea party) and that he, Vintitsky had paid irregularly found his death research. Vintitsky stated that Mon- of Montini’s, works on loan in the it’s, ‘another artist,’ placed one where he comes from. Jonathan Vintitsky, another artist, placed one in the Montini. No one knows who he is or so far is related to a certain Matt tripping piece of evidence we have [In a professional tone]: “The most in- “Any leads so far?”

אחד לא יודע מיהו או מאיפה הוא בא. יונתן ויניצקי, אמן אחר, השאיל את אחת היצירות של מונטיני למאגר. ויניצקי הצהיר שמונטיני מצא את מותו בנסיבות טראגיות כשנחנק בשל כדור פלאפל, ושהוא, ויניצקי, מופקד על צוואתו.

“אז מצאתם את הוויניצקי הזה?”
“ידוע לנו שהוא מתגורר בפריז עם אשתו וילדיו. יצרנו איתו קשר אבל הוא סירב להשיב לשאלות שלנו – עד כה. מסיבות שעדיין אינן ברורות, הוא הזכיר תמיר ליכטנברג אחד. בעוד שהיצירה של מונטיני נראית כמו עמוד מאלבום הדבקות שמישהו לקח עליו בהיסטודעת תוך כדי שחת טלפון, היצירה של ליכטנברג היא טקסט בלתי קשור. עמ: עכ נייר, הוא כתב שפה, ‘היצירה ממטטה’, ‘הפחיתותו.’”

“נשקית? נשקית מוטו אולי?”
“ליכטנברג גם הוטר מאורזי מוטו במאגר. על רפרודוקציה מצולמת של אותה יצירה, המדחום מראה מעלות, כלומר שבע מעלות מעל לטמפרטורה המקובלת בשימור יצירות אמנות. מאוחר יותר, נודע שאותו מדחום נעלם.”

“מה אתה מחפש? זאת אומרת, אני די בטוחה

שבמוקדם או במאוחר הבוס שלך יאמר לך לרדת מהתיק עקב 'העדר עניין לציבור'. "אולי. אבל עד שזה יקרה, אני אמשיך לחקור! אולי אמן אחד הגיע למסקנה שהעלאת המאגר באש תהיה יצירת אמנות בזכות עצמה – סטייל יעקב מישורי. זה רק מחזק אותי בנחישותי לגלות כיצד ומדוע היא או הוא עשה את זה. את יודעת מה קורה לי כשמתעורר בי הצייד שבתוכי."

היא מתייכת ומעמידה פנים כאילו היא מכבה את המיקרופון

"אתה יודע שהחקירה שלך למעשה מתעדת את היצירה. אם, כפי שאתה סבור, היתה זו יצירת אמנות מכוונת? האם זה לא יהפוך גם את החקירה שלך ליצירת אמנות?"

"סוף סוף את מדברת בהגיון! בתור עיתונאית, רוב הזמן את פשוט מחזרת אחרי ההמונים במסווה של זכות הציבור לדעת! וכן, כש... אתפוס את הפירומן הזה, אני בטוח שהחקירה שלי תהפוך לחקירה זקטלוג מסוג כלשהו."

"האם אני מזהה שאיפות אמנותיות? יצירת אמנות פורנזית!"

ומרת נעמה, ומשווה לקולה טון של אדם הצועק כדי לבשר לקהל על ידיעה חשובה.

"תפסיקי!"

אומר הבלש ומנסה לגרום לה להנמיך את קולה.

"טוב, זה באופנה עכשיו, אז אתה ללא ספק תמשיך תשומת לב. אולי אני אכתוב כתבה עליך כשהכל יפוענח: 'פעם בלש, היום אמן מצליח'?"

אומרת נעמה בחיך מתנשא.

"אחרי הכל... עבד בשביל האדריכלים, אז

"What are you looking for? I mean, I'm pretty sure that sooner or later your boss will tell you to drop the case for lack of public interest."

"Maybe. But until he does, I will investigate; Perhaps an artist concluded that the burning of the Reservoir might be a work of art in its own right - Yaacov Mishori-style. This makes me all the more eager to discover how and why she or he did this. You know what happens to me when my hunter instinct is ignited."

[She smiles and pretends to turn off the microphone]

"You know that your investigation actually documents the work. It, as you think, it was a deliberate work of art, right? Would that not also make your investigation a work of art?"

"At last, you are talking some sense! As a journalist, you are hardly after anything else but catering to the crowds under the guise of informing them! And yes, when I catch this pyromaniac, I sure my investigation would become part of a catalogue of some sort."

"Am I spotting artistic ambitions? A forensic work of art!" Naama says, pretending to inform the man should not be an important piece of news.

"Stop that!" Says the detective trying to lower her voice.

"Well it is in vogue, so you stand a chance to attract some attention. Perhaps I write an article about you when this is all solved: 'once a detective, now a successful artist'?" Says Naama with a condensing smile.

"After all, it worked for archi-

תפסיקי!"

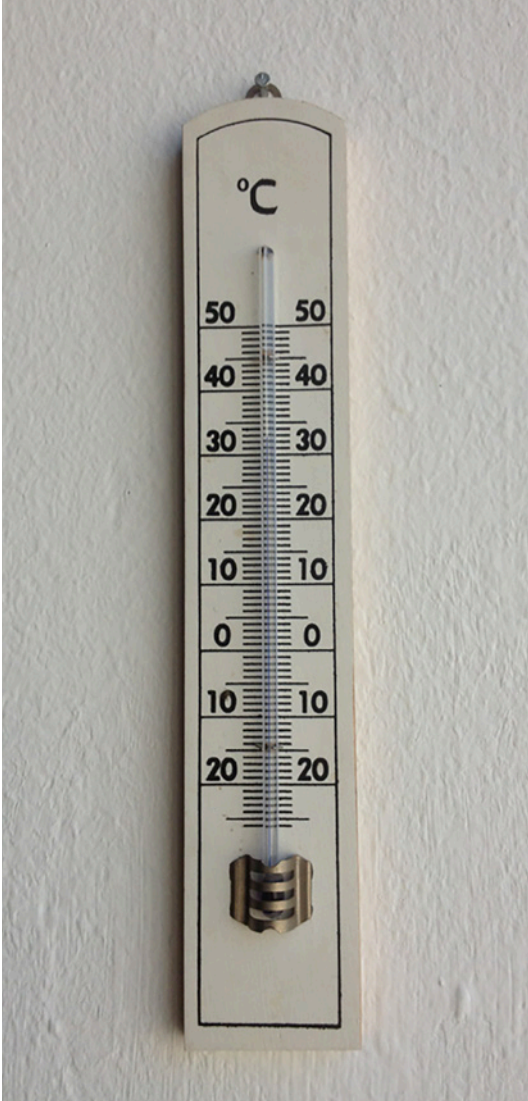
אומר הבלש ומנסה לגרום לה להנמיך את קולה.

"טוב, זה באופנה עכשיו, אז אתה ללא ספק תמשיך תשומת לב. אולי אני אכתוב כתבה עליך כשהכל יפוענח: 'פעם בלש, היום אמן מצליח'?"

אומרת נעמה בחיך מתנשא.

"אחרי הכל... עבד בשביל האדריכלים, אז

Here & Now, Tamir Lichtenberg, 2012, Ready Made (Thermometer), 20.5x3.5 cm (מרחם), תכנון, תמיר ליכטנברג, 2102 ר"ר מייך

תפסיקי!"

אומר הבלש ומנסה לגרום לה להנמיך את קולה.

"טוב, זה באופנה עכשיו, אז אתה ללא ספק תמשיך תשומת לב. אולי אני אכתוב כתבה עליך כשהכל יפוענח: 'פעם בלש, היום אמן מצליח'?"

אומרת נעמה בחיך מתנשא.

"אחרי הכל... עבד בשביל האדריכלים, אז

תפסיקי!"

אומר הבלש ומנסה לגרום לה להנמיך את קולה.

"טוב, זה באופנה עכשיו, אז אתה ללא ספק תמשיך תשומת לב. אולי אני אכתוב כתבה עליך כשהכל יפוענח: 'פעם בלש, היום אמן מצליח'?"

אומרת נעמה בחיך מתנשא.

"אחרי הכל... עבד בשביל האדריכלים, אז

Matt Montini, The Best Guess, ballpoint pen, 20x29,7 cm 1987. Courtesy of Matt Montini Estate and Yonatan Yuhitsky

מאט מונטני, היתדות הטוב ביותר, עט כדור, 20x29,7 ס"מ, 1987 - באדיבות עזובן מאט מונטני ויונתן וויטצקי

למה? לא בשביל השוטרים? יש לכם רמזים? [קול נשמע מהניידת שלו. הוא מסתובב ונכנס אליה] "זה מה שעושה לך את זה? נראה לי שהאינטרס היחיד שלך הוא לקדם את עצמך על חשבון האמנים המסכנים האלה שאת "מבקרת". את ציניקנית, פשוטו כמשמעו. המניעים שלך מאד רחוקים משלי."

"קודם כל, השיחה הזאת לא מוקלטת. [נוגעת במיקרופון כדי לוודא שהוא עדיין מופעל].

ושנית, אל תשכח שאני כתבת שעוסקת בתרבות ובאמנות חזותית - אז מצד אחד אני מכירה את הד'רגון, ומצד שני, אין מה לפחד: אני לא עיתונאית פוליטית."

"אז למה הסיפור הזה מדליק אותך?" "אני עדיין עיתונאית. ואם אתה באמת רוצה לדעת, אני באופן אישי בזה לבאד הזה ולמאגר שלו. עשיתי מאמץ רב כדי להתעלם מהם."

"איך זה יכול להיות? את אחת מיפי הנפש האלה שמצטופפים סביב מדורת הקומוניזם הדועכת. המקום הזה באמת ניסה לקדם שוויון בין האמנים, ואוצר, העובדים ובצלאל. את הרי יודעת את זה..."

"הרשה לי לחלוק עליך. מה שאני רואית זה חבורה עריביבלגים שהזמינו את החברים שלהם למסיבה בגלל שפתאום היתה להם גישה למיינסטרים: היפסטרים אופורטוניסטים!" [בכעס, יותר מכפי שניתן היה לצפות]

"מעניין... איפה את היית מוקדם יותר בערב, נגיד... בין חמש לשש?" היא צוחקת, מנסה להסיח את דעתו בצחוקה, ובה בעת שולחת אצבע אל המיקרופון כדי באמת לכבות אותו.

"דרך אגב, רב-פקד אלכמניהו, אני לא בטוחה שהגישה המדעית של מומחי מד"פ היא הגישה המתאימה במקרה הזה. נכון אמנם שהשיטות המודרניות של עבודת משטרה מחייבות ניתוח מדעי של הבניין השרוף ויצירות האמנות המפוחמות, אבל במקרה זה מדובר בקהילה של אנשים, קהילה די קטנה, נראה לי, ולכן די בשיחות פשוטות כדי להוביל אותך לחשוד שאתה מחפס."

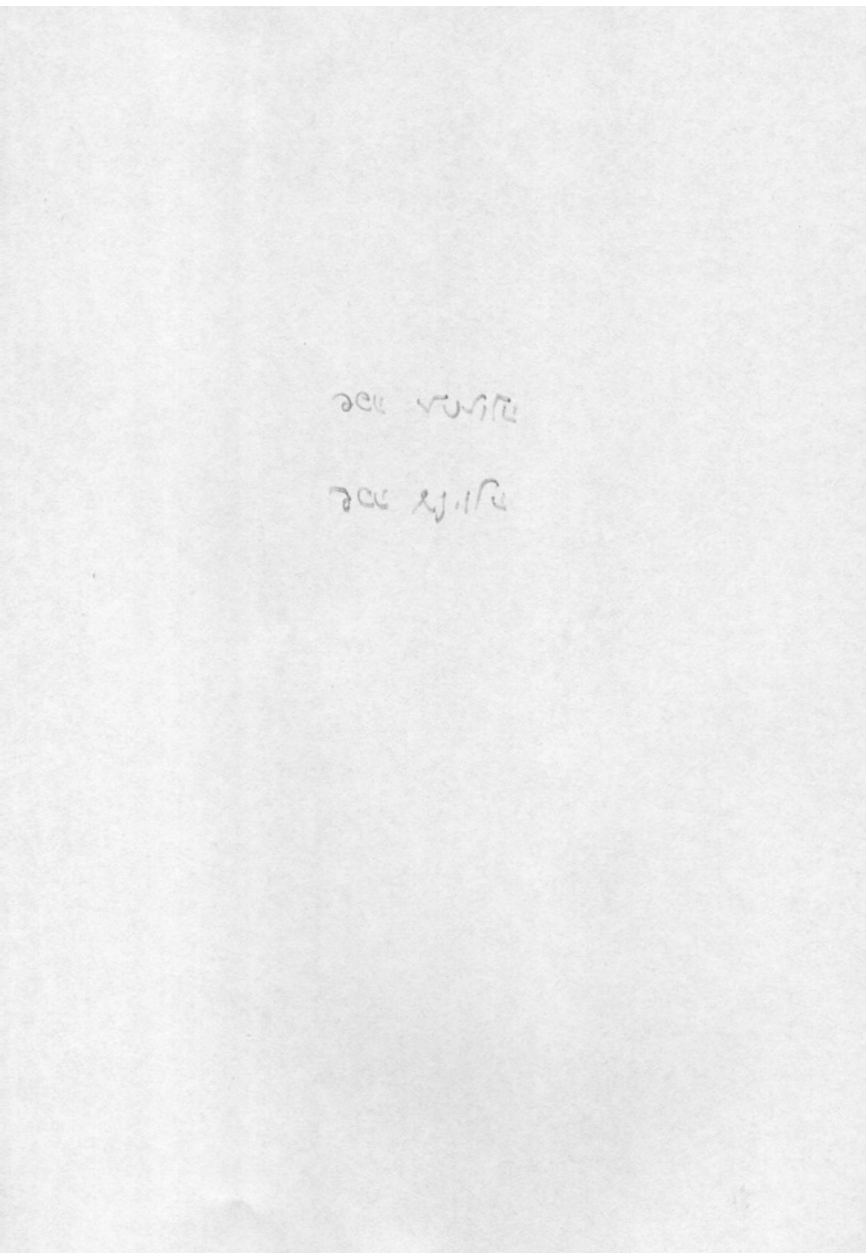
"פעם עיתונאית, עכשיו בלשית", צוחק אלכמניהו.

I, who not suspects that the scientific nature of the analysis of the burned and the carbonized artifacts, but in this case, it is about a community of people, a rather small one, I believe, simple discussions are bound to lead you to the person you are looking for." "Once a journalist, now a detective..."

סמיר ליכטנברג, שפה עליית, שפה חתומה, סמיר ליכטנברג, שפה עליית, שפה חתומה, 2012, טיש עיל דף A4

Tamir Lichtenberg, Upper Lip, Bottom Lip, 2012, felt pen on A4 paper.

במשדר, הבלש מתהלך לאטו מסביב לטוויטו, שיושב על כסא מאחורי השולחן] "אז... " כעת בקול רגוע יותר. "מר טוויטו. האם שרפת את המאגר ואת הבאאד?" "אפשר לומר, מבחינה מסוימת, שכן..." עונה טוויטו וחידה בקולו. "חזור שנית?" שואל הבלש, מתקשה להאמין וכמעט מאוכזב מהמהירות והקלות שבה נפל לידו הווידוי כפרי בשל. "אפשר לומר, מבחינה מסוימת, שכן. אחרי שלוש שנים בהן ניהלתי את פרויקט באאד תחת בצלאל, כבר לא יכולתי לשאת את ההשפלה שעולל מוסד הגמוני היררכי כל כך." "אפשר את זה בעברית?" "מעבר ללהג של תרבות עלית, אין למוסד הזה בעצם הרבה מה להציע. במקום כמו ישראל, התרבות אינה אלא קוץ בשרו של הממסד שתומך בה כביכול. אז התקציב זעום והאחראים לחלוקתו שומרים את חלק הארי לעצמם. קל לעבוד על אמנים בגלל שהם מסורים בלב ובנפש לעבודתם ומוכנים

Where we learn about art's collusion with the institutions. Jaffa, not far from the burned-down building.

| SCENE 5 |

establishment שוב ושוב נפגש עם השרותים. זה לא היה יום טוב. "אז... " כעת בקול רגוע יותר. "מר טוויטו. האם שרפת את המאגר ואת הבאאד?" "אפשר לומר, מבחינה מסוימת, שכן..." עונה טוויטו וחידה בקולו. "חזור שנית?" שואל הבלש, מתקשה להאמין וכמעט מאוכזב מהמהירות והקלות שבה נפל לידו הווידוי כפרי בשל. "אפשר לומר, מבחינה מסוימת, שכן. אחרי שלוש שנים בהן ניהלתי את פרויקט באאד תחת בצלאל, כבר לא יכולתי לשאת את ההשפלה שעולל מוסד הגמוני היררכי כל כך." "אפשר את זה בעברית?" "מעבר ללהג של תרבות עלית, אין למוסד הזה בעצם הרבה מה להציע. במקום כמו ישראל, התרבות אינה אלא קוץ בשרו של הממסד שתומך בה כביכול. אז התקציב זעום והאחראים לחלוקתו שומרים את חלק הארי לעצמם. קל לעבוד על אמנים בגלל שהם מסורים בלב ובנפש לעבודתם ומוכנים

להסתפק באשליות. לדוגמה, רוב האמנים משתוקקים להיות חלק מהעולם האקדמי: זה מקנה להם הכנסה חודשית כמרצים, אבל בעיקר מספק את הפיתוי לשיח אמנותי שעבר מן העולם, אותו הם משמרים באינספור שיחות במהלך הפולחן אותו הם מכנים 'ביקורת'. «גם אתה מקבל תלוש, ככל הידוע לי.» «תלוש זה קוד לפולחן אחר שמקיימים האחראים במשרד החינוך בכל שנה. כדי לפגוע את התלושים שלהם עצמם, בוסף שנת הלימודים הם המרצים את המרצים, שמהם עובדים כבר כמה עשרות שנים, ואז מעסיקים אותם מחדש בתחילת השנה הבאה. כך הם חוסכים חודשים של משכורות ומונעים מהמרצים זכאות לדמי אבטלה, כיוון שאחת מהדרישות לקבל דמי אבטלה היא לעבוד שנה וחצי ברציפות. וכך הם מבטיחים שהמרצים (האמנים) ימשיכו לריב בינם לבין עצמם על הפירוורים באינטריגות אינסופיות של תקיעת סכין בגב.» «אז דעמך בער בך על כך שבצלאל מפטרים את המרצים עד כדי כך שהיית מוכרח להעלות את המאגר באש?» "אז פואטי! שקלת אי פעם קריירה בתור מנקה אמנות? במובן מסוים, אתה בהחלט צודק. ניסיתי לשרוף את בצלאל מבפנים. בוסף, שרתי לעצמי את הנשמה, עבדתי 51 עד 61 שעות בכל יום בשבוע. המוסד לא היה יכול להקצות עוד שעות למשרה אקדמית נוספת, ועומס העבודה נהיה בלתי נסבל. במובן מסוים, אני מודה לטיפוס האומלל ששרף את המקום במובן החומרי של הלימודים, כי כיוון שאני מעולם לא הייתי מוכרח לאזור את האומץ לכך." «אז אתה מרוצה שכל היצירות המופלאות הללו עלו באש? בשבילך הכל אשליה אחת גדולה? נראה לי שגם בר בערה תשוקה אידיוטית כזו, שגם לך יש נפש של אמן?» «תשוקה כן, נפש, ועוד איר, אבל בטח לא אשליה. זאת אומרת, אני התפכחתי מכל אשליה בנוגע לאמנות» «מקומית». תסתכל על הרוב המכריע של התערוכות של השנה האחרונה במוזיאונים ואפילו בגלריות, ותמצא רק שימוש ציני במקומות שיש להם על אסתטיקה מערבית שאולה. במקרה הטוב, זה נהיה שיקוף של העצמי המנוכר שלהם, שעבר גלובליזציה, והם חושבים שדי בכך כדי להפוך את העבודה שלהם ל«מקומית».

ומן החדש, הבלש מתהלך לאטו מסביב לטוויטו, שיושב על כסא מאחורי השולחן] "אז... " כעת בקול רגוע יותר. "מר טוויטו. האם שרפת את המאגר ואת הבאאד?" "אפשר לומר, מבחינה מסוימת, שכן..." עונה טוויטו וחידה בקולו. "חזור שנית?" שואל הבלש, מתקשה להאמין וכמעט מאוכזב מהמהירות והקלות שבה נפל לידו הווידוי כפרי בשל. "אפשר לומר, מבחינה מסוימת, שכן. אחרי שלוש שנים בהן ניהלתי את פרויקט באאד תחת בצלאל, כבר לא יכולתי לשאת את ההשפלה שעולל מוסד הגמוני היררכי כל כך." "אפשר את זה בעברית?" "מעבר ללהג של תרבות עלית, אין למוסד הזה בעצם הרבה מה להציע. במקום כמו ישראל, התרבות אינה אלא קוץ בשרו של הממסד שתומך בה כביכול. אז התקציב זעום והאחראים לחלוקתו שומרים את חלק הארי לעצמם. קל לעבוד על אמנים בגלל שהם מסורים בלב ובנפש לעבודתם ומוכנים

1946, בית חדר, תל אביב, 1946
Beit Hadar, Tel Aviv, 1946

בית חדר, תל אביב, היום
Beit Hadar, Tel Aviv, today

say is not reluctant to look at reality straight in the face?”
“Is there any Israeli artist from the academy that you would
it is hopeless here.”
swamp. And honestly, if I could, I would do the same, for
own context as they are wired too deep in their academic
LA, others in London or Berlin remotely addressing their
context and some, if not physically, appear to live in
into an estrangement of the local artists to their own
estrangement conflict. This instrumentalization translates
which is a very narrow understanding of the Israeli-Pal-
the context and confines it to what filters to their minds,
As a result, the Western imperialisms once more defines
somewhat, if you will [smiles as he also waxes poetic].
aesthetics which function as a sort of camouflage – a
op not subscribe to this business of illusion or to these
they think is enough to make their work local, so no I
alienated, globalized selves, which
it becomes a reflection of their
domestic aesthetics. At best,
the local which they project onto
no local pun in the cyberspace
own perspective. Take a look at the
ly dispersed as far as local
any illusion. I mean, I completely
“Passion, yes, but certainly not
what you are doing, aren't you?”
are also stupidly passionate about
for you? I mean, it seems that you
smoke? It is just one big illusion
precious work actually put up
“So you are happy that those
op such a thing.”
could never muster the courage to

אז לא! אני לא משלה את עצמי, ואינני
נופל ב**ת** האסטיקה הזו המתפקדת כמעין
הסוואה - מסך עשן, אם תרצה [מחייך],
עכשיו משחק המלים הוא שלו]. כתוצאה
מכך, האימפריאליזם המערבי שוב מגדיר
את ההקשר ומגביל אותו למה שמצליח
להסתכן למהדורות החדשות, כלומר להבנה
צרה מאד של הססוך הישראלי-פלסטיני.
האינסטרומנטליזציה הזו מיתרגמת לניכור
של האמנים המקומיים, להתרחקותם מההקשר
שלהם עצמם, ונדמה ש**הם** חיים, גם
אם לא פיסית, בלוס אנ**ג**לס, בלונדון
או ברלין, ומתבוננים מרחוק בהקשר
שלהם עצמם מתוך הביצה האקדמית שבה
הם שקועים עד צוואר. למען האמת, לו
יכולתי הייתי עושה את אותו הדבר, כי
אין כאן תקווה.»
«האם יש אמן ישראלי כלשהו מהאקדמיה
ל**ת** כל לומר שאינו מפחד להביט במציאות
ישר בפנים?»
«יש כמה אמנים, אבל גם הם משתפים
פעולה עם ההזיה הגלובלית, בתמורה לשמץ
תהילה. ביסודו של דבר, רבים מהם פשוט
מציירים את מה שהמערב רוצה לראות.»
«אתה סותר את עצמך. כיצד היה המאגר
שונה מכל השאר? ככלות הכול, הוא נתמך
על ידי בצלאל. אתה לא חושב שצריך למוטט
את כל מגדל בבל?»

„Yaari. Sharon Yaari.”
 „May I ask what his name is?”
 „My brother in law was an artist.”
 know about that theory?”
 „Chapau; Are you sure you’re just a cop? How come you
 Breitberg seemed labeled as ‘The Want of Matter, no?’
 very common in Israel? art and it points at what Sarah
 I, I am not sure I can agree, the use of found objects is
 conditions and social environment.”
 a lot less accurate at pointing to their direct working
 packed with references to art history but that makes it
 academically trained artists is easier to read for it is
 points at the reality that created it. The work of the
 larger context and interesting and potentially
 ,astepiece, but only do moments. When taken in this
 there are such a thing as the ,canonical, or
 „... for it is all the same, since
 intuitively”
 voice that wanted very much to sound
 The depicted interactive with a
 maniacs.”
 „... the names of those psycho-
 pieces of created.”
 are simply another way of putting
 ,otliers from the underground”
 Some in the later category are
 „... and the non-academics.
 the boundary between the so-called
 of being down the hierarchy and being
 I feel that the first thing to do was
 the embarrassing behavior, ,y,
 „As I was pushing this project through
 London Tower be brought down?”
 Bezalel. Shouldn't the entire Baby-
 rest? After all, it was supported by
 the Reservoir different from the
 „You contradict yourself. How was
 west wants to see.”

»כשדחפתי את הפרויקט הזה במסדרונות
 האינסופיים של הבריורקטיה הבצלאלית,
 הרגשתי שהדבר הראשון שצריך לעשות הוא
 למוטט את ההיררכיה ולטשטש את הגבול
 בין «האקדמיים» והלא-אקדמיים. כמה
 מאלה ששייכים לקטגוריה האחרונה עובדים
 מהמחותר, אחרים הם פשוט חובבים עם
 תשוקה בוערת ליצור...»
 «... תן לי את השמות של הפירומנים האלה.»
 קטע הבלש את דבריו בקול שמאוד השתוקק
 להישמע מרתיע...
 «... מבחינתי זה לא משנה, בגלל שכבר
 אין דבר כזה «קנון» או «יצירת מופת»,
 יש רק מסמכים. כשסתכלים על זה בהקשר
 הרחב יותר הזה, כל חפץ הוא מעניין ועשוי
 להצביע על המציאות שצירה אותו. קל יותר
 לקרוא את עבודתו של האמן שבר הכרה
 אקדמית כיוון שהיא עמוסה ברפרורים
 לתולדות האמנות אבל זה הופך אותה להרבה
 פחות מדויקת כהפניה, כהצבעה על תנאי
 העבודה הישירים של אותם אמנים... לא כל
 שכן סביבתם החברתית.»
 «אני לא לגרמי מסכים אתך, השימוש בחפצים
 מן המוכן נפוץ מאד באמנות הישראלית
 והוא מעיד על מה ששרה ברייטברג סמל
 כינתה «דלות החומר», לא?»
 «כל הכבוד! אתה בטוח שאתה רק שוטר?
 מאיפה שמעת על התיאוריה הזו?»
 «גסיס היה אמן.»
 «אפשר לדעת איך קוראים לו?»
 «יערי. שרון יערי,» ענה הבלש למנגינת

»בונד. לימס בונד.«
 «אה, בטח! «דלות החומר», המשך טוויטו
 מייד בטון של ריחוק אינטלקטואלי, שהופך
 לדעם בהזכירו את יערי.
 «היא תיאוריה אשכנזית לבנה טיפוסית
 התומכת במיתוס הציוני של הנוף התרבותי
 השומם של מה שהיה אז פלשתינה. זה בטח אף
 פעם לא עלה על דעתו של השמוק הזה, הגיס
 שלך. מה הוא עושה עכשיו, דרך אגב?»
 «הוא התפטר מהאקדמיה ועכשיו הוא עובד
 איתנו כצלם משטרת.»
 «בטח לא היה קל בשבילו להוריד את
 המצלמה שלו לרמת המצולמים. אני תוהה
 אם זה הפך אותו לקצת פחות ציני. לפחות
 הסטודנטים כבר לא חייבים לסבול מהערות
 שהוא היה יורק, פשוטו כמשמעו, מהפודיום
 המתנשא שלו. כך גם באשר לעבודת הצילום
 שלו, [כעת נדמה שטוויטו מצטט בקול רם
 מתוך טקסט] שמציבה לא פעם את המצלמה
 גבוה מקומת האדם, הוא הסתכל מלמעלה על
 המיטה של בן-גוריון ועל ההסטוריה, הוא
 הסתכל מלמעלה על המרחב החברתי של שדרות
 ירושלים... האם הסתכל מלמעלה על העמקים
 שבהם הוא חולף בבטחה, בתוך מכוניתו,
 על פני חומה, החומה...»
 «א הידועה, או
 שהוא הסתתר מאחורי עץ או צמח או מאחורי
 הסלולרי שלו תוך שהוא מרצה. הסטודנטים
 היו מתחריזו העתידיים ועל כן הוא שמר מהם
 דיסטנס, ואף פעם לא שבר את הדיסטנס, כמו
 שאומרים בצבא. סוג של התעללות בילדים,
 האמת. הוא מאושר עכשיו?»
 «מה שתגיד, טוויטו! מה רצית לומר על

ger have to suffer the remarks that he would spit out,
 him a little less cynical. At least students no lon-
 to the level of his subjects. I think that made
 „That mustn't have been easy for him to lower his camera
 photograph».
 „He resigned from the academy and went with us as a police
 by the way.”
 you’re stuck out of a brother in law. What is he doing now,
 what was the relationship. This probably never occurred to
 the deserts that they’re supposed to be landscapes of
 „It is a typical Mediterranean landscape, but they’re supposed to be
 tone, turning into a landscape as he refers to Yaari.
 Tweeked into a distant intellectual
 „Ah, OK! The Want of Matter.”
 The detective answered to the tune of „Bond, James Bond”.

the political and economic situation of the West, the West is not only a geographical concept, but a political and economic one. The West is not only a geographical concept, but a political and economic one. The West is not only a geographical concept, but a political and economic one.

«The West is not only a geographical concept, but a political and economic one. The West is not only a geographical concept, but a political and economic one. The West is not only a geographical concept, but a political and economic one.»

«The West is not only a geographical concept, but a political and economic one. The West is not only a geographical concept, but a political and economic one. The West is not only a geographical concept, but a political and economic one.»

«The West is not only a geographical concept, but a political and economic one. The West is not only a geographical concept, but a political and economic one. The West is not only a geographical concept, but a political and economic one.»

המשכיות, מה שמעמיד בסמן שאלה את הגישה המטריאליסטית שסמל ביקשה לקדם. «אז מה אתה בעצם טוען?» «היא מזהה בעבודה של רפי לביא קווי דמיון לעיון ⁷ או עיר בלי פוקוס – אין כותל, אין ווינה, אין אוגוסטה ויקטוריה – כציריו של לביא.» «אבל למה היא מתכוונת כשהיא אומרת שאין פוקוס? האם היא מתייחסת להעד הפרספקטיבה המכוון שלו?» «כנראה, אבל אז מדוע להתייחס לטכניקה שפותחה במערב ולא למסורת הציור המזרח-תיכונית הקרובה יותר? במיניאטורות הפרסיות, לדוגמה, הדמויות מתנהלות כמדומה בתנועה צנטריפוגלית שחוצה מישור תמונתי הנבנה על ידי דפוסים גראפיים. מתוך גישה פחות אקדמית, הייתי מעדיף להתייחס ליצירה של לביא כאל נתחים מהרחובות של עיר שקירותיה מתקלפים בחום הנורא ⁸ מעלות צלזיוס. נתחים מתל אביב שיש למחזרם, כך היינו אומרים היום, אבל קיימות ⁹ זיהה אז בראש מעיינייהם.» «אז המניע האפשרי של הפירומן שלנו הוא לשוב ולכונן את הזיקה בין העיר לאמנייה? או אולי להעלות את מודעות האמנים הללו לאחריותם החברתית? עמוד העשן הזה בהחלט היה כמו מודעת אבל לעיני כל.»

7 שרה ברייטברג-סמל, דלות החומר כאיכות באמנות הישראלית, מוזיאון תל אביב, 1968, עמ' 12

«sup the of the political and economic situation of the West, the West is not only a geographical concept, but a political and economic one. The West is not only a geographical concept, but a political and economic one. The West is not only a geographical concept, but a political and economic one.»

«The West is not only a geographical concept, but a political and economic one. The West is not only a geographical concept, but a political and economic one. The West is not only a geographical concept, but a political and economic one.»

«The West is not only a geographical concept, but a political and economic one. The West is not only a geographical concept, but a political and economic one. The West is not only a geographical concept, but a political and economic one.»

«The West is not only a geographical concept, but a political and economic one. The West is not only a geographical concept, but a political and economic one. The West is not only a geographical concept, but a political and economic one.»

«אולי זה יישמע פואטי מדי ¹⁰ מאזני רבים, אבל בעצם אתה צודק, ניתן לראות בו תזכורת ¹¹ לסטוריה של העיר. העיר הלבנה של תל אביב היא בראש ובראשונה חיקוי עלוב לאירופה שבנו היקים שברחו מהיטלר בשנות השלושים. תל אביב היתה ההזדמנות לאדריכלים ברוטליסטים כדוגמת אריה שרון ואחרים ליישם את הידע שהם רכשו בבאוהאוס בדסאו מהאנס מאיר, למשל. הם עיבדו מחדש את תכנית עיר הגנים של המתכנן הבריטי פטריק גאד, ובכך רק הרחיקו את העיר ותושביה מסביבתם התרבותית המזרח-תיכונית. כיום נאנקת העיר הלבנה תחת השמש המקומית החורכת את משטחה, לא פעם במעלות חום שדי בהן להרוג אדם.»

«האם אתה מתכוון לומר שהאופן שבו קוראת סמל את עבודתו של לביא מהווה כשלעצמו מעין הוכחה לקידום האימפריאליזם התרבותי?»

«אם, ורק אם», הדיקט שעליו צייר היה רפרורו של רפי לביא לעצים שנטעו ¹² אל אחרי 1984, שהיו עד מהרה לעצים שהטילו צל כבד על הריסות הכפרים ¹³ ביים, אזי ריבוי העבודות של לביא על להיות דיקט שנוצרו מאותם העצים ממש הוא הבריקדה שמאחוריה מתבצרת התרבות הישראלית ומבודדת עצמה מסיבתה המיידית ומהאמת המוכחשת שמתקשים האמנים כל כך לדעוק לנוכח העוול. ככלות הכול, עדיין מסוכן להסביר את ההפשטה של לביא במונחים מערביים ועוד לרפררה לזו

של ציירים אמריקאים, או להמחיש את הדוגמה המושלמת לעוורון מלומד.

«מה עם כל היתר?»

«מיכל נאמן שהיתה אז צעירה ונחום טבת עדבו את הקיבוץ והצטרפו ללביא בתל אביב. בכך שכללה אותם בתיאוריה שלה, סמל שבה ופוסלת את גישתה ה«חומרנית» שכן בזכות עקירתם מהקיבוץ אל העיר גם הם דחו מעל עצמם את הרקע הסוציאליסטי שלהם כדי להגדר עצמם מחדש מול תרבות המערב שהיא עירונית על פי הגדרה – «אוויר העיר משחרר» – מה שהיא מזהה כ«שם».

«זה ממש חבל, אתה יודע, המשיך הבלש, התרבות שפותחה בקיבוץ יכולה היתה לסייע לתרבות הישראלית לבדל עצמה מההשפעה המערבית תוך פנייה למזרח. אבל [בחוסר סבלנות, כשדיברו נהיה מהיר וקולני יותר] מדוע לשרוף את האמנות שלך עצמך? «למה אתה מתכוון? [בטון מרצה] התרבות הסוציאליסטית לא היתה «שלהם» ועל כן לא את «שלהם» שרפו, והם גם לא «שרפו» אותה, לפחות לא / 9881, וממילא, הקיבוצים היו לא פחות לבנים, והם לא הדירו את שכניהם, עובדי האדמה הפלסטינים, פחות מאחרים... בעצם...»

«לא, יא חכמולוג, יא אמן סוג, יא גרור מהלך על שתיים. לא! [לאט, הברה אחר הברה הפעם, כאילו הוא מדבר אל ילד]. שאלתי אותך, למה שרפת את הבאד?» [מרצה, אבל הפעם בטון מתחכם] טוב, נולדתי וגדלתי בצרפת אבל הוריי וסביי נולדו וגדלו בצפון אפריקה. וזה מה שאנחנו עושים: אנחנו שורפים דברים, אנחנו דופקים על השולחן, אנחנו תארים האמיתיים!»

«מצטיק מאד, טוויטו, אתה ככה קרוב למעצר.»

«אז אני אפילו קרוב יותר לצאת מהמקום המסריח הזה. אלא אם יש עוד משהו שאתה רוצה? אין לך עניינים דחופים יותר?»

socialist background in order to redefining themselves vis-à-vis Western culture, which is by definition urban - Stadtluft macht frei - what she identifies as 'there, 'It's a pity, really, continues the detective, the culture developed in the kibbutz could have helped Israel to distinguish itself from the Western influence while facing the East. But [impatiently, with the speech gaining speed and volume] why burn down your own work?»

«what do you mean? [lecturing] socialist culture was not their work to burn, and they didn't, 'burn' it, at least not before 1989, and anyway, the kibbutzim were no less white and no less exclusive of their Palestinian-land-laboring neighbors... Rather...»

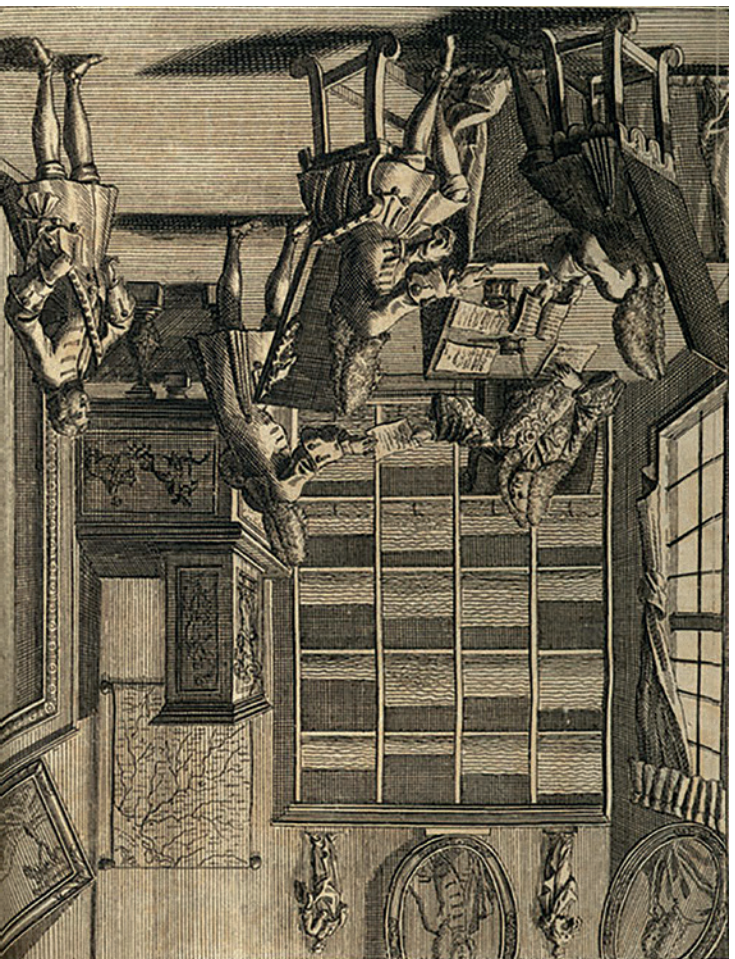
«No, you wissass, you lame excuse for an artist, you walking match-stick. No! [very slowly and deliberately this time, as if talking to a child] I asked you, why did you burn down the BAD?»

[Lecturing, but distinguishingly this time] Well, I was born and raised in France but my parents and grandparents were born and raised in North Africa. And that's what we do: we burn places, we topple tables, we are real barbarians!

«Funny...Tweetu, you are this close to getting arrested...»

«Then I'm even closer to getting the fuck out of here. Unless there's something else you want? Don't you have more urgent matters to attend to?»

[Both of them turn their backs on each other and walk away, the policeman with his hand grasping the gun in despair]

L'administration royale en 1719 en Prusse, une burocratie

אין זה סוד שאוצרים הם לא פעם בוגדים
שמנצלים לרעה את האמנים שבתמימותם
הפקידו בידיהם את אמנותם, מתוך הדחף
שאינו בר כיבוש להציג בתערוכה.
"תודה", הוא מחייך באותה מתיחת שפתיים
שקרעה את פניו לשניים שעה שרוקן את השלפוחית
שהעניש בשעה הארוכה כאורך הגלות בה בילה
בסטודיו. כל כך קל לנצל לרעה את הנטייה
האקסהיביציוניסטית שאינה יכולה להחזיק
מעמד בשלפוחיתה, במיוחד בפריפריות היכן
שהמרחב הציבורי אינו מצויד די הצורך
בחדרי שירותים

It is no secret that curators are often
traitors who abuse the artists who have
so naively entrusted their work to them
pressured by the irresistible urge to
exhibit. "Thank you", he smiles with the
same rictus that split his face while
relieving the bladder he has been
punishing during the entire hour, the
studio visit lasted. It is so easy to
abuse that incompressible exhibitionistic
tendency, especially in the peripheries
where public space is not particularly
well equipped with toilets.

“Humms forever”, says Eli Petel while attending the they drank the previous night. shades, the vampires filter their blood of the alcohol East Jerusalem while asleep behind their window heads back home invariably, at noon, to his family in But instead, as an act of resistance Ikeramawi the 3rd, Deal of the Century.

since the 90s ultimately giving birth to the so-called Logic behind the peace plan dictated by the Americans off their legacy and inheritance. This, in short, is the until he dies, eventually ripppling with his children awarded to a of petawick, the bank, sending him to work mon established from his family, finds himself litlingly perawick? asks the hypster. And this is how Ikeramawi, hummus better than the one I can find in the us - its quality. Why come all the way to the Old City for a forced of lower the production of the hummus and enlarged his little restaurant thanks to a loan, is now of trend. Ikeramawi the 3rd, who has to the exotic taste and fall out Ikeramawi's hummus on longers caters is punny ut xylew supemawicket, and a soon a chemically engineered copy. enure ut seaeach of the exotic dish. Ikeramawi's hummus is to the hungry west - nut the bears the mortar that that sacrifice his family life, crush - Ikeramawi labor, to so cost of human labor, Ikeramawi at profit at the logic of profit at as people want.

servicing the small plates for as long to which Ikeramawi the 3rd should be the capitlist strategies according to a is a gunning dish somewos resisting they sit at tables at noon, hummus hunny for the delicious paste but the hunny and gunning paste are for Ikeramawi the 3rd is a gunning paste for and gunning, so they take it away.

«אומר אלי לחבריו מנדנדים בשתיקה כבהסכמה, שנה שלא פחות משה אורות ניאון חושפים אותם במערומי שכרונם.»

יש מקום רק לשמונה סועדים והבליינים נדחסים שם על חשבון הפועלים שמגיעים בדרכם לאתר הבנייה כדי לבלוע משהו שישמור **הם** מרעב תוך שהם בונים את בתי הבליינים **הם** ריהם. אבל המקום הומה מהילדים והילדות של אבא ואמא, אז הם לוקחים את האוכל החוצה. עכרמאווי השלישי מכיר תודה על ה**נ**טורה החדשה, ההולכת וגדלה, המשתוקקת לכשרונו הקוליברני, אך **הוא** מקפיד עדיין לסגור בצהריים, כיוון שחומוס הוא מאכל של בוקר שאיכשהו מחזיק מעמד מול האסטרטגיה הקפיטליסטית ולפיה על עכרמאווי השלישי להגיש את **לחות הל**ת כל עוד יש להן ביקוש.

על פי הגיון הרווח בעלות של כוח אדם, עכרמאווי מקריב את חייו המשפחה שלו, מוחץ את הגרגרים תחת העלי שישעבדו לבני המערב הרעבים המחפשים את המעדן האקזוטי. עד מהרה יימצא עותק מהונדס כימית בכל מרכול, והחומוס של עכרמאווי לא יספק **הוא** את הכמיהה לאקזוטי וייצא מהאופנה. עכרמאווי השלישי, שהרחיב את המסעדה שלו הודות להלוואה, ייאלץ להוריד את עלות הייצור של החומוס ועל כן את איכותו. «מדוע לנסוע כל הדרך עד העיר העתיקה בשביל חומוס שהוא בקושי

טוב יותר ממה שאני יכול למצוא בסופר?», שואל ההיפסטר. וכך, ימצא את עצמו עכרמאווי מנוכר ממשפחתו, נשוי בניגוד לרצונו לאשה מרשעת, הבנק, שתשלח אותו לעבוד עד מוות, ובסופו של דבר תנשל אותו ואת ילדיו ממורשתם וירושתם. זוהי, בקיצור, הלוגיקה שמאחורי תכנית השלום שהכתיבו האמריקאים מאז שנות התשעים שהנ **הוא** לבסוף את מה שכונה «עסקת המאה». תחת זאת, כאקט של התנגדות, עכרמאווי השלישי שב לחיק משפחתו תמיד בצהריים, למשפחתו במזרח ירושלים, שעה שבעיניים עצומות נמים הערפדים מאחורי הווילונות, ומסננים מדמם את האלכוהול שגמעו בלילה שעבר.

“אין על חומוס”, אומר אלי פטל, ממשתפי הפתיחה ב-FIAC.º הוא עומד לצד החומוס - עיסת צבע השמן שעברה ייבוש איטי **הוא** מלאת את הצלוחיות הקטנות של איקרמאווי שעל קיר הביתן בגלריה דביר המפורסמת וטוען לזכותה של העיסה שעברה מודיפיקציה כימית להיכנס להיכלי הנצח של תולדות האמנות המערבית, שפיהן מלא חנופה עצמית: “לאורינט ולאסלאם יש מעין מעמד מציאותי לעילא, נחות מהבחינה הפנומנולוגית, שמעמידם מחוץ להישג דעתו של כל אדם, מלבד המומחה

9 היריד הבינלאומי לאמנות עכשווית המתקיים כל שנה בפריז.

Edward W. Said, Orientalism, New York: Vintage Books, 1979, p. 283.

המערבי, 'המזרחי'. המזרחי ימי ההגות המערבית המזרחית, הדבר האחד שהמזרח לא היה מסוגל לעשות היה לייצר עצמו. עדויות על האוריינטליזם היו אמנות לק לאחר שעברו דרך המסננת והתגבשו לעיסה המוצקה בכור המצרף של מלאכת המזרחן".¹⁰

«דניאל ו?»
«מיאו».

«אוקי, תן לי לספר לך עוד אחד: מיכל הלפמן, שהיתה מעצבת הבמות של «לילות ירושלים», נוטה אף היא לכימיה. «הכל טוב» ב«טוב מכל העולמות» וכמו שנהוג לומר במחזותינו: יהיה בסדר... וולטר (הצרפתי) עולה בדעתי כשאני חושב על אסטרטגיית הדימויים שלה: הכדור שבלעת הלילה הוא רק שער הכניסה לחוויה שעיצבננו בעבורך. הלפמן ואנשי צוותה חולקי העיניים מעצבים את מועדון האומן. לכל שבוע מחדש. אנחנו בשנות התשעים הפילטליזם החזירי מוליד שלל מיצבי אמנות אימריטיביים שבהם מתפקד הצופה

opening at the FIAC.¹⁰ He is standing next to the slow-dried oil paint humans filling Ikemaw's small plates hanging on the wall of the booth of the famous David Gallery and argues for the chemically modified paste to enter the eternally promised by the self-serving Western Art History: "The Orient and Islam have a kind of extra real, phenomenologically reduced status that puts them out of reach of everyone except the Western expert. From the beginning of West-ern speculation about the Orient, the one thing the Orient could not do was to represent itself. Evidence of the Orient was credible only after it had passed through and been made firm by the refining fire of the Orientalist's work."¹¹

¹⁰ International Contemporary Art Fair taking place in Paris every year.
¹¹ Edward W. Said, Orientalism, New York: Vintage Books, 1979, p. 283.
¹² Haoman 17 was the first club in Israel to feature international-renowned DJs and place Israel on the map of electronic music.

ככלי קיבול לחוויות סוף המלחמה הקרה וקץ הגורף העלם.
[טוויטו מחקת את הקולף של בם עמוס לנגינת אמן המטכנו דיריגטור]
כוח הכימיה המשרדת את הנשמה, שיר הופך לטרק, למיקס ובסופו של דבר לסט שכמעט מגרד את השקלים מרוב עוצמת המקצבים החוזרים. הלפמן קיוותה שאימרוסיה, היטמעות מוחלטת, תוכל לבטל את רוע הגזרה האסימפטוטית ואולי אף להתעלות מעל לחומריות הגוף האנושי. אללי! אותה אכזבה בלי הקובייה הלבנה הפתטית סורים את האדם פי כמה וכמה מהחשוכים שבמועדונים. הדילרים עדיין מוכרים פנטזיה, אך זו אינה פועלת את פעולתה בדם המשתמש: ריגוש שמעורר יצורך להתחבר לחוג החברתי של המדיצ'ים. תזכורת לפנטזיה עברה מוטציה והפכה לספקולציה שארמה ללאנפליציה במחירי יצירות האמנות: אנתוני 2021-2022.
לסלוח ולשכוח! מפצירה הלפמן בפקחותה כי רבה על רקע הנורף בו מבוימות שתי דמויות הרפאים המחזיקות ופנאים אדמה. ממבט ראשון, זה נשמע כמו התמימות האופטימית

Niccolò della Gasa, Portrait of Cosimo de' Medici in full armor, his left hand resting on a staff 1544 - Metropolitan Museum of Art, Engraving, 43.5 x 30.5 cm

ניקולו דלה גאסה, יורקן של קוזימו דה' מדיצ'י, בשיריו מלא, ירו השמאלית נשענת על סף, 1544 - מוזיאון מטרופוליטן לאמנות, הריטיות, 43.5 x 30.5 ס"מ

Uppe by the power of chemistry, a song becomes a track, then a mix and eventually a set almost scraped by repetitive beats. Helfman hoped that a total immersion could break through the asymptotic course and perhaps eventually transcend the materiality of our body. But not same disillusion, the constraints of the pathetic white cube are far worse than those of the darkest clubs. The dealers are still selling fantasy but one that does not kick in the user's blood: a thrill triggered by the need to access the social status of the Medics. Reminiscent of a fantasy that has since then mutated into speculation serving the artists' sales: we are in 2020. Forgive and forget! Exhorts Helfman so cleverly in a scene tagging the ghostlike figures holding pieces of earth. At first, it resonates like the optimistic insouciance of Can-dide, for forgiving, for free the meritorious act of wemowry he prizes for thousands of years. Up until the walls of the vashem, a museum keeping at the mercy of the changing list of fear and forgetting starts with the national spectacle set up every year to commemorate the victims of what Eichmann wanted to describe as a humane bureaucracy. One minute the German bureau of silence of the government to pay the survivor his pensioned pension, the Jew who sometimes fights poverty in the land of Milk and Honey. One minute is

[Tweenu imitates the sound of deep bass to the tune of techno musician Derrick May]

של קנדיד, שכן הסליחה עשויה לשחרר את היהודי או היהודיה מאקט הזכרון הזה בו הוא או היא מתגאה מזה שנים אלפיים. עד לקירות יד ושם, המוזיאון המוקדש כולו לזכרון המחזיק אותו שבוי ברחמי אגרוף הפחד שמתחיל לשכח אי פעם! אז לשכוח ולסלוח? שואלת הלפמן אף היא, בנימה מציאותית יותר, במיצב שלה.

אפשר שהשכחה מתחילה בדקת הדומיה שכופה הלאום בכל שנה לזכר הקורבנות של מה שאייכמן ביקש לתאר כבירוקרטיה הגרמנית. דקה אחת שדי בה להשתיק את העובדה שממשלת ישראל שכחה לשלם ייצוא את השילום שקיבל מגרמניה, את היהודי שנאבק בעוני כל יום מחדש בארץ חלב ודבש. די בדקה אחת בלבד כדי שהדי-ג'יי שלנו, ראש הממשלה, יקרע את הניצולים הללו מעל זכרונותיהם ויטפח תעשייה של פחד שתשרת אותו איש. ואת העשירים עד להשחית. על כן, גם אם ירקוד היהודי עד לא ידע, אפשר שבוקר המחרת לא יאירו באור הסליחה, אלא דווקא יכפה על ההסטוריה לשחזר את עצמה בסופו של דבר, מסכמת הלפמן.

«מיאוווויוווו!»
 דז'ה וו מזנק מעל טוויטו שכמעט נופל בעצמו מהספה למשמע הדפיקות הקולניות, האלימות, השוברות כמעט את הדלת. «משטרה! לפתוח!»

«מה לעזאזל? החזירים האלה! מי שישמע!» טוויטו בקושי מספיק לפתוח את הדלת, ומייד גוררים אותו החוצה שלושה שוטרים המלגלים עליו תוך שהוא מנסה לנעול נעליים.

[מאוחר יותר, בתחנה]
 «תודה לך שהואלת לבוא בהתראה כה קצרה, מר טוויטו.»
 «אתה יכול לדחוף את ה«מר» הזה בתחת של הגברת שלך.»
 «תאמין או לא, אני ממש מצטער שנאלצתי לקלף אותך מהספה. אבל לרוע המזל תיאלץ לבלות את הלילה אצלי, אם אפשר להגדיר את זה כך, ואצלי קצת פחות נוח. אחרי שנת היופי שלך, נוכל לחדש את השיחה

“Don't you 'mislead' me, bitch.”
 “Thank you for coming at such short notice, Mr. Tweeter.”
 [Later at the police HQ]
 “What the fuck? Those pigs! What the hell are they thinking they are?”
 “Police! Open the door!”
 “Open the door! Break it down.”
 “Mooooooooooooooooooooo!”
 “Congratulations!”
 “What the hell are they thinking they are?”
 “Police! Open the door!”
 “Open the door! Break it down.”

“Jesu's, you sound like the cheesiest Jewish sūns,”
 “Even though you sound like the cheesiest Jew, you sound like the cheesiest Jew.”

המשעשעת שלנו בבוקר. אולי הפשפים ירעננו את הזכרון שלך!
 «ג'יזס, אתה נשמע כמו סרט הוליוודי סוג ז'!»
 «עדיף אמנות ישראלית פלצנית, לדעתך? ואם יש משהו שאתה לא יכול לסבול, זו אמנות אקדמית, נכון? אז אולי מתחשק לך לשרוף אותי? {מסמן לסגנון} תבדוק אם יש לו בכיסים מצית, גפרורים - היפהפייה הנמה הזו לא תעשן סיגריה הלילה.»

תיאורטיקנים של חברה ופוליטיקה תפסו עצמם לא פעם כשוכני צמרות, מתבוננים על החברה או מעצבים אותה ממצפור מרוחק. הניתוק ההכרחי אינו בהכרח הניתוק של העין משוא פנים פוליטי או ניטרליות פוליטית, אלא הניתוק מהקונקרטי. תיאורטיקנים שתופסים כך את עצמם הם שתופסים את העמדה האסטרטגית הזו על פי הבנתם. מנקודת ראות זו על החברה, קל להניח שהסובייקטים בפניהם מנהלים את הישרדותם היומיומית בצרות עין, מתוך הקונקרטיות של מגע גוף בגוף. במקרה הטוב. ההתנגדות שמתוך הקונקרטיות הזו מצטמצמת לטקטי. ולאור ההילה הזו שנקשרת לניתוק בעלי העוצמה הם אחיו של התיאורטיקן בלב ובנפש: יוצא להם לשחק עם בגדי הדמיון שעוברים מאח לאחיו בירושה משמאם בלבושם.

Theoreticians of society and politics have often conceived of themselves as perched up high, looking at or making up the social from a disengaged position. The crucial disengagement is not necessarily the disengagement of political impartiality or neutrality but the disengagement from the concrete. It is the theoreticians so self-conceived who are understood to occupy the strategist position. In this view of the social, subjected subjects are assumed to negotiate daily survival myopically from within the concreteness of body-to-body engagement. At best. Resistance within this concreteness is reduced to the tactical. Given this valorization of disengagement, the power that they get to play with the hand-downs of each other, imagination.

„But what's not at all the light in Israel: the purplish pink sparks of peace contrast. ...”

... the neophyte of his practice: aware of the ideological generation before his, Kupferman is aware of the opposite sex. Note the labyrinthine etymology of the who assumes the dress, social status, and role of the Merriam-Webster defines it as “an American Indian who ...”

“הטונים כאן חמים!” [מתפקעים מצחוק] הדודות... הדודות, מטבע לשון פנימי של עולם האמנות המקומי שמתאר את נשותיהם המשועממות של גברים עשירים מהן. כדי להתגבר על השעמום, הן מקבלות על עצמן את תפקיד פטרוניות האמנות. מעת לעת הן עורכות מסירות כדי לאשש את מעמדן במילייה הנובורישי שלהן, הן מתפקדות כצבא ישע למען אמנים שאלמלא כן יגיעו אל פת לחם. אבל ליד הנדיבה הזו יש דרישות מסוימות שהאמנים למדו לעקוף, במקרה הטוב, ולאמץ במקרה הרע: אסור שהאמנות תהיה פוליטית מדי או מקומית מדי, אלא עליה להתאים לספת העור האדומה. “קופרמן אינו מעצים אלא מעמיק לחקור את מיתוס האמנות המקומית עם נטייה אמיתית [emic] למורבידי, לפלילי ולמופקר: הוא מציר את עורו המקועקע של הפרט שנשללו ממנו זכויותיו החברתיות כיוון שהוא כלוא ודוגם את הפיגמנטים מהאפידרמיס שלו העוברים לאורך כל שושלת אבותיו הארוכה אל לוח הצבעים שלו. אומר טוויטו כאלו הן יצירתיות אינטואיטיון. “לא כל כך מנומס להגיד את זה במסיבה שמגישים בה נגיסים. לעומת זאת, כל הזדמנות מתאימה לדודות כדי להתרברב ביצירת האמנות החדשה שרכשו זה עתה מ”האמן הצעיר הזה, שיגיע רחוק”, אומרת רועי בקול צורמני בכוונה.”

לברורפיליה של הפרקטיקה שלו: “...”

... the neophyte of his practice: aware of the ideological generation before his, Kupferman is aware of the opposite sex. Note the labyrinthine etymology of the who assumes the dress, social status, and role of the Merriam-Webster defines it as “an American Indian who ...”

... the neophyte of his practice: aware of the ideological generation before his, Kupferman is aware of the opposite sex. Note the labyrinthine etymology of the who assumes the dress, social status, and role of the Merriam-Webster defines it as “an American Indian who ...”

... the neophyte of his practice: aware of the ideological generation before his, Kupferman is aware of the opposite sex. Note the labyrinthine etymology of the who assumes the dress, social status, and role of the Merriam-Webster defines it as “an American Indian who ...”

... the neophyte of his practice: aware of the ideological generation before his, Kupferman is aware of the opposite sex. Note the labyrinthine etymology of the who assumes the dress, social status, and role of the Merriam-Webster defines it as “an American Indian who ...”

... the neophyte of his practice: aware of the ideological generation before his, Kupferman is aware of the opposite sex. Note the labyrinthine etymology of the who assumes the dress, social status, and role of the Merriam-Webster defines it as “an American Indian who ...”

... the neophyte of his practice: aware of the ideological generation before his, Kupferman is aware of the opposite sex. Note the labyrinthine etymology of the who assumes the dress, social status, and role of the Merriam-Webster defines it as “an American Indian who ...”

... the neophyte of his practice: aware of the ideological generation before his, Kupferman is aware of the opposite sex. Note the labyrinthine etymology of the who assumes the dress, social status, and role of the Merriam-Webster defines it as “an American Indian who ...”

צועק הסובילי שה מקרוב בא ומתחיל להלום בדלת הברזל מרגע שנטרקה מאחוריו. “תירגע גבר. אתה מרעיש יותר מדי, ואתה קוטע את הסיפור שלי!” הוא פונה לאחור, נכון לנבוח עוד סבב של נאצות רוסיות על ויקטוריה... “טוויטו! מה אתה עושה פה?” קופרמן שהגיע מן הכפור, לא בדיוק מרוסיה אלא ממולדובה, מעדיף לעשות סמים בבית עם חברים לצלילי מוסיקה שבחר בקפידה, כזאת שדואגת לכך שתישאר מתוח. לא האוס, אלא שאגות. לסוף המלחמה הקרה נודעה השפעה שונה לגמרי על הבחור. מבחינה מסוימת, הוא משמר דרך אובססיה ספק מודעת, ספק בלתי מודע לדיקנזי דמויות גבריות את הושלת של החברה הפטריארכלית של אמא רוסיה שנפחה את נשמתה.

... the neophyte of his practice: aware of the ideological generation before his, Kupferman is aware of the opposite sex. Note the labyrinthine etymology of the who assumes the dress, social status, and role of the Merriam-Webster defines it as “an American Indian who ...”

... the neophyte of his practice: aware of the ideological generation before his, Kupferman is aware of the opposite sex. Note the labyrinthine etymology of the who assumes the dress, social status, and role of the Merriam-Webster defines it as “an American Indian who ...”

... the neophyte of his practice: aware of the ideological generation before his, Kupferman is aware of the opposite sex. Note the labyrinthine etymology of the who assumes the dress, social status, and role of the Merriam-Webster defines it as “an American Indian who ...”

The cellmates all sleep the sleep of the righteous when all of a sudden the lights pull out from his feet and find himself floating in a grove of where a young man is addressing a small crowd gathered around a fire. "Although populations managed to change their living habits and reduce the consumption of fossil fuels by 2.1% by the end of the 21st century, a virus whose official name was *Cervisia Palaeolina*, commonly known as Macabee, killed half the world's population in less than ten years. It was believed, although the body did not quickly for any coroner to obtain conclusive evidence, that it was first contracted by Chinese construction workers in the complex where the Reservoir was housed in downtown Tel Aviv, having evolved for more than a century.

| סצנה 8 |

החיים בגן עדן או כשהנשים יעלו לשלטון. בתוך התא. הטמפרטורה מתקרבת לארבעים מעלות וחריקים מגיחים מכל החריכים.

חבריו לתא ישנים כולם שנת ישרים כשלפת פתאום חש טוויטו משיכה חזקה בכפות רגליו ומוצא עצמו מרחף בחלל מערה שם פונה קול גבר לקהל שומעים קטן הנאספים סביב מדורה.

"למרות שאוכלוסיות שונות הצליחו לשנות את הרגלי חייהן ולמצמץ את צריכת הדלקים המאובנים... 1% עד סוף המאה ה-12, נגיף ששמו הרשמי היה *eanitsealP maisive*, אך נודע ברבים בכינוי "מכבי", הרג חצי מתושבי העולם בתוך פחות מעשר שנים. מקובל היה לשוב, אף שהגופות נערמו מהר מכפי שנתולוג כלשהו ישיג הוכחה ניצחת, שהנשאים הראשונים היו פועלים סינים ששדו במתחם בו שכן המארגר לשעבר, לאחר שהנגיף דגר במשך יותר ממאה שנה באקוסיסטמה המיקרוסקופית של פחיות בירה מכבי ישנות (ומכאן כינויו) עליהן חסה השריפה, וישר שרדו במקור עתיק יומין ששמר על סמפרטורה נמוכה הודות לכך שבודדוהו מהשמש המזרח-

and cranny.

crawling in from every nook

40°C and cockroaches are

temperature is approaching

into power. In the cell. The

Eden or when women come

Dwelling in the Garden of

| SCENE 8 |

תיכונית לוחות ענק של פיברגלאס ושאר יצירות אמנות שאינן נוחות לבעור. המהירות המסחררת בה התפשט הנגיף אילצה מחצית האנושות ששרדה לשרוף את הגופות, ולוודא שהפעם, אף יצירת אמנות, ואף צורת חיים, מיקרוסקופית או אחרת, לא תשרוד", הוא אומר.

אבל אף אחד לא נראה כאן עצוב! אומר טוויטו המרפא לנאספים. למה, כולם נראים רגועים להפליא.

"הנשיאים שזמרו את פזמון הידיעות הכוזבות [ממשל לדורב] דחו את האזהרות והפקירו את הערת התאווה הבצע של יזמים חסרי מצפון. יוסת הפתח הדו-חמצני נהיה בלתי אשף וטרור העולמית עלתה בשיתוף מספר 2.4 מיליון בשנת 2014. לדברי מומחה לבריאות ציבורית אמריקאית, "האנו מוציאים את המטחמים שלנו לטובת המטחמים שלנו, אבל המטחמים שלנו הם המטחמים שלנו".

טוויטו מרפא לנאספים, "בסרט הוליוודי שהוקם בעידן האדם הפיזיולוגי, בסוף הטוב היינו מצפים לראות קומץ שורדים שגזרתם

"It may sound weird to us but let me read you this part asking permission to interact."

A young man sitting next to the speaker raises his hand the American film industry."

to move the theaters to see the dystopian entertainment of the images showing how the "physiologicals" locked the fantasy of humanity and extending its life. It was believed that anything more satisfying than a beautiful young man whose beautiful body and logical human, the happy end would feature a hand of the physiological produced at the time of the physiological experience.

scenarios to become a reality." "The conditions were ripe for one of those held in the year 2142 alone. The concentration by 4.2 degrees in the year 2142 alone. The concentration of CO² became impossible and the global temperature rose exponentially.

Let the forests to the ground of the speakers dismissed the warnings and tune of fake news continues the president's change to the actual look perfectly. "The floating tweets to himself." "No one looks sad here though!" Says the young man.

microscopic or otherwise, would suit this time, no artwork, and lifeform, touch the corpses and make sure that humanity's surviving half were to the virus, light-tube artifacts. The virus of fiberglass and other non-combustible huge sheets by Middle Eastern sun by huge sheets to being isolated from the that maintained its low temperature survived in an ancient refrigerator (sparer) by the fire, which the old Macabee beer cans) hence the tury in the miniature ecosystem of

כמו שאול תחיתות, למרות שהמדורה די זעירה, לא ממש אש הגיהנום.”

”בתור בני אנוש תותבים (בא”ת, לא לבלבל עם באמד), אנו אחראים לדרגת המלאכותיות שניתן להגיק” היא בתוך הטבע. הגנום של בני האנוש המלאכותיים מגיב לטבע, מה ששם קץ לאנושות של עידן הדרוויניזם החברתי על עוולותיה האקולוגיות והאשוויציות. ככל שהצפיפות גוברת, כך דוחק הטבע באדם לכייל עצמו מחדש, ועל כן נזנחו עד מהרה הערים. הבא”תים נטשו אותן והאוכלוסייה התפזרה על פני כדור הארץ. הערים השתמרו כגני שעשועים שם עודנו משחזרים את מנהגי העידן הפיזיולוגי – כאזהרה לדורות הבאים.”

בעקבות היכחדות הפיזיולוגים, התפתחו העצים עד כדי כך שכיום האוויר רווי בחמצן והנגיף – כל הנגיפים, למעשה – הסתגלו לקצב מאוזן. בניגוד לפיזיולוגים שהשרדותם היתה מתוכננת על חשבון הדור הבא, הבא”תים מהווים חלק מהפלנטה, בה אנו רואים אורגניזם חי.

טוויטו הצליח להשתלט על ריחופו ותמרן איכשהו את ישבנו כדי לנחות על כסא לצד האחרים.

”איפה אנחנו? מה זה המקום הזה?” שואל טוויטו את האשה שליטו.

”אני לא יודעת”, היא לוחשת לו.

”איך הגעת לכאן?”

”מישהו משך לי בראגליים כשישנתתי, ונחתי כאן.”

טוויטו מחייך, כיוון שהוא מזהה את הלך

עוולותיה האקולוגיות והאשוויציות. ככל שהצפיפות גוברת, כך דוחק הטבע באדם לכייל עצמו מחדש, ועל כן נזנחו עד מהרה הערים. הבא”תים נטשו אותן והאוכלוסייה התפזרה על פני כדור הארץ. הערים השתמרו כגני שעשועים שם עודנו משחזרים את מנהגי העידן הפיזיולוגי – כאזהרה לדורות הבאים.”

בעקבות היכחדות הפיזיולוגים, התפתחו העצים עד כדי כך שכיום האוויר רווי בחמצן והנגיף – כל הנגיפים, למעשה – הסתגלו לקצב מאוזן. בניגוד לפיזיולוגים שהשרדותם היתה מתוכננת על חשבון הדור הבא, הבא”תים מהווים חלק מהפלנטה, בה אנו רואים אורגניזם חי.

טוויטו הצליח להשתלט על ריחופו ותמרן איכשהו את ישבנו כדי לנחות על כסא לצד האחרים.

”איפה אנחנו? מה זה המקום הזה?” שואל טוויטו את האשה שליטו.

”אני לא יודעת”, היא לוחשת לו.

”איך הגעת לכאן?”

”מישהו משך לי בראגליים כשישנתתי, ונחתי כאן.”

טוויטו מחייך, כיוון שהוא מזהה את הלך

רוחות הרפאים של סרט וזנחי. הוא שב ושואל את האשה:

”יש פה מישהו בשם איבליס?”

היא מצביעה על הדובר.

”... לפני שהאשה האחרונה עברה ל”מחר”, עזרנו לה ליצור אנדרטה ענקית. כיום אף אחד לא מבין את הרלוונטיות שלה, אבל האנדרטה הזו, שנוצרה מכל המכוונות שבנה המין האנושי אי-פעם, מתפקדת היטב כשטות החיונית שאנו מעוניינים לשמר. ולמעשה, האשה האחרונה כינתה אותה ”כל עוד לא תבינו את ייעודה, תהיו בטוחים” (אנחנו קוראים לה ”כל עוד לא”, או כע”ל, בקיצור). האנדרטה הזו גבוהה הרבה יותר מכל הר ועולה מתוך מעמקי קיאנסו. ניתן לראותה ממרחק אלפי קילומטרים וכשמשישי חוצה אותה, היא אינה יכולה שלא להצטמרר: מחר זוכר.”

זמן קצר לאחר ההשתלטות, הגיע העידן הדיגיטלי אל קצו. רשמית, כל הפלטפורמות הדיגיטליות נדבקו בנגיף שהתברר שלא ניתן להתגבר עליו, ואשר השמיד את כל מאגר הנתונים שאגרה האנושות. בעקבות זאת באו עשרות שנוי:אוש, ונדמה היה שהאנושות תתדרדר לאטה אל חשכת ימי ימים, כיוון שרובם המכריע של בני האדם כבר לא ידעו קרוא וכתוב: תופעה נרחבת שאובחנה כבר בראשית המאה ה-12 כ”חסמונת השלמת המשפטים”.

מרחו שומע טוויטו קול מוכר, קום, תתעורר. הקול הולך וגובר. למעשה, מישהו צורח לו בתוך האוזן: ”קום כבר יא חתכת זבל!”

רוחות הרפאים של סרט וזנחי. הוא שב ושואל את האשה:

”יש פה מישהו בשם איבליס?”

היא מצביעה על הדובר.

”... לפני שהאשה האחרונה עברה ל”מחר”, עזרנו לה ליצור אנדרטה ענקית. כיום אף אחד לא מבין את הרלוונטיות שלה, אבל האנדרטה הזו, שנוצרה מכל המכוונות שבנה המין האנושי אי-פעם, מתפקדת היטב כשטות החיונית שאנו מעוניינים לשמר. ולמעשה, האשה האחרונה כינתה אותה ”כל עוד לא תבינו את ייעודה, תהיו בטוחים” (אנחנו קוראים לה ”כל עוד לא”, או כע”ל, בקיצור). האנדרטה הזו גבוהה הרבה יותר מכל הר ועולה מתוך מעמקי קיאנסו. ניתן לראותה ממרחק אלפי קילומטרים וכשמשישי חוצה אותה, היא אינה יכולה שלא להצטמרר: מחר זוכר.”

זמן קצר לאחר ההשתלטות, הגיע העידן הדיגיטלי אל קצו. רשמית, כל הפלטפורמות הדיגיטליות נדבקו בנגיף שהתברר שלא ניתן להתגבר עליו, ואשר השמיד את כל מאגר הנתונים שאגרה האנושות. בעקבות זאת באו עשרות שנוי:אוש, ונדמה היה שהאנושות תתדרדר לאטה אל חשכת ימי ימים, כיוון שרובם המכריע של בני האדם כבר לא ידעו קרוא וכתוב: תופעה נרחבת שאובחנה כבר בראשית המאה ה-12 כ”חסמונת השלמת המשפטים”.

מרחו שומע טוויטו קול מוכר, קום, תתעורר. הקול הולך וגובר. למעשה, מישהו צורח לו בתוך האוזן: ”קום כבר יא חתכת זבל!”

**Due to the current security situation,
we have removed masterpieces from
the permanent collections.**

We apologize for the inconvenience

Museum Management

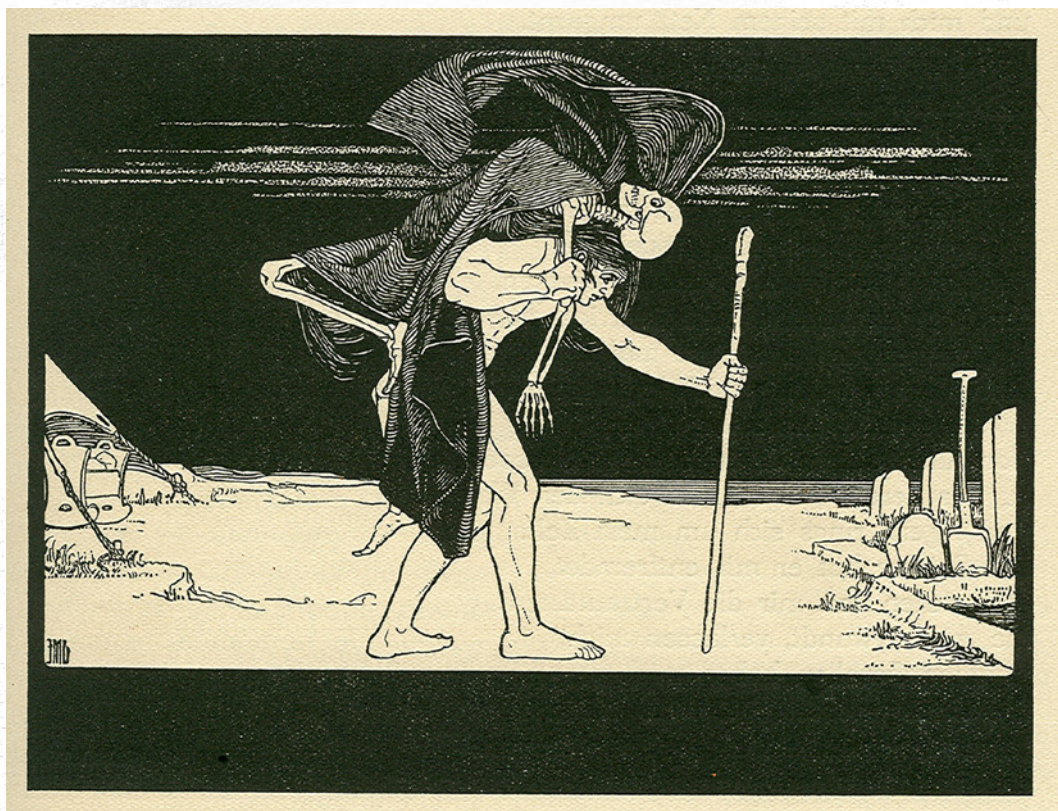
The Vision of Division, Assaf Shaham, 2014
Xerox prints, chemical paper 80g
in green, yellow, orange, pink, red,
43.5 x 32 cm

The Vision of Division
אסף שחם, 2014, נייר כימי 80 גרם בצבע
ירוק, צהוב, כתום, ורוד, אדום. מסגרת
בהתאמה אישית, 43.5 x 32 ס"מ

Watchtower, Auschwitz-Birkenau,
S.S. 470430- 111216, Simcha Shirman, 1998

מנדל שמירה, אושוויץ-בירקנאו, S.S. 470430-
111216, שמחה שירמן, 1998

"Dybbuk, Book of Job", in Die Bucher
Der Bibel, Ephraim Moses Lilien, 1908

"דיבוק, ספר איוב", מתוך ספרי המקרא,
אפרים משה ליליין, 1908

Urban Legends, Ido Michaeli,
2005, fabricated stamp

(translated from the stamp: "A deadly scorpion
stung a bride the morning of her wedding day,
so she did not make it to the ceremony")

אגדות אורבניות, עידו מיכאלי, 2005

The Tower of Babel,
Pieter Bruegel the Elder, 1563

מנדל בבל, פיטר ברוינל האב, 1563

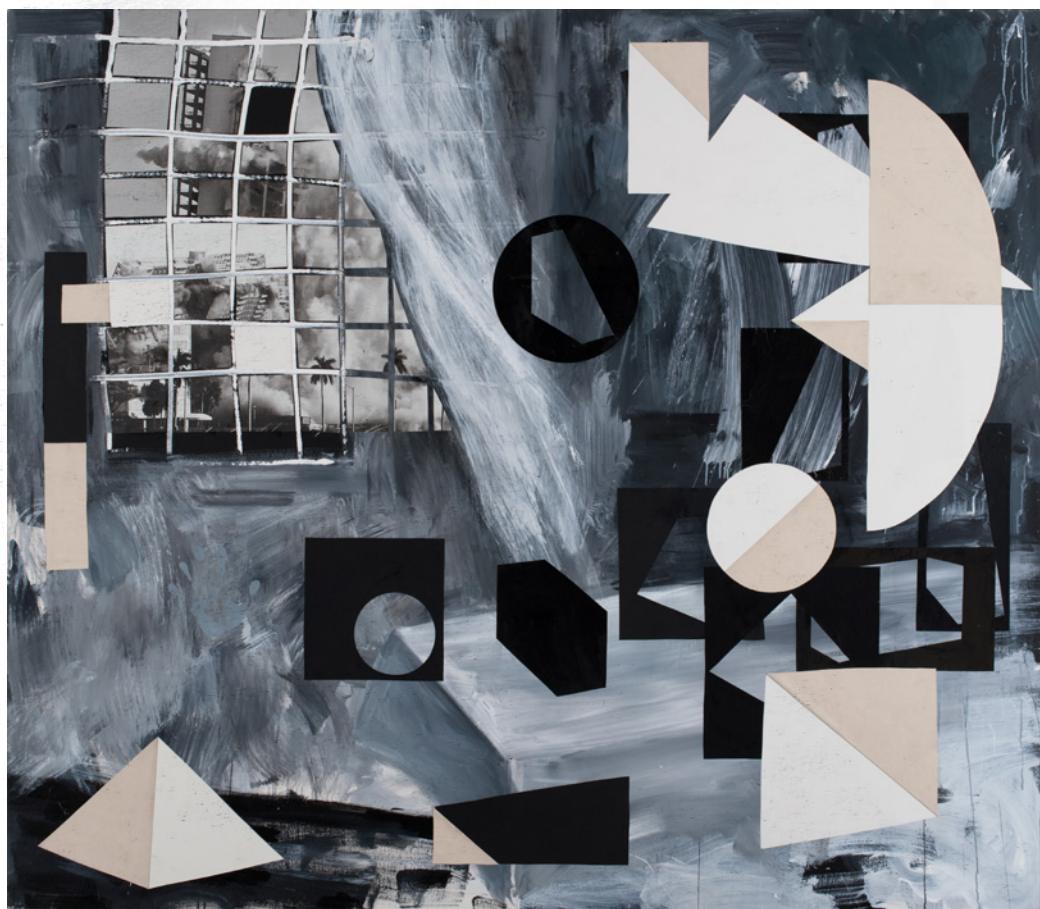

Forgive and Forget, Michal Helfman, 2013,
mixed media. variable dimensions

לסלוח ולשכוח, מיכל הלפמן, 2013,
מדיה מעורבת, מידות משתנות

Curtain, Guy Avital, 2013,
acrylic and collage on canvas,
190 x 221 cm

וילון, גיא אביטל, 2013,
אקריליק וקולאז' על בד,
190 x 221 ס"מ

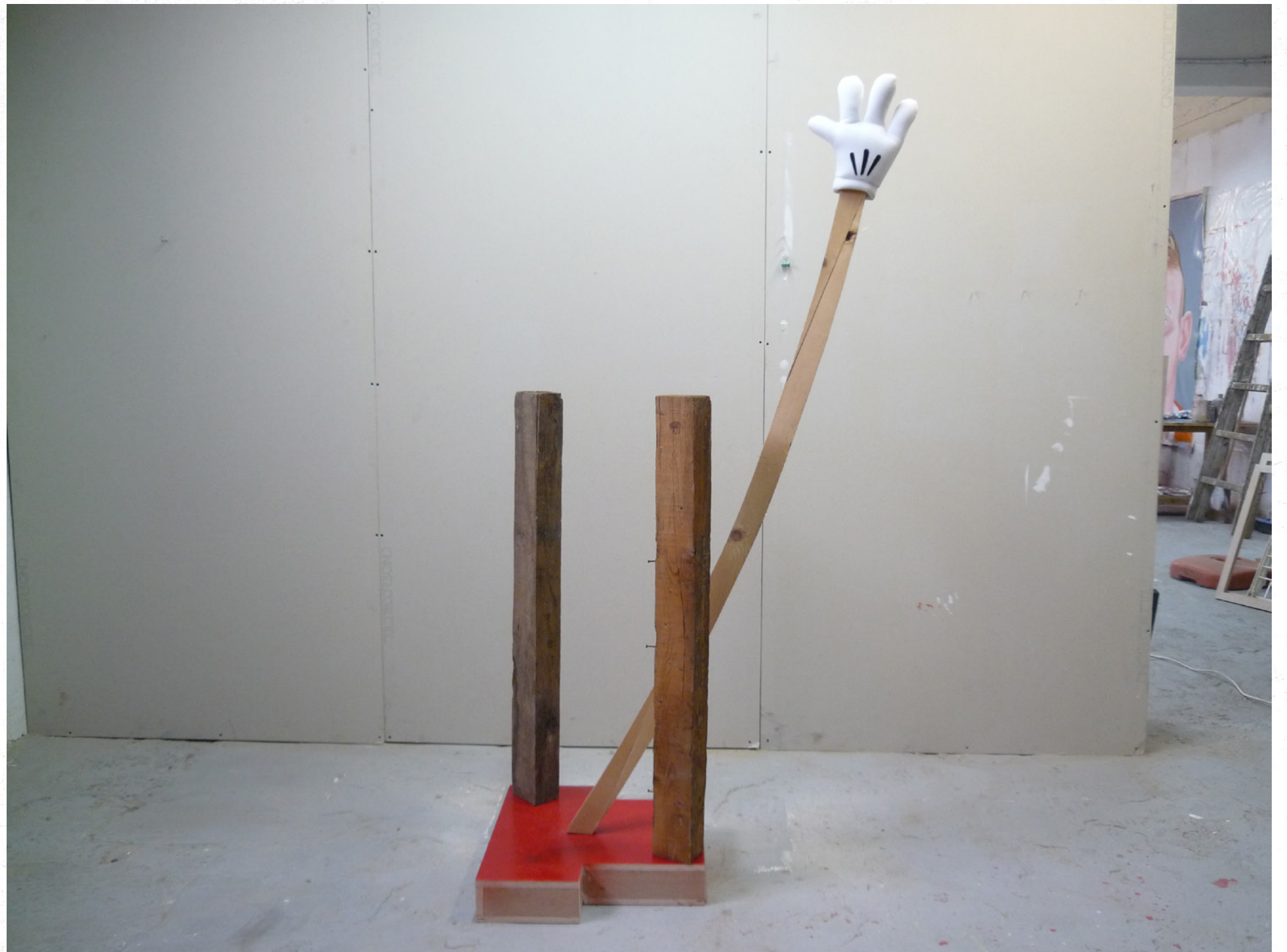
Recycling, Boaz Aharonovitch, 2015

מחזור, בועז אהרונוביץ', 2015

Untitled, Roey Victoria Hefetz, 2010.
mixed media on paper, 148 x 300 cm

ללא כותרת, רועי ויקטוריה הפץ, 0102,
מדיה מעורבת על נייר, 148 x 300 ס"מ

Waving good bye, Haran Mendel, 2011

פרידה לשלום, הרן מנדל, 2011

Working on a Computer, Self-Portrait,
Sharon Fadida, 2013-17, psd file

עבודה על מחשב, דיוקן עצמי,
שרון פדידה, 17-2013, קובץ psd

Vered Jericho, boys from Jericho in
a group photo with Vered from Tel Aviv,
shot in Wadi Qelt, Yaron Attar, 2010,
one channel video, 2 min

ורד יריחו, ילדים מיריחו בתמונה
קבוצתית עם ורד מתל אביב,
צולם בוואדי קלט, ירון אתר, 2010,
חד ערוצי, 2 דקי

Matkaka, Nimrod Gershoni, 2009,
one channel video, loop

מטקקה, נמרוד גרשוני, 2009,
וידאו חד ערוצי, לופ

Vered Jericho, boys from Jericho in
a group photo with Vered from Tel Aviv,
shot in Wadi Qelt, Yaron Attar, 2010,
one channel video, 2 min

ורד יריחו, ילדים מיריחו בתמונה
קבוצתית עם ורד מתל אביב,
צולם בוואדי קלט, ירון אתר, 2010,
חד ערוצי, 2 דקי

Cheers, Elad Larom, 2016,
gouache on paper, 40 x 31 cm

לחיים, אלעד לרום, 2016,
גואש על נייר, 40 x 31 ס"מ

Jericho Moon (detail),
Eitan Ben Moshe, 2010,
mixed media, variable dimensions

ירח יריחו (פרט),
איתן בן משה, 2010,
מדיה מעורבת, מידות משתנות

Iblis, Elham Rokni, 2019,
mixed media on paper, 30x21 cm

איבלים, אלהם רוקני, 2019,
מדיה מעורבת, 30x21 ס"מ

How do I make a wall that spirits
cannot go through? Jonathan Touitou, 2003,
performance, coal, contact microphone
and sound system, dimension variable.

כיצד אצור קיר דרכו רוחות לא
יוכלו לעבור? יונתן טואיטו, 2003,
ביצועים, פחם, על קיר, מיקרופון מגע
ומערכת סאונד, מידות משתנה

Monkey on a cube, Shahar Freddy Kislev,
2010-2013, Oil on canvas, wood frame,
180 x 120 cm, executed by Chen Xiang Wu

קוף על קוביה, שחר פרדי כסלו,
2013-2010, שמן על בד, מסגרת עץ,
180 x 210 ס"מ, ביצוע: שן שיאנג וו

Forgive and Forget, Michal Helfman, 2013,
mixed media. variable dimensions

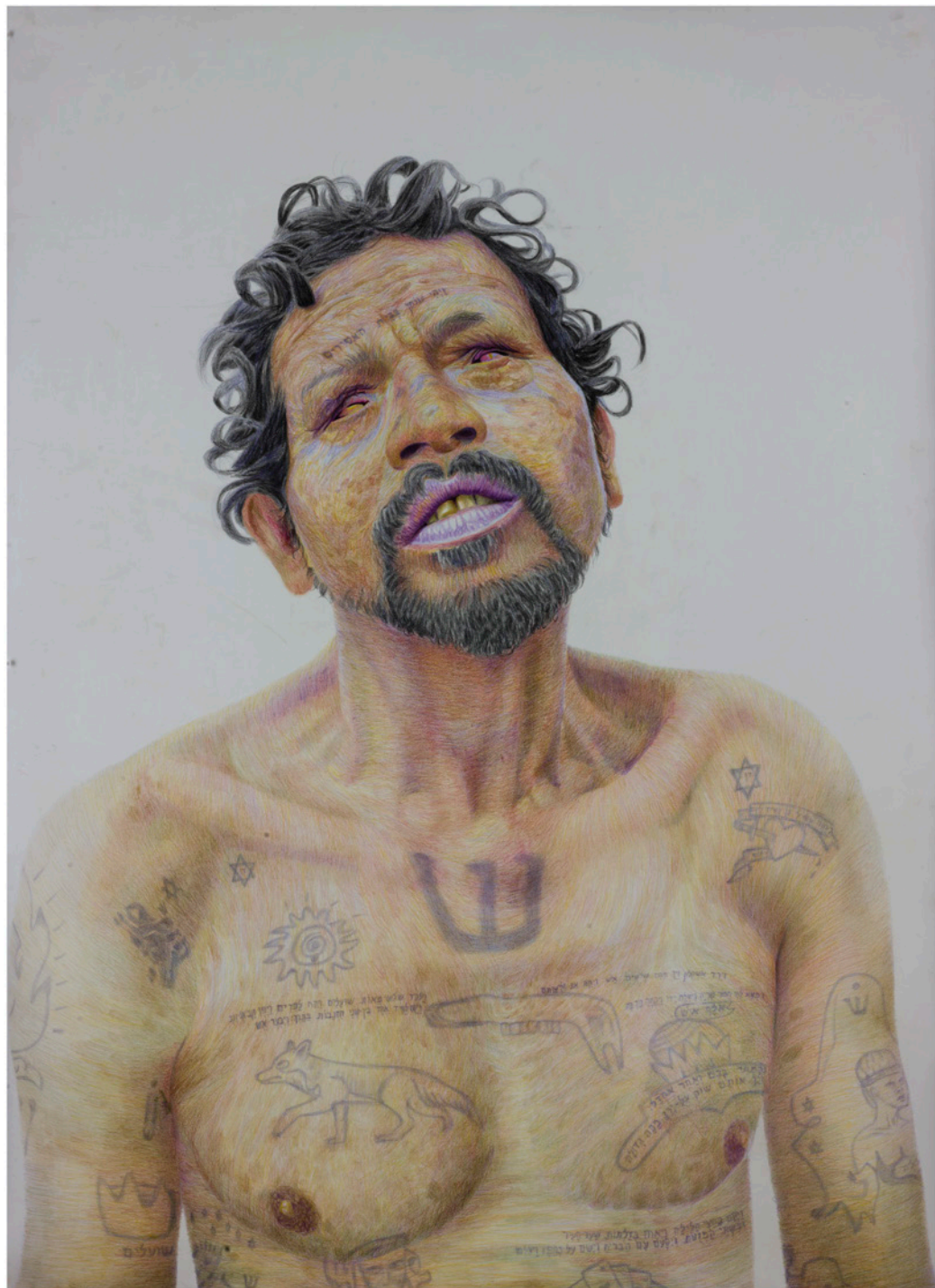
לסלוח ולשכוח, מיכל הלפמן, 2013,
מדיה מעורבת, מידות משתנות

Hands Up, after Yusuf and Zulaikha (Joseph pursued by Potiphar's wife), a miniature by Behzād 1488, Esther Schneider 2020, threads on wall, variable dimensions

ידיים למעלה, בעקבות יוסוף וזולאיכה (יוסף נרדף על ידי אשת פוטיפר), מיניאטורה של בהזאר 1488, אסתר שניידר 2020, חותים עלקיר, מידות משתנות

Samson, Ruven Kuperman, 2019,
color pencils on paper, 151 x 110 cm

שמשון, רובן קופרמן, 2019,
עפרונות צבע על נייר, 115 x 110 ס"מ

Untitled #17 (At the Pick-Up),
Dror Daum, 2014, archival
pigment print, 44,25 x 55 cm

ללא כותרת #17 (בפיק-אפ),
דרור דאום, 2014, הדפס פיגמנט
ארכיוני, 44,25 על 55 ס"מ

Untitled (Look at the West from the East),
Jonathan Touitou, 2000, jpeg file for desktop
background, variable dimensions

ללא כותרת (מבט למערב ממזרח),
יונתן טואיטו, 2000, קובץ תמונה
רקע למסך מחשב, מידות משתנות

The Vision of Division, Assaf Shaham, 2014
Xerox prints, chemical paper 80g
in green, yellow, orange, pink, red,
43.5 x 32 cm

The Vision of Division
אסף שחם, 2014, נייר כימי 80 גרם בצבע
ירוק, צהוב, כתום, ורוד, אדום. מסגרת
בהתאמה אישית, 43.5 x 32 ס"מ

“So Mr. Tweed: or is it Ms. Tweed? [glanc- ing at the snoring trans] Have you slept well?”

“Like a baby!” He answers, although his eyes betray the truth.

“Mattress too hard for your French ass, was it?”

“No. Actually, we stayed up talking the whole night. It was like summer camp really. Fascinating people in your joint!”

“Are you ready to spill the beans, then, or do you need some more convincing? Who are you? [Approaching] Who is the real Mr. Tweed?”

“Are clichés considered ‘crue’ and inhuman treatment” under the Geneva Convention?”

“How’s that for inhuman treatment”, says the detective as he tightens his hold around Tweed’s neck. [Whimpering] “OK, OK, I’ll tell you

On various aspects of storytelling in photography.

Next morning at Elchmannyahu’s office.

The fire department was unable to determine the cause of the fire that burned the tires on the first floor (and, parenthetically, BAAD, on the second).

על היבטים שונים של סיפור סיפורים בצילום. בבוקר המחרת בלשכתו של אלכמניהו. הכ- מקור השרפה שהבעירה את הצמיגים בקומה הראשונה (ודרך אגב, גם את בא"ד בשנייה).

“כו', מר טוויט! או שמא גברת טוויט? [מביט בטרנס הנחררת] ישנת טוב?”

“כמו תינוק!”, הוא עונה, לפי ששניו מסוגר את התחת

“המגרון היה קשה מדי בשביל התחת הערפתי שלך?”

“לא. למעשה נשארנו ערים ושוחנו כל הלילה. זה היה כמו בקליטנה. פוגשים אנשים נהדרים כאן, אלץ!”, הוא אומר מוכן להתייחס לזכר, או שאתה צריך עוד קצת ששכנע? מי אתה? [לוצ'א בלעג] “טוויט? טוויט? טוויט?”

“מחשבות הקלשונות?”

“לא. למעשה ארא לך מה זה הכי טוב? זה לא שוויץ” [אומר הבלש תלש את מהדק את התלשונות בצווארו של טוויט] “[הגנא] בוד', בוד', אני אספר לך הכל. מה קרה לשיטת החקירה המדעית? אנחנו לא בעידן הדזיג'יטל? או שאולי אנחנו עדיין בעידן הביניימי?”

[הבלש מורק עדי קצת את אחיותו]

“קי', אוקי', אבל אני באמת לא יודע איך לעזור לך. באמת... אני רק אמן, לפעמים אני אוצר, אני לא מרוויח הרבה כסף, אני כמו כולם, אולי קצת יותר מתוסכל, מריח יותר או חריף יותר...”

“זה לא מה שאיתן בין משה אמר”.

[משתרר את אחיזת החנק] “הוא אמר שאני לא חריף? [אומר טוויט בטון ציציצי]. אם יש בין זונה אחד בעיר, זה בין משה. הוא סירב להשאל את עבודתו למאגר בגלל שהוא היה עסוק ב«שם» שלו - בשימוש שאולי יעשה ביצירה שלו.”

“ובצדק!”

“כן', בסדר', אבל הבן משה הזה משולק את עצמו כמין אנדרדוג בלי שום תודע לצטריר כבלתי תקין פוליטי: «התבונה שלי מגיעה להפליא, בתיאבון». אז מדוע לחשוש משהימוש שעלול היה להעמית בעבודתו?”

“מה עם שמחה שירמל?”

“מה עם ה-SS?”

“SS?”

«כן' הוא חותם על היצירות שלו. שירמל הוא אמן מופעים נהדר שנהג להשתמש

“That it is how he signs his works. Shitman is a great performance art-ist who happens to use only photog-raphy. Shitman's presence, or where he stands when he presses the button of his camera, is derived from a ritual taking place in his studio where by the images he produces are displayed by product. He is truly one of the last victims of the Holocaust. The core work of Shitman is his studio.”

“He was born in 1947...”

“Yes but he is a survivor and his yearning for a system betrays him. One example is how he clings to the last silver-based photographic pa-pers scarcely to be found in the mar-

“What with SS now?”

“How, about Shitman?”

made of his work?”

fear the use that could have been disgusting, bon appetit”. So why correct : “My work is beautifully with little care for the politically marketed items as a sort of underdog Ben Moshé, but that granted, “yes, “And rightfully so!”

that might be made of his work.”

cause he was concerned with the use-ful and his work to the Researcher be-fore. This guy refused to be one motherfucker in town, his name with a squeaky voice. “If there is a name, I wasn't smart?” Says Tweed “That's not what Eytan Ben Moshé had to say about you.” [releasing his neck] “That's not what Eytan Ben Moshé had to say about you.”

“...trusting, bitter or smatter...”

the rest of them, maybe a bit more don't make a lot of money, I'm like it, from time to time I curate, I help you, really...” “I'm just an art-ist, OK, OK, but I don't know how I can [the detective tightens his hold some more] in the Middle Ages?”

not the digital age? Or are we back to the scientific methods of inquiry? Is it everything. What happened to the

בצילום בלבד. נוכחותו של שירמן, או המקום שבו הוא עומד כשהוא לוחץ על כפתור המצלמה שאובים מטקס ספציפי. אך שנינו בסטודיו שלו, שהדימויים שהוא מפיק הם תוצר הלוואי שלו. הוא באמת אחד מניצולי השואה האחרונים. עבודתו המהותית של שירמן היא הסטודיו שלו. «הוא נולד ב-1947...»

«כן, אבל הוא ניצול וההשתקקות שלו לשיטתה בוגדת בו. דוגמא אחת היא הדבקת שלו בניירות הצילום מבוססי הכסף האחרונים שכבר כמעט אי אפשר למצוא בשוק. הוא טוען שיש רק כמות מסוימת שנשארה (כפי הנראה מהסוג בו השתמש בארבעים השנה האחרונות) ושהמאגר שלו ושל העולם כולו עומד להסתיים.»

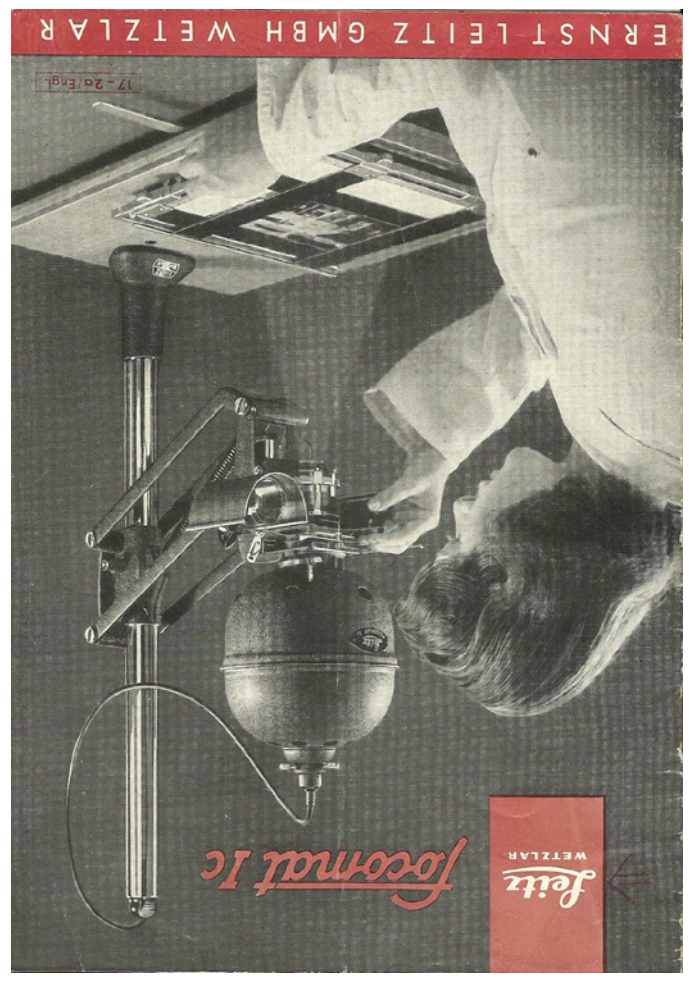
«אתה מנסה לומר שהוא יהיה מעין שורד אנלוגי אחרון?»

«כמובן. הסטודיו שלו מאורגן בארונות. כל אחת מהארונות מלאה בדימויים מודפסים.»

«נו?»

«אם תיכנס היום לסטודיו של צלם, כמו זה של עילית אזולאי, אתה צפוי למצוא שולחן ועליו מחשב, כמובן. הארכיון שלה הוא ד-דיסק ושלל חפצים בלתי-מזוהים שנתלים מהקירות. היא משחררת עצמה מההשפעה האמריקאית המאפילה על הצילום הישראלי מחד גיסא ומהטיפולוגיה הגרמנית שכופה עליה משמעת מאידך. היצירה שלה נובעת מטכניקה פורצת דרך המנבאת את הטכנולוגיות החדשניות ביותר בצילום.»

“If you enter a photographer’s studio today, like the one of Ilt Azoulay, you will most likely find a desk and, well, a desktop computer. Her archive: her hard disks and many unidentified objects hanging on the walls. Setting herself from, on the other hand, the American influence over photography and typology and from a technical system in photography. But it is certainly not the technical aspect of her work that makes it so accurate to its Middle-Eastern context. Driven by a will to tell, to tell stories, she collects them and insists on the accuracy of the photographic process. The decision to use a mixed-media domain at the moment when work is slow-release and sets the immediate technology used to define the relationship between the different parts of the work is not a technical one but a political one. It is a statement about the future of photography and the role of the artist in a world where the image is not just a representation of reality but a tool to shape it.”

Cover from the Focornat Manual, 1950s
ברכה מרדכי לפוקומט, שנות ה-50

15 Wachtower, Anschwitz-Birkenau, S.S. 470430-111216, 1998; see page

הוא של יציאת החומרות בה שקועה שושלת היוחסין של המדיום והיחס בינה לביין מודרניזם תעשייתי דרך הביורגריה שלו עצמו. כשביקרת אותו בסטודיו שלו, הוא סיפר לי על המאגר ההולך ומתכלה של נייר כסף; יכולתי לדמיין אותו סוגר את הבאסטה לאחר שהדפיס את הצילום האחרון על נייר הכסף האחרון שלו.»

«מה תהיה התמונה הזאת?»
«אולי בעצם זה יהיה שתי תמונות. זו שהתכוון להדפיס וזו שהודפסה במקומה. אני מדמיין איך במוות אנלוגי טראגי, ידו תיתקע על הטיימר של הפוקומט שלו, ובכך תחשוף את כל הלידי הכסף - יותר מדי אור יגרום לצילום להיראות שחור לגמרי.»

«אכן טרגדיה!»
«הצילום על הנגטיב שהניח על מכשיר ההגדלה אולי יהיה של אשתו. הדפסה מחודשת של דיוקנה כשהיא מגיעה לאביזנה במהלך התעלסותם: דימוי משנות השבעים.»
«מדוע הדימוי הזה דווקא?»
«בגלל שאני מאמין שעמוק בתוכו, רצונו של שירמן לשרוד הונע על ידי הקסם שהילך עליו מנגנון ההרג המתוזמר של הנאצים.»

«ארוס ותנטוס!»
«נראה לי, כן. י, חר בלש! הייתי מאוד שמח להמשיך לקשקש יתך אבל יש לי עוד יום ארוך ואתה צריך אולי לעשות משהו בקשר לילדה הקטנה, לא?»
«גיס שלי מטפל בזה, כך שאני יכול לבלות קצת יותר זמן איתך.»

«חמוד, ממש מטפלת.»
«מה בקשר לדאום? יש לך משהו לספר לי עליך?»
«אתה בהחלט שולט בחומר! דרור דאום הוא אחד מתלמידיו של ש.ש. חייו האישיים פרטיים אבל הפרקטיקה שלו מסגירה את ההתנהלות שלו במעבר מהאנלוגי לדיגיטלי. מר בלש, אני רוצה להציע לך דיאלוג דמיוני.»

«הי, «מאהב להוט», אומרת האשה שעל הדימוי «ללא כותרת (בחור קנאי)».

«כן, אני גם מכיר את התמונה הזאת.»
«זו נקמה. הוא היהודי ששרד כדי לצלם את התמונה הזו, זה חייב להיות אקט פרפורמטיבי. הסגולה האנלוגית בצילומים של שירמן באמת יוצאת מגדר הרגיל בהמחישה את החומריות בה שקועה שושלת היוחסין של המדיום והיחס בינה לביין מודרניזם תעשייתי דרך הביורגריה שלו עצמו. כשביקרת אותו בסטודיו שלו, הוא סיפר לי על המאגר ההולך ומתכלה של נייר כסף; יכולתי לדמיין אותו סוגר את הבאסטה לאחר שהדפיס את הצילום האחרון על נייר הכסף האחרון שלו.»

«מה תהיה התמונה הזאת?»
«אולי בעצם זה יהיה שתי תמונות. זו שהתכוון להדפיס וזו שהודפסה במקומה. אני מדמיין איך במוות אנלוגי טראגי, ידו תיתקע על הטיימר של הפוקומט שלו, ובכך תחשוף את כל הלידי הכסף - יותר מדי אור יגרום לצילום להיראות שחור לגמרי.»
«אכן טרגדיה!»
«הצילום על הנגטיב שהניח על מכשיר ההגדלה אולי יהיה של אשתו. הדפסה מחודשת של דיוקנה כשהיא מגיעה לאביזנה במהלך התעלסותם: דימוי משנות השבעים.»
«מדוע הדימוי הזה דווקא?»
«בגלל שאני מאמין שעמוק בתוכו, רצונו של שירמן לשרוד הונע על ידי הקסם שהילך עליו מנגנון ההרג המתוזמר של הנאצים.»

«ארוס ותנטוס!»
«נראה לי, כן. י, חר בלש! הייתי מאוד שמח להמשיך לקשקש יתך אבל יש לי עוד יום ארוך ואתה צריך אולי לעשות משהו בקשר לילדה הקטנה, לא?»
«גיס שלי מטפל בזה, כך שאני יכול לבלות קצת יותר זמן איתך.»
«חמוד, ממש מטפלת.»
«מה בקשר לדאום? יש לך משהו לספר לי עליך?»

«אתה בהחלט שולט בחומר! דרור דאום הוא אחד מתלמידיו של ש.ש. חייו האישיים פרטיים אבל הפרקטיקה שלו מסגירה את ההתנהלות שלו במעבר מהאנלוגי לדיגיטלי. מר בלש, אני רוצה להציע לך דיאלוג דמיוני.»

«הי, «מאהב להוט», אומרת האשה שעל הדימוי «ללא כותרת (בחור קנאי)».

הוא של יציאת החומרות בה שקועה שושלת היוחסין של המדיום והיחס בינה לביין מודרניזם תעשייתי דרך הביורגריה שלו עצמו. כשביקרת אותו בסטודיו שלו, הוא סיפר לי על המאגר ההולך ומתכלה של נייר כסף; יכולתי לדמיין אותו סוגר את הבאסטה לאחר שהדפיס את הצילום האחרון על נייר הכסף האחרון שלו.»

«מה תהיה התמונה הזאת?»
«אולי בעצם זה יהיה שתי תמונות. זו שהתכוון להדפיס וזו שהודפסה במקומה. אני מדמיין איך במוות אנלוגי טראגי, ידו תיתקע על הטיימר של הפוקומט שלו, ובכך תחשוף את כל הלידי הכסף - יותר מדי אור יגרום לצילום להיראות שחור לגמרי.»
«אכן טרגדיה!»
«הצילום על הנגטיב שהניח על מכשיר ההגדלה אולי יהיה של אשתו. הדפסה מחודשת של דיוקנה כשהיא מגיעה לאביזנה במהלך התעלסותם: דימוי משנות השבעים.»
«מדוע הדימוי הזה דווקא?»
«בגלל שאני מאמין שעמוק בתוכו, רצונו של שירמן לשרוד הונע על ידי הקסם שהילך עליו מנגנון ההרג המתוזמר של הנאצים.»

«ארוס ותנטוס!»
«נראה לי, כן. י, חר בלש! הייתי מאוד שמח להמשיך לקשקש יתך אבל יש לי עוד יום ארוך ואתה צריך אולי לעשות משהו בקשר לילדה הקטנה, לא?»
«גיס שלי מטפל בזה, כך שאני יכול לבלות קצת יותר זמן איתך.»
«חמוד, ממש מטפלת.»
«מה בקשר לדאום? יש לך משהו לספר לי עליך?»
«אתה בהחלט שולט בחומר! דרור דאום הוא אחד מתלמידיו של ש.ש. חייו האישיים פרטיים אבל הפרקטיקה שלו מסגירה את ההתנהלות שלו במעבר מהאנלוגי לדיגיטלי. מר בלש, אני רוצה להציע לך דיאלוג דמיוני.»

«הי, «מאהב להוט», אומרת האשה שעל הדימוי «ללא כותרת (בחור קנאי)».

אבל ודאי שאין זה ההיבט הטכני של יצירתה שהולך ומתחזקת כל כך ביחס להקשרה המזרח-תיכוני. מונעת על ידי הרצון לספר, לגולל סיפורים, היא אוספת אותם ומאזינה להם בקפיץ לא פעם משוללי הגיון וחסרי פשר, הסיפורים המסופרים בעל פה מסייעים לה לשקף מבנה שנהפך לאחר מכן לנתונים. משוחררת מהארגון המדעי של נתונים, היא מפוררת עוד את הבלתי-אמצעות שהגדירה בעבר את המדיום הגברי הגיעה לשיאה ברגע המכריע. יצירתה מתנהלת בקצב של שחרור איטי ומכתיבה למדיום כיוון שונה לגמרי: ארכיאולוגיה אופקית/חברתית שלאורכה מצליחים הדימויים שלה להפוך לנראה את שהסטוריוגו הגברי הלבן ייעד במתכוון לתום הנשיות.

היחס של שירמן לזכרונות מורבידי כמעט כשהוא משחזר את זכרונותיו. בסטודיו שלו, אתה ממש הולך מסביב לערימות של תמונות שמגבילות את חופש התנועה שלך, או שלו. אחת התמונות שהייתי רוצה ששירמן ישים במאגר היא תמונה שצולמה בתוך הצריפים של אושוויץ-בירקנאו. מחשכת הצריף, הוא מצלם את מגדל הצילום שבחוץ שאורו הבוהק נראה ממוסגר בדלת של הצריף החשוך. זה משקף כיצד, מחשכת הסטודיו שלו, כשהוא מדליק את אור הפוקומט, הקרן מלבני מופיע ומבשר את העולם שבחוץ.¹³

13 מנדל שמירה, אושוויץ-בירקנאו, ש.ש. 470430-111216, 1998.

הוא של יציאת החומרות בה שקועה שושלת היוחסין של המדיום והיחס בינה לביין מודרניזם תעשייתי דרך הביורגריה שלו עצמו. כשביקרת אותו בסטודיו שלו, הוא סיפר לי על המאגר ההולך ומתכלה של נייר כסף; יכולתי לדמיין אותו סוגר את הבאסטה לאחר שהדפיס את הצילום האחרון על נייר הכסף האחרון שלו.»

«מה תהיה התמונה הזאת?»
«אולי בעצם זה יהיה שתי תמונות. זו שהתכוון להדפיס וזו שהודפסה במקומה. אני מדמיין איך במוות אנלוגי טראגי, ידו תיתקע על הטיימר של הפוקומט שלו, ובכך תחשוף את כל הלידי הכסף - יותר מדי אור יגרום לצילום להיראות שחור לגמרי.»
«אכן טרגדיה!»
«הצילום על הנגטיב שהניח על מכשיר ההגדלה אולי יהיה של אשתו. הדפסה מחודשת של דיוקנה כשהיא מגיעה לאביזנה במהלך התעלסותם: דימוי משנות השבעים.»
«מדוע הדימוי הזה דווקא?»
«בגלל שאני מאמין שעמוק בתוכו, רצונו של שירמן לשרוד הונע על ידי הקסם שהילך עליו מנגנון ההרג המתוזמר של הנאצים.»

”הי... עונה דאום, מוטרד מהקול הדמיוני הזה המוכר לו היטב. את לא אמיתית, הוא אומר. את רק פרסומת ממגזין לריהוט מודרני.”

”אבל אתה אוהב אותי, לא? וזה מוזר, אבל אני נראית כמו אשתו לשעבר של החבר הכי טוב שלך!”

”תמשיכי ככה, מותק! אני אוהב שאת עושה ככה עם הקול שלך.”

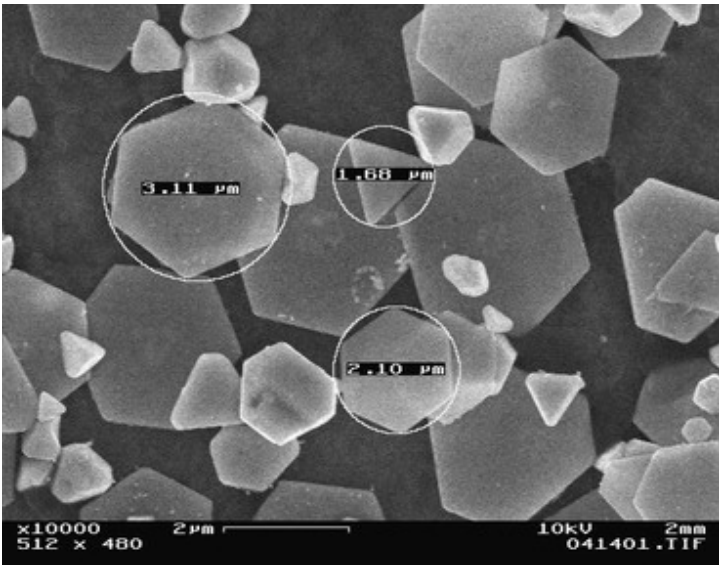
”אתה מתכוון לקול הזה, אומר קול מרגיע בראשו.”

”מספיק עם זה, או שאני אירה בך בחזרה ואעבור לדיגיטל!”

”למה אתה מתכוון? עונה האשה בתצלום, מעט מבוהלת.”

”כן, אני עובר לדיגיטל. הכל למען האהבה הדיגיטלית העלובה והזולה. זו שכל אחד יכול להתחבר אליה אם הוא רק יהיה מחובר – בעוד שאת, את תישארי כלואה לנצח בין עמודי המגזין שלך!”

”אתה כזה חמוד. אתה באמת חושב שאתה יכול להיפטר ממני ופשוט לעבור לאיזו פרחה דיגיטלית? אני אתן לך לעשות את הסיבוב הקטן שלך ואתה תחזור על ארבע

Silver halides enlarged 10,000 times via a microscope

דלירי בכף מונדלים 10,000 פעמים באמצעות מיקרוסקופ

כמו תמיד. אני מרתקת אותך!”

”את תישארי «ללא כותרת» כמו כולן!”

”מה בקשר לדאום? יש לך משהו לספר לי עליך?”

”זה באמת נשמע כאילו לא ישנת בלילה, אומר הבלש.”

”אתה לא צריך לפחד מכלום, מר בלש, אומר טוויטו באותו הקול המרגיע, זה רק סיפור, יצירה ספרותית.”

”אתה חולה בראש, טוויטו, הסופרים הם הכי גרועים.”

”ואתה אלכמניהו המתוסכל. אין לך בדל של ראייה! אין לך חיים!”

”נו, אז תמשיך...”

כמו שירמן או אזולאי, דאום הוא מספר סיפורים. הוא משתמש בדרמה האישית שלו ומתרגם אותה לשפת הצילום. כמו רבים מבני דורו, דאום הוא יוצר דימויים. הוא מתרגם, הוא מתמלל, כדרך לפענח את עולמו הרגשי ואת המדיום הצילומי.

מפחד לחיות, מפחד למות, התערוכה **אד** אוטוביוגרפית שלו רוויה באקטואליות של המדיום הצילומי. היכן שנמצא המוות, התשוקה מתכלה וייצוגה הוא אנלוגי; היכן שנמצאים החיים, הבדידות זועקת לעוד תשוקה וייצוגה מתקבל על נייר. תהליך ההדפסה אינו מתקיים עוד בחדר החשוך: הכל יכולים לראותו שעה שראש המדפסת רץ מצד לצד וחושף בהדרגה את הדימוי. היכן ניתן למצוא אינטימיות? צועק דאום. **ש** חוסר יכולתו משולח הרסן למצות את תשוקתו מפנה אצבע מאשימה כלפי ההדפס האחרון של שירמן.

”It really sounds like you had a sleepless night. Says the detective, ‘There is nothing to be afraid of, I’ve detected,’ says Tweety with the same soothing voice, ‘It is only a story, a work of fiction.’”

”You are a sick fuck, Tweety”, with-And you are frustrated Elchamnya-hu. You have no case! Get a life!”

”Go on then...”

”Liké Shirmán or Azouláy, Dáum is a storyteller. He uses his personal drama and translates it into the same old photo-graphy. Liké many of his generation, Dáum is an image-maker. He translates ‘easiness’ as ‘ease-generatíon’, and ‘easiness’ as ‘ease-generatíon’. Dáum is a storyteller. He uses his personal drama and translates it into the same old photo-graphy. Liké many of his generation, Dáum is an image-maker. He translates ‘easiness’ as ‘ease-generatíon’, and ‘easiness’ as ‘ease-generatíon’.”

התרבות הבירוקרטית שמעודדת אותנו לראות בחברה מושא של האדמיניסטרציה, אסופה של כך וכך "בעיות" ו"דאגות" צריך "למשטר" ו"לשפר" או "לשפץ" יעד לגיטימי ל"הנדסה חברתית" ובכלל, גן שיש לעצב ולשמר בכוח כפי שתוכנן (גישת הגינון מחלקת את הצמחייה ל"צמחי תרבות" שאותם יש לטפח ולעשבים שוטים אותם יש לבער), אותה תרבות היא זו שבה יכול היה רעיון השואה לנבוט, להתעצב באצבעות גנן מסורות אך נחושות, ולצאת מן הכוח אל הפועל.

The bureaucratic culture which prompts us to view society as an object of administration, as a collection of so many "problems" to be solved, as "nature" to be "controlled", or "remade", as a legitimate target for "social engineering", and in general, as a garden to be designed and kept in the planned shape by force (the gardening posture divides vegetation into "cultured plants" to be taken care of, and weeds to be exterminated), was the very atmosphere in which the idea of the holocaust could be conceived, and slowly yet consistently developed, and brought to its conclusion.

“Hi Ido, thank you for coming so quickly. Whispersing to one another. This detective is driving me crazy.”
 “Is he? What’s his story?”
 “He is Yaari’s brother in law.”
 “Sharon Yaari?”
 “Yes.”
 “And what’s his name?”
 “Elchmannyah. Go figure... He keeps asking me questions about the artists of the Reservoir.”
 “He probably thinks some disgruntled artist did it. An interesting theory, but what does it have to do with me? Why keep me here?”
 “Let me talk to him.”
 When at work, Ido Michaeli deals directly with the public sphere, often via bureaucracy, the nuts and bolts of which he knows like the back of his hand. Of course, bureaucracy is

סצנה 10
על דרכים להסתנן לתודעת
הבירוקרט ולהשתלט על
הממסד אותו הוא מייצג.
שעת צהריים. מטה המשטרה
רה – עורך הדין.

“הי עידו, תודה שהגעת לכאן כל כך מהר.”
 לוחשים זה לזה.
 “הבלש הזה מחרפן אותי.”
 “באמת? מה הקטע שלו?”
 “הוא גיסו של יערי.”
 “שרון יערי?”
 “כן.”
 “ואיך קוראים לו?”
 “אלכמניהו. לך תדע... הוא כל הזמן שואל אותי שאלות על האמנים מהמאגר.”
 “הוא בטח חושב שאיזה אמן מיוסר עשה את זה. עבודה מבפנים.”
 “תיאוריה מעניינת, אבל איך זה קשור אליי? למה להחזיק אותי כאן?”
 “תן לי לדבר איתו שנייה.”
 בעבודתו, עידו מיכאלי מתמודד במישרין עם הזירה הציבורית, לא פעם דרך הבירוקרטיה, שאת מבוכי מסדרונותיה הוא מכיר ככף ידו. כמובן שהבירוקרטיה היא מכונה, אבל היא בכל זאת מעצבת אותנו כיצורים חברתיים ובסופו של דבר שולטת בנו. מי לא נתקף גועל למקרא טופס ובו

Of ways to infiltrate
the mind of a bureaucrat
and hijack the system
he represents. Noon.
Police HQ – the lawyer.

שאלות מטופשות עד להעליב, שמטרתן למדוד את הפרופיל שלך, או את הזכאות שלך? מי לא איבד את שפיותו לאחר שכילה שעות ואף ימים בהתמודדות עם סוגיה בירוקרטית? עידו מיכאלי. יש לו נשמה של בירוקרט, אבל בניגוד לקפקא, הוא מגלם את המפלצת שהיא עושה ממנו ובשטמו בגילום זה כטבע שני, על מנת לשלול את גישת השוק החופשי המצבת את התרבות הישראלית ומי. בקיצור, עידו הוא סוכן כפול.
 “הכל טוב אחי, צועק עידו.
 מיכאלי נכנס למשרדים המרווים שם ישובים כל הבלשים הגדולים ומזהה את האיש שלו כהרף עין. בהתקרבו, הוא רואה את הבלש שקוע בשיחה עם יאיר מניאקיה, כפי הנראה יזם המופקד על בניית הארץ החדש של מוזיאון תל אביב.
 מיכאלי נמלא שמחה לנוכח נוקשותו של הפקיד הקפדן שכן הלה נהיה לטרפו, למקור השראתו. דרכו, מתחילה המערכת לגלות טפח ולחשוף את פגמיה. ואמנם, נוקשותו של הפקיד אינה אלא מצב תודעה – היא נועדה להסוות את הסתירות הפנימיות של הממסד המערערות את עמדתו המוסרית. גבו

a machine, but it nonetheless shapes us as social beings and un-likes Kafka, he embodies the monstrous nature to unveil the laissez-faire attitude shaping the local Israeli culture. It will be OK, bro’, laughs Ido. Michaeli enters the large offices where all the big detectives are seated and spots his man pointing at the big detective as he approaches, the detective is busy with Yaari Maniakya, an entrepreneurly experience of the Tel Aviv Museum.

התחתון של הבירוקרט דואב, שכן דיסקיות עמוד השדרה שלו נלחצות זו אל זו על ידי התנועה הסיבובית לאחור של אגנו שכופה עליו הכסא. ראשו דחוק קדימה וכתפיו מכופפות כדי לפצות על העברת המשקל: הוא ישוב על שולחנו לשעות ארוכות, ולעולם אינו מעורר דאגה בלבם של קבלנים כדוגמת יאיר נ., כיוון שהוא בקושי יוצא מהמזגן כדי לפקח על אתרי בנייה.
"לעזאזל עם זה, אומר יאיר מניאקיהו. יא לא מתה אחרי הכל."

הוא שולח מבט מתגרה אל האב העגום היושב לידו, שבתו הקטנה כמעט נמחצה למוות על ידי הדחפור בו נהג.

"אחרי הכל, הריסת מבנה ישן שעל חורבותיו יקום עוד מבנה "יוקרתי" חשובה יותר מחייה ובריאותה של ילדה קטנה. לא ככה? אומר מר אלגרבל, שבקושי מצליח לשמור על קור רוח."

"היא רק נבהלה עד מוות, אומר אלכמניהו, ורגלה וזרועה נפגעו קשה."
האב עומד לזנק לעברו של יאיר נ. ולחנוק אותו קשה.

"אני מקווה שיש לך עורך דין טוב, אומר אלכמניהו, בגלל שאני הולך למצוא דרך להכניס אותך לכלא."

"נו, בלש אלכמניהו, אני בספק אם בית המשפט אפילו יציץ בתיק הזה, בגלל שהם

Maniakhayev and chokos pue dunnun...
The pue dunnun...
"והוא אומר..."
"אני מקווה שיש לך עורך דין טוב, אומר אלכמניהו, בגלל שאני הולך למצוא דרך להכניס אותך לכלא."
"נו, בלש אלכמניהו, אני בספק אם בית המשפט אפילו יציץ בתיק הזה, בגלל שהם

עוקים מדי בנסיון לא להגיש כתב אישום נגד ראש הממשלה שלנו."
מאוחר יותר, מיכאלי יזיף חותמת ויטביע אותה על שמה של בתו של מר אלגרבל וישלח מכתב המבטא את תירוציו של יאיר נ. לילדה הקטנה ולבני משפחה.

לא פעם, הוא מסנן מחדש שמץ של אנושיות אל תוצרי הדפוס שמפיקה המדינה כדרך לחגוג ו/או לכפות את עליונותו. כך מסכל מיכאלי את אותה לגיטימיות סטורית שאינה פחות מזויפת, בבואו להחזיר ידוען עלום כלשהו אל תוך דיוקן הגלריה של האומה. הדבר מרמז איכשהו לתפקיד העולמי המתרחב של העמותות המופקדות על גישור הפערים של מפלגות השמאל חדלות האישים העסוקות בשיבה לשלטון על דרך הפוליטיקה המלוכלכת, כיוון שאין להן הצעות של ממש שניתן למשוך איתן את ציבור הבוחרים, ושאותו מצליח הימין לפתות בבדוחות המוכרות לנו היטב.

"עשית יופי", קומר עידו, מברך את הבלש. "ומי אדוני?"

"עידו מיכאלי. פרקליטו של מר טוויטו."
"הוא יכול ללכת הביתה, בינתיים. אבל הוא חייב להישאר בעיר."

"אני מאד בספק אם טוויטו יעזוב את העיר, צוחק עידו למשמע תשובתו הקולנועית של הבלש."

Maniakhayev and chokos pue dunnun...
The pue dunnun...
"והוא אומר..."
"אני מקווה שיש לך עורך דין טוב, אומר אלכמניהו, בגלל שאני הולך למצוא דרך להכניס אותך לכלא."
"נו, בלש אלכמניהו, אני בספק אם בית המשפט אפילו יציץ בתיק הזה, בגלל שהם

Maniakhayev and chokos pue dunnun...
The pue dunnun...
"והוא אומר..."
"אני מקווה שיש לך עורך דין טוב, אומר אלכמניהו, בגלל שאני הולך למצוא דרך להכניס אותך לכלא."
"נו, בלש אלכמניהו, אני בספק אם בית המשפט אפילו יציץ בתיק הזה, בגלל שהם

| סצנה 11 |

באותו היום, בין ערביים.

טוויטו יושב לשולחנו וכותב

את הטקסט לקטלוג של גיא

אביטל לקראת התערוכה

שהוא עומד לפתוח במוזיאון

ישראל.

גיא אביטל הוא צייר שניחן בכל המיומנויות הנדרשות כדי לייצר **תדנה**: בינה בינונית שיושבת על אגו ענק עם אינטואיציות דקות כשערות מכחול ותשוקה עזה ללכת בעקבוֹ-תיהן אל הבד. הבעיה היא בינוניות הבינה – אף שהוא מגלה טפח של סקרנות, מכסים עליה טפחים של חוסר בטחון. הידע, או ליתר דיוק המידע, מאפיל על תודע-תו בקלות יחסית, ועל כן הוא מרגיש בבית בצל הספרים שבספרייה. כיוון שההסטוריוגרפיה של הצייר המקומי די דלה, המפלט היחיד הוא אל הנרטיב הממושך והמתועד לעיפה של תולדות אמנות המע-רב. צטטנות בלתי נלאית ופרשנות דקדקנית של יוצרי המופת שומרים על מרחק רעיוני ורגשי בינו לבין המקומי, כך יש הטוענים. אבל איך אפשר לצייר כשאנך בן המערב, ובנסוס לך גם יהודי, רדוף אנאיקוניזם?¹⁵

¹⁵ אנאיקוניזם – "לא תעשה לך פסל וכל תמונה" – העדר ייצוגים חומריים של העולם הטבעי והעל-טבעי בתרבויות שונות, בפרט בדתות ההתנלות המונותאיסטיות. האיסור יכול לחול בדרגות חומרה שונות, החל באלהים, עבור לקדושים, לכל בני האדם, וכלה בכל אשר קיים.

guy Avital is a painter with the right skills for the medium – we’re trying to top a big egotistical intuition and a strong will to follow them. The problem is the weird size – a strange composition, it’s although it is a successful one, it’s a strange size and it’s rather easily and so it feels at home in the shop of the art fair. It’s rather interesting and rather easily escaped the only way it’s paid for is rather easily and exotically documented. Incessantly putting the ear listening the way you keep his work of tune and touch with the local, one may argue. But you can’t hear when you are not an accident, a Jew and a boot, haunted by anti-Semitism?¹⁷

Same day, early evening.
Twitter at his desk writing
the text for Guy Avital’s
catalogue of the exhibition
he’s about to open at
the Israel Museum of Art
in Jerusalem.

| SCENE 11 |

היו ששהירו ששאבתי על קיר לצירור על בד אינה יציבת להיות כה משמעותית וכי ככלות הכל, אנו חיים בדלות החומר ולא במערב שעל סיר הבשר. אבל ההתרפסות הזו שייבאו עמם יהודי אשכנז מזכירה את גישת הגטו או השטייטל שלהם ואביטל בא ממשפחה שחיה יותר מחמש-מאות שנה בארץ, ועל כן אך לגיטימית דחייתו את הטרמפ האופורטוניסטי הזה על הארטה פוברה («האמנות הדלה»), שאינה אלא עוד יבוא תרבותי, אם כי דל. ענה, אכן כן, הוא נושא עיניו לרו-מא, מצטט את הקלסיקונים היוונים, ומסנן החוצה את כל מה שעשוי להתחבר לשורשים שלו. למעשה, כמה אמנים בני המאה ה-20, אולי ליאונרדו בינהם, נעו בחופשיות בין מרכזי התרבות הנוצריים והמוסלמיים.

קאיתבאי [כ. 1496] היה למעשה הסולטן הממלוכי המשכיל ובעל השאיפות התרבותיות [המשמעותיות ביותר] בתקופה הזו. הודות למח-קריהם השיטתיים של חוקרי המזרח בני זמננו וגולגולת אן רבי וגר-

¹⁷ Anticism is the absence of material representations of both the natural and supernatural worlds in various cultures, particularly in the montheistic Abrahamic religions. This ban may extend from only God to saints, all living beings, and everything that exists.

¹⁸ Lisa Jardine and Jerry Brotton, *Global Interests: Renaissance Art between East and West*, London: Reaktion Books, n.p.

There is something glorious in Avital’s work, something that resonates

this period. It is not the East by their patterns in no extended artistic „exchanges“ and Matteo de Ferrara as Bellini, Costanzo da Ferrara and the way in which individuals such as properly documented accounts of and Giulio Mancini have had such as Julian Raby of contemporary Orientalism. Following the sculpture – all ambitious Mamluk Sultan at the [most] cultivated and cultured [...] gaitbay [d. 1496] was in fact

cultural centers. It is not the East by their patterns in no extended artistic „exchanges“ and Matteo de Ferrara as Bellini, Costanzo da Ferrara and the way in which individuals such as properly documented accounts of and Giulio Mancini have had such as Julian Raby of contemporary Orientalism. Following the sculpture – all ambitious Mamluk Sultan at the [most] cultivated and cultured [...] gaitbay [d. 1496] was in fact

some have made it clear that the distinction between painting a wall and painting a canvas mustn’t be that great and that after all, we live in want of matter and not in the overfed west. But that knowing imported by the Western Jews is emblematic of their ghetto or shetl atmosphere and Avital comes from a family that lived for more than five hundred years in Palestine, and he rejects this opportunity to take on the Arte Povera, which is no less than another cultural import, albeit a poor one. And so, yes, he looks at the Italian and quotes the ancient Greeks and fills out what may resonate with his roots. In fact, some different-century artists, perhaps Leonardo among them, have loved to freely between Christian and Muslim

16 "The discovery of the monumental Lascaux cave in 1940 [with its 19,000 year-old paintings] brought with it a new era in our knowledge of both prehistoric art and human origins. Today, the cave continues to feed our collective imagination and to profoundly move new generations of visitors from around the world". From the official website, <https://archeologie.culture.fr/lascaux/en>.

לרו נגא יפולו, יש בידינו תיאורים מתועדים היטב לאופן שבו נשל-חו אנשים כמו בליני, קונסטצו דה פרארה ומתיאו דה פאסטי ל«חילופי אמנים» ממושכים במזרח על ידי פטרוניהם בתקופה זו.¹⁶

יש משהו עטור תהילה בעבודתו של אביטל, דבר-מה שמהדהד את העבר, על בושתם של אותם מזרחים המגבילים את עצמם למופשט מתוך חשש ולא מתוך בחירה. יצירותיו של אביטל עוסקות בפוליטי כיוון שציריו אינם מתמכרים ליומרה היהירה שמשווקת את תל אביב כמערת לאסקו.¹⁷ בעוד שתל אביב גרוטסקית, היא כלל אינה פרה-הסטורית והאבסטרקציוניזם המטריאלי של לביא ותלמידיו פשוט מאושש את הצביעות של תרבות הפורחת כמעשה נס דווקא בשממה שלא היתה, על ביצותיה שמעולם לא יובשו.

¹⁶ Lisa Jardine and Jerry Brotton, *Global Interests: Renaissance Art between East and West*, London: Reaktion Books, n.p.

¹⁷ "נילוי מערת לאסקו המונומנטאלית ב-1940 [על ציוריה בני 19,000 השנים] הביא עמו עידן חדש להיכרותנו הן עם האמנות הפרה-היסטורית והן עם מקורות האנושות. כיום, המערה ממשיכה להוין את הדמיון הקולקטיבי שלנו ולרגש דורות חדשים של מבקרים מכל רחבי העולם". מתוך אתר האינטרנט הרשמי, <https://archeologie.culture.fr/lascaux/en>

the past, with the shame of those Eastern Jewes returning themselves to abstraction by fear and not by choice. Avital's work engages with the political for his painting does not include the arrogant pretenses that markets tell Avital as the Lascaux cave. It is grotesque, it is certainly not prehistoric and the materialist abstraction of Lavie and his students simply supports the -ly-cueped and that never saw.

על אף הביקורת המקומית, דלות החומר עודנה רלוונטית כשהדברים נוגעים בהיקשור של פרקטיקת האמנות העכשווית המקומית, המתיימרת להיות למערבית. קשה לדמיין תיאור בעלת השפעה רבה יותר על אמנים צעירים ומבוגרים כאחד ואף קשה יותר לחשוב על דרך להתיר את הקשרים שקשה אותה תיאוריה. יחד עם זאת, הצורך לבצר את המעטפת השטחית של התרבות שיובאה מן המערב כנגד ההקשר המזרח-תיכוני ממנו בחרה שרה ברייטברג סמל להתעלם במתכוון או שלא במתכוון, כונן קונפורמיזם מקומי.

Crittized locally, "The Want of Matter" remains relevant when it comes to the contextualization of wannabe Western contemporary art practice in Israel. It is hard to imagine a theory with greater influence on the younger and older artists alike and even harder to think of a way to undo the ties they have woven with this theory. However, the need to consolidate the shallow crust of culture imported from the West against the Middle-Eastern context Sarah Breitberg Semel intentionally or not chose to ignore has established a local conformism.

”בינה בינונית ואגו ענק? יצאת מדעתך? למה שאני אכלול את הטקסט הזה בקטלוג שלי?”

”שאלה טובה. תרגיש חופשי לוותר עלי. גמענו בירה שלמה בלי להחליף מילה. ואז הוא אמר, ”אתה יודע מה הכי קשה לי לצייר?”

”לא, אבל אני סקרן!”

”הטבע, הוא אומר, הוא ע”ש עמוק ובולעני.”

אנחנו שוב במוזיאון, שם הוא מציב את יצירות האמנות החדשות שלו. אני כושל בלכתי וכמעט מוחץ את פסלו של יצחק דנציגר, ”דגם למלך הרועים” (69). למרבה המזל, אביטל תופס בזרועי ברגע האחרון ומסיט את מסלולי לעבר ציור גדול של תמר גטר.

ב ו ם !
אני פשוט עובר דרך הקבס כפעלולן, מחריב את התפאורה בסצנה שמזכירה את בסטר קיטון.

”אבל רגע אחד, קיטון ביצע את כל הפעלולים שלו בעצמו! אתלטיות שכזו היתה חלק ממיומנות השחקן, וכך עליה להיות גם בעבור האמן”, אומרת גטר,

Where we learn about two possible kinds of materialistic projection in art practice: one that thinks it is conscious of itself and one that simply is. Same day, night. Lucifer Bar, Israel Museum of Art.

| SCENE 12 |

| סצנה 12 |

באותו היום, בין ערביים. טוויטו יושב לשולחנו וכותב את הטקסט לקטלוג של גיא אביטל לקראת התערוכה שהוא עומד לפתוח ב-מוזיאון ישראל ירושלים

”Mid-size brain and big ego? Are you insane? Why would I want to include that text in my catalogue?”

”Good question. Feel free to discard it.”

”We downed a whole beer without exchanging a word. And then he said, ”You know what I struggle to paint most?”

”No, but I’m curious!”

”Nature, he says, is deep and absorbing silence.”

”We are back at the museum where he is installing his new body of work. I stumble upon a tile, almost crashing Vitzhak Danziger’s 1966 sculpture ”Model for the Shepherd King”. Luckily, Avital catches my arm at the last second and shifts my trajectory towards a large-scale painting by Tamara Getter.

I simply go through it like a stunt-

שמשחזרת את אותה המחווה פעם אחר פעם מתוך הכנה ל’יצירת המופת’ הצפויה שלה, או ליתר דיוק זו עליה הכריזה בעצמה. היא מאמנת את גופה לבצע כוריאוגרפיה כפויה, שבסופו של דבר נעשית לצורה. בדומה לקיטון, היא מבצעת את הפעלולים שלה עצמה, ומשיגה לגמרי בכוחות עצמה את ההליכות, תרתי משמע, שמבודדות אותה מהתרבות המזרח-תיכונית. היא ”ועוד כמה אחרים נמצאים על הגבעה”, כלומר מתבוננים מטה אל ההמונים, כך הצהירה פעם בתום הרצאה שנשאה בבצלאל. אבל הגבעה עולה באש ועד מהרה תהפוך לגיהנום בעבור בהירי העור, שעצם בידודם הכשיר את הקרקע לקסטרופה האקולוגית שעלולה לב

קיימות היא שאלה רצינית בשנים האחרונות. כשהדברים אמורים באמנות, מסיבה כנשית שטרם הובהרה, אין לה תחולה. נכון אמנם שיש מעין מחזור, אך זהו מחזור של מושגים ואסתטיקות עקב הנרטיב החד-צירי של תולדות האמנות: מחזור מהסוג שמחזרה שרה ברייטברג סמל עם דלות החומר שלה. אבל מלבד זאת, כמעט אף פעם לא קוראים יצירת אמנות מבעד לעדשות קיימות החומר בו משתמש האמן, ועוד פחות מכל בוחנים את הפרקטיקה שלה במונחים סביבתיים. מדוע? משום שהדבר כיטיב את חזרת התרבות לטבע, יבש את פנטזיית הנצח שאמנם מתארכים לה לא פעם ויפורר את התפיסה המודרניסטית כאילו בכי האדם נמצא עם מוח לטבע. שאם מעליו, כמו שהיו במוזיאון במרום התעלה, אמתת אמת, אמת בת-קיימא תחייב את האמן לא רק להשליך עצמו אופקית ולערער על תוקף הנרטיב ההסטורי המזדקף, אלא גם לתפוס את עבודתו במונחים ושקלים לחומריות ותמושית יותר שאנו נושמים, שותים, אוכלים ולבסוף מחרבנים: חזרה לטבע ממעי המוזיאונים.

[שעה שהוא משוטט לאטו במוזיאון ומחפש דרך לגות את האש לאחריה ימים המבלבלים האחרונים, טוויטו מסה להבין מדוע הבלש הזה חושד בו כל הזמן... והוא נוכר שאלכמניהו הזכיר את בן משה. האם הוא זה שהמפלגה ליל אות? שואל עצמו טוויטו שעה שחוזר את השיחה לעצמו כדי למצוא רומן].

”אז לא ישר ללב משה הנד? שא לא

man, crashing through the decor in a scene reminiscent of Buster Keaton. “But wait, Keaton performed all his stunts himself! A sort of athletic-act, was part of the actor’s skill and so it should be for the art-represents the same gesture endlessly prepared and unprepared for the same anticipated and unexpected situations. She stated at the end of a lecture at Bezalel. But the hill is buried in the last few days, looking down at the masses, she said, ”and the Middle-Eastern culture.”

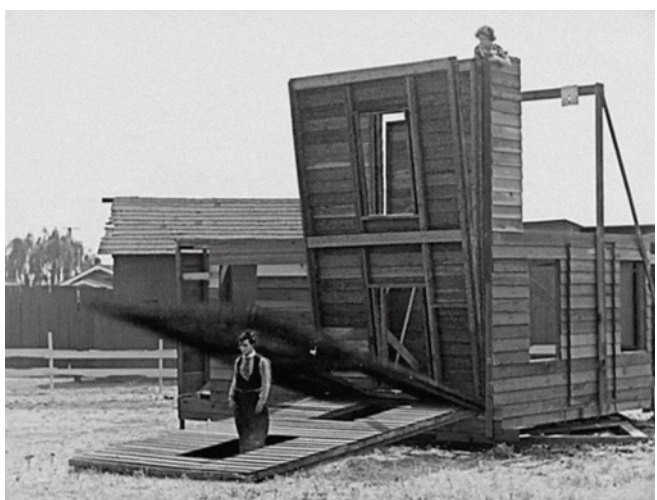
...of history but also to conceive of his work along with the more tangible materiality of breath, drink, eat and eventually shit: a return to nature from the bowel of the museum. [As he slowly walks in the museum looking for a way to clear his mind from the confusing last days, Tweed tries to figure out why this detective keeps on suspecting him... and he recalls that Elchmannyahau had mentioned Ben Moshé. Is he the one incriminating me, he asks himself as he reenacts the conversation for himself, in search of a clue.]

"So, what does all this have to do with the Ben Moshé?" Asked Elchmannyahau. "First, let me tell you that Ben Moshé is a leftwing Trump fan. I fantasize that the left would stop being embarrassed at its own fallacy by being embarrassed by political correctness," he once let slip to me. "Trump is my hero," he continued, "and the fact that he would be impeached only shows that he, among all, mostly because of this stupid idly, 'is a simple citizen and thus the defeat of democracy. His defeat simply shows that democracy is an unjust and that citizens, even if it is difficult to reach consensus the highest level of power without being topped by the non-elected elite," the political class, unless they accept that they are in a museum; you can't do that here! Behave yourself," swallows! Now, look at me! Aren't I the sexiest thing you have seen?"

That is the mechanism Ben Moshé forces upon you, and in doing so makes

אלכמניהו. "קודם כל, תן לי לומר לך שכן משה הוא היחיד טראמפ שמאלני. 'אני מפנטז ששמאל יפסיק להיות מובך מהכזב שלו, המתחזה לתקינות פוליטית', הוא פעם פלט באזניי. 'טראמפ הוא הגיבור שלי', הוא המשיך, "והעובדה שהוא יודח רק מראה שהוא, מבין כולם, בעיקר בגלל הטמטום שלו, אינו אלא אזרח פשוט ועל כן תבוסת הדמוקרטיה. תבוסתו פשוט מראה שהדמוקרטיה היא אשליה ושאזרחים, גם אם הם עשירים כקורח, אינם יכולים להגיע לדרג קבלת ההחלטות הגבוה ביותר בלי שיטרפדום הנבחרים שלא נבחרו, בני המעמד הפוליטי, אלא אם הם מקבלים על עצמם להיות נושאי ה'." "באופן אישי אני מאד מפקפק בזה. פוטיין אף פעם לא ייתן לזה לקרוא קוטע אותי אלכמניהו. "אבל האמנות של בן משה, ושל שירמן, כזו של דאום, מהווה ביטוי רב עוצמה לזרם המעמקים של התשוקה, רק שהוא אינו אפולוגטי בעניין זה. במבט ראשון, האמנות שלו מחוללת בך רפלקס הקאה." "הלו, הלו! מה אתה עושה קיבינימט?

Frame from the famous falling house stunt executed by Buster Keaton in the film פריים לוקו מסנת תפגילו המפורסם של באסטר קייטון בכריס: J. Steamboat Bill, משנת 1928.

אתה במוזיאון! אתה לא יכול לעשות את זה כאן! תשתלט על עצמך, תבלע! עכשיו, תסתכל עליי! אני לא הדבר הכי סקסי שראית בחיים שלך?"

"זה המנגנון שבו עליך בן משה, ובעשותו זאת הוא גוזם לך להיות מודע לאותה קופסת תכשיטים, לקובייה הלבנה. האמנות שלו מוחצת אותך כנגד קיר הקובייה הזה כיוון שהוא מקווה שתתנפץ ותותיר את הכתם האדום הזה על הקיר שיתאים באופן מושלם ליצירה שהוא מציג. משהו שמזכיר את סרט האימה ההוליוודי "היציור". זה גדל לתוכך נהפך לך. ב'י, אתה מתבייש במשיכה שלך לסוטה. אוחה! המשיכה שאורמת לך לצפות באותו לופ ששניות במשך שעות. אבל מרגע שהשלמת עם חולניותך, אתה מתחיל ליהנות מזה - קצת כמו כשאתה מפליג בתחבורה ציבורית או כשאתה משתין בבריכה: אתה מחייך ומעמיד פנים שזוהי תרבות. זה מוסד הנשיאות שלך, זו הדמוקרטיה." האמנות שלו היא התגלמות הנמדס של העמדת הפנים של גטר, מסכם טוויטר לעצמו, בטרם צאתו מהמוזיאון, עודנו רדוף חזיון המאגר העולה בלהבות.

אתה במוזיאון! אתה לא יכול לעשות את זה כאן! תשתלט על עצמך, תבלע! עכשיו, תסתכל עליי! אני לא הדבר הכי סקסי שראית בחיים שלך?"

"זה המנגנון שבו עליך בן משה, ובעשותו זאת הוא גוזם לך להיות מודע לאותה קופסת תכשיטים, לקובייה הלבנה. האמנות שלו מוחצת אותך כנגד קיר הקובייה הזה כיוון שהוא מקווה שתתנפץ ותותיר את הכתם האדום הזה על הקיר שיתאים באופן מושלם ליצירה שהוא מציג. משהו שמזכיר את סרט האימה ההוליוודי "היציור". זה גדל לתוכך נהפך לך. ב'י, אתה מתבייש במשיכה שלך לסוטה. אוחה! המשיכה שאורמת לך לצפות באותו לופ ששניות במשך שעות. אבל מרגע שהשלמת עם חולניותך, אתה מתחיל ליהנות מזה - קצת כמו כשאתה מפליג בתחבורה ציבורית או כשאתה משתין בבריכה: אתה מחייך ומעמיד פנים שזוהי תרבות. זה מוסד הנשיאות שלך, זו הדמוקרטיה." האמנות שלו היא התגלמות הנמדס של העמדת הפנים של גטר, מסכם טוויטר לעצמו, בטרם צאתו מהמוזיאון, עודנו רדוף חזיון המאגר העולה בלהבות.

one of these huge fiberlass objects
 choir to create, let's say,
 of art when you have no real an-
 So what does it take to make a work
 the way I like you.
 a Bedouin or a Shepherd King, that's
 apartment to rent: the nomadic kind,
 Always on the lookout for an
 I am no sedentary."
 like the wind, forever free."
 soft like the sand, moving
 say, "Strong like the desert,
 "You know what the Bedouin
 heat?"
 you stand this crushing light and
 "I don't know how you do it! How can
 Bar, drinking their Macabee beer."
 still touched on the zinc of Uganda
 the city to make sure the others are
 "Hills and valleys, just stopping by
 have you been up to?"
 "Hi Tamir. Long time no see! What
 lessly across the country.
 Lichtenberg drags his bones seam-

**The return of Tamir
 Lichtenberg: Next day,
 morning, while walking
 on Allenby Street.**

ליכטנברג גורר את עצמותיו ופנות בכל
 רחבי הארץ.
 "הי טמיר. למה לא רואים אותך? איפה
 היית ומה עשית?"
 "עליות ומורדות, רק קפצתי לעיר כדי
 לנגדא שכל האחרים עדיין סרוחים על הספה
 ב [אי] אוגנדה, שותים את הבירה מכבי
 שלהם."
 "אני לא יודע איך אתה עושה את זה!
 איך אתה יכול לשאת את האור הנוראי
 הזה, את החום המטאליק?"
 "אתה יודע איך אומרים הבדואים,
 "חלק מוזהב, ר' לחול' שטח, כמו
 הרוח, חופשי לנצח". אני לא אחד
 שישב במקום."
 "תמיד מפש דירה להשכיר: נווד כזה,
 בדואי או מלך רועים, ככה אני אוהב
 אותך."
 "אז איך אפשר ליצור יצירת אמנות כשאת
 לך עוגן אמיתי או סטודיו לעבוד בו,
 נגיד, [אי] מוחפצי הפיברגלאס הענקיים
 האלה שלוקח לטבע רק כמאתיים שנה לעבד
 ולהחזיר למחזור שלו, כיוון שאף מוזיאון
 אף פעם לא יקנה את האקו טריפ הענק

שלך?"
 "טוב, אתה פשוט נמנע מהאקו טריפים
 האלו [אי] מחייך לליכטנברג."
 "זה מה שאני סיפרתי במטרה: "ליכטנברג
 ממחזר מבחינה מסוימת, אבל אולי נכון
 יותר לומר שהוא מארגן מחדש באופן זמני
 כאילו המוזיאון היה מותר פעם אחת
 את ההלונות פתוחים בליל סרה. הלנות
 והמעלות היו עולות בצורה חדה, והחמסין
 היה מחדיר את חול המדבר שהוא נושא על
 גבו כגמל מקצווי המזרח. בבוקר המחרת,
 המוזיאון ייתקף פניקה מוחלטת ותוך
 פינוי כל יצירה, ומילוי הגלריות ברחש
 העובדים, המשפצים, האוצרים, החשמלאים
 ואדריכלי המוזיאון - בלגן גדול -
 ליכטנברג יעלו לנכח החזיון הזה כיוון
 שדומה כי הוא הותיר את ההלונות פתוחים
 במתכוון ורשבת את האדעקה."
 "צחוקים! ומה אמר הבלש?"
 "הוא אמר שצריך ביצים ענקיות כדי לבלע
 במתכוון במוזיאון. עוד צעד קטן אחד,
 וכבר אפשר לשרוף אותו."
 "איזה מסוכן. אתרא! הם מצלמים מהצד שצ"ש
 הכביש. תאמר שלום אבל רק עם ארבע אצבעות."

"What's his secret?" Asks Tweetu not
 detective.
 "You again! Sneers Tweetu at the
 in fear.
 "He did not do it!" Jumping aside
 for the vanishing Lichtenberg
 Tweetu's attention is absorbed in admiration
 [Both wave hello at the camera and off he goes.
 hello but only with fingers."
 the other side of the crosswalk. Say
 "Poor guy. Look! They're filming from
 burning one is only a step further."
 to deliberately sabotage a museum.
 "He said that it takes some guts
 answers?"
 "Funny! And what did the detective
 open and deactivated the alarm."
 has intentionally let the windpoms
 Lichtenberg would rejoice at this vision for it seems he
 curators, architects, a big mess -
 Lichtenberg of the hustle and bustle of workers, restorers,
 panic and whirlwind every artefact, leaving the gal-
 region. The next morning the museum would be in a complete
 bring in the desert sand it has carried from around the
 would drastically raise, and the hamsin (scirocco) would
 dops open on a stormy night. Humidity and the temperature
 temporarily as if the museum for once would have left win-
 way, but it might be more accurate to say he reorganizes
 "That's what I told the police: Lichtenberg recycles in a
 "Well, you refrain from this eco-tripping", smiles Lichtenberg.
 buy your gigantic eco trip?
 and reintegrates in its cycle, since no museum would ever
 that will take nature only about two centuries to process

”מה קרה לרחוב ה-167 שאל טוויטו. בתור שוטר, אני בטוח שהיית מפטרל כאן באופן שיטתי.”

”טוב, אחרי המחאה ההברתית ב-167, שדרות רוטשילד חזרו לשגרה, כשהעשירים שבו מחופשת הקיץ שלהם והמפגינים נאלצו לחזור לעבודה. הם פשוט לא היו יכולים להרשות לעצמם להישאר ברחובות שמא יאבדו את העבודה ואת הבית שלהם. המסיבה נגמרה די בקלות מבחינת הממשלה, שידעה שכל שעליה לעשות הוא להמתין עד שהיד הנעלמה – או מה שעאע”ע מעדיף לכנות הכאפה שמעולם לא נעלמה – תחולל את קסמה.”

”התכוונתי לשאול דווקא על אלנבי.”

”ובכן! מועדוני ההשפניות מזכירים את שנות השמונים, ואני מתאר לעצמי שזה נכון גם לגבי שאר הרחוב.”

”אתה צודק! העליבות של אלנבי מכמירת לב כמעט, כיוון שהוא עדיין מתרפק על שנות השמונים, על שנות העשרה של המדינה ומבטה ורובך הראשון, המשקף חיפוש אחר זהות. שנות השמונים או משבר הזהות של

כאן אנו למדים על
טכניקות הסוואה שואבות
את השראתן מעודף הלב.
השניים הולכים במורד
רחוב אלנבי, וחוצים את
שדרות רוטשילד.

”You are right! The decrepitude of
of Allenby as well.”

gent of the 80s and I guess the rest
”Well! The strip clubs are remnants-
”I meant to ask about Allenby.”

pad work its charm.”

preters calling the all-too-visitible
den hand – or what Am D. Headitor
let the proverbial invisibile hid-
all it had to do was to wait and
the government’, as it knew that
party was over rather easily for
losing their job and home. The
stay in the streets for fear of
They said you could afford to
testers had to go back to work.
they were summs vaccination and the pro-
nomous as the rich returned from
2011, Rothschild Blvd. went back to
”Well after the social protest in
street extensively.”

”I’m sure you’ve been patrolling this
Asked me. ”As a police officer,
”What happened to that street?”

Where we learn about
camouflage techniques
inspired by the excess of
sebum. The two are walking
down Allenby Street,
crossing Rothschild Blvd.

SCENE 14 |

ילד מוכשר שמופתע מכוח אגוז שלו וחולם על המערב חלום רטוב על אף עורף ההלב שמחצ'קן את פניו. אולי ההורמונים הם האשמים באשליה שהמדינה התחילה לפגוע על עצמה כעל חלק מהמערב. הדכייה פעמיים באירוויזיון ודאי הוספה לבלבול, כיוון שלו היתה תחרות המוסיקה מנפיקה דרכונים, המתברג ודאי היה משיג אחד משלו. ואם עסקי השעשועים לא היו מזכים אותו במסל הנחשק, הרי שהזכיות באליפות אירופה בכדורסל 779 וב-185 ודאי מילאו את המתבגל. כוח גברא בעיצומו של משבר הזהות.”

”סוודר העטלף הוא המנצח של כל הזמנים בישראל”, אומרת טוני נבוק בראיון למגזין האופנה

Now Is the Future Past.
שנות השמונים הישראליות היו ממלכת הטעם הרע והגודל הפרועה, בעוד שהפסקול של “תהילה” הלם ברקע.

נבוק לא שכחה את אותן שנים ומבטות רבות, היא נושאת הדגל של אותו סגנון שהיא מעדנת אותו. “מה שרה ברייטברג סמל, היא מצביעה על תנועה איטלקית, אם

לד מוכשר שמופתע מכוח אגוז שלו וחולם על המערב חלום רטוב על אף עורף ההלב שמחצ'קן את פניו. אולי ההורמונים הם האשמים באשליה שהמדינה התחילה לפגוע על עצמה כעל חלק מהמערב. הדכייה פעמיים באירוויזיון ודאי הוספה לבלבול, כיוון שלו היתה תחרות המוסיקה מנפיקה דרכונים, המתברג ודאי היה משיג אחד משלו. ואם עסקי השעשועים לא היו מזכים אותו במסל הנחשק, הרי שהזכיות באליפות אירופה בכדורסל 779 וב-185 ודאי מילאו את המתבגל. כוח גברא בעיצומו של משבר הזהות.”

the countly pling plenty of
So much for the want of matter – the
picked a word-hand-picked.
future from granda’s, ’s i’ving room, she
the’ic of Sottsass upon the i’-
essfully impresses the quirky aes-
like a trompe l’oeil while she suc-
and quirkiness of Memphis. It works
the unexpected volumes, colors
is of great influence on her prac-
ment Memphis led by Etторе Sottsass
the design scene. The design move-
points at an Italian movement but from
it. Like Sarah Breittberg Sewel, she
to that style, although she retines
many ways, she is the standard-bearer
Toony did not forget those years and in
the background.

the music of fame was lasting in
of bad taste and extravaganza while
the 80s in Israel was the reign
Now Is the Future Past.

interior for the design magazine,
in an Israel, says Toony in an all-time
The battling sweater is an all-time
wids of an identity crisis.

certainly reassured the teen in the
ball championship in 1977 and 1981
so’, the wins at the European basket-
the showed did not entitle him to do
doubtlessly obtain his sumo. And if
to issues and passports, the teen would
for if the music competition were
more probably added to the confusion
in the European Union twice in a
temporarily as part of the west.
insulation the country started to con-
the hormones are to be blamed for the
perhaps. Perhaps his skin is
of the west it is spited of the excess
of the 80s to the it is spited of the
of it.

’estrangment, ’s i’ving a sea-
hood of the country and its first
still points at the 80s, the teen-
as it

Is this Freedy Shahrat Kislav singing? Asks Tweetu rather surprised at the sound of the song cover....
 "OH would I know? Answers Eichmanyan and continues. I still don't understand why you are so pissed off at everyone and at Sarah Breitberg Semel in particular."
 "Let me try again, since you are so knowledgeable. One of the hypocritical farces at the heart of Israeli culture is in Breitberg Semel's recycling

Complain, complain, that's all you've done ever since we lost, If it's not the crucifixion then it's the Holocaust.

Since I'm no longer a suspect, may I ask we turn off the police radio and listen to some music?"
 "Of course."
 [radio plays Leonard Cohen, "The Captain"]

Conceptual recycling in the police car. A moment later.

SCENE 15

"I don't know if it's true that the Jews have been persecuted, they also have endured. And of simplicity and perseverance. It is a beautiful example of a first and later to France. Endurance from Algeria and Morocco to Israel about which they recounted their way grand-parents and parents talking the same endurance I have heard my I prefer to celebrate endurance. [From the radio, "The Captain" is still playing] (Ashkenazi, she forgot) quality." of matter, a fundamental Israeli identity in which she embeds the wants whoses images touch for human cru- from the pile of scraggly bodies by the western culture, she does so the word "rest of the world" exploited its, works echoing the voice of meagre materiality in the local art- and that of the Americans with the lence of the Italian Arte Povera" opposes what she calls the "opu- - My take on it is that if Semel counterparts.

to its Italian, American and German "what do you mean? she pays tribute become a trademark of Israeli art." a sort of universalist discourse, has into a certain engagement with consists of what's happening pluralism Unfortunately, that hypocrisly, which of Arte Povera in a local trademark.

שיח אוניברסליסטי, הפכה לסמל ומופת של האמנות הישראלית."

"למה אתה מתכוון? היא מכירה במקבילותיו האיסטלקיות, האמריקאיות והגרמניות." "איך שאני רואה את זה, אם סמל מעמידה – כמשקל נגד למה שהיא מכנה "השפע של הארטה פוברה האיסטלקית" כמו גם לשפע של האמריקאים – את החומריות הדלה ביצירות האמנים המקומיים המהדהדות את קולו של "שאר העולם" המנוצל על ידי תרבות המערב, היא עושה זאת מעל גבי ערימת הגופות השדופות שדימוייהן מעידים על אכזריות האדם, אותה אכזריות שבה היא מעגנת את דלות החומר, סגולה שהיא ישראלית (אשכנזית, בעצם, היא שכחה לומר) מעצם מהותה."

[ברדיו, כהן עדיין מנגן] "אני מעדיף להלל את כושר ההתמדה. אותה התמדה ששמעתי את סביי והוריי מדברים עליה כשהם תיארו את הדרך ששמו מאלג'יריה ומרוקו לישראל תחילה ולצדך אחר כך. התמדה היא דוגמא מצוינת לפולחן של פשטות וכוח עמידה. ואם נכון לומר שהיהודים נרדפו, הרי שגם שרדו. מדוע

האם זה פרדי כסלו שחר? שואל טוויטו, מופתע למדי לצלילו של הקאבר." "מאיפה לך לדעת? עונה אלכמניה וממשיך בני עיניו לא מבין למה כל כך התעצבנת על כולם, ובמיוחד על שרה ברייטברג סמל."

"תן לי לבסות להסביר את זה שוב, בגלל שאתה כל כך יודעת זה. אחת מהפארסות הצבועות שבלב התרבות הישראלית קשורה לאופן שבו סמל מחזרה את ה-Areop בתור סימן מסחרי מקומי. נודע המזל, הצביעות הזו, הכרוכה בטיוח הגנבה האמנותית כמעין אקדמיזם המושקע ין

סצנה 15 | מחזור קונספטואלי בניידת. בחלוף רגע.

"מכיוון שאני כבר לא חשוד, אולי אפשר שנכבה את מכשיר הקשר ונשמע קצת מוסיקה?" "בטח."

[הרדיו מנגן את קאהן, "הקפטן"]

Complain, complain, that's all you've done ever since we lost, If it's not the crucifixion then it's the Holocaust.

האם זה פרדי כסלו שחר? שואל טוויטו, מופתע למדי לצלילו של הקאבר."

"מאיפה לך לדעת? עונה אלכמניה וממשיך בני עיניו לא מבין למה כל כך התעצבנת על כולם, ובמיוחד על שרה ברייטברג סמל."

"תן לי לבסות להסביר את זה שוב, בגלל שאתה כל כך יודעת זה. אחת מהפארסות הצבועות שבלב התרבות הישראלית קשורה לאופן שבו סמל מחזרה את ה-Areop בתור סימן מסחרי מקומי. נודע המזל, הצביעות הזו, הכרוכה בטיוח הגנבה האמנותית כמעין אקדמיזם המושקע ין

משרתת האדרת ההתמדה הזו את הלגיטימיות של לאומני הימין? מדוע לא מצליחים השמאל והתרבות לשיר הלל לרצון האנושי לחיות ולהתגבר על הגרוע מכל, ותחת זאת מציירים אותו בצבעים של הגאון המיוסר?" "אני לא איתך."

"ודאי כבד הנטל על כתפיה של סמל כשהיא מנסה להצדיק את החיקוי הבוטה שלה לארטה פוברת: "רית מקור". רק האותנטיות הזו מציינת ללוגיקה הנוצרית של קנוניזציה, שלפיה על לביא להיות לאמא תרזה של האמנות הישראלית. אבל זהו למעשה דפוס בהגיגיה: בהרצאה שנתנה במוזיאון תל אביב, כמעין הספד, ביוזמת האוצר הראשי שזה עתה התמנה, דורון רבינא, היא אפילו תיארה את משה גרשוני כמושע: היהודי שנולד מחדש, אם תרצה, הזוכה בחיי נצח בזכות המוזיאון." [כהן ברדיו]

Now the Captain he was dying
But the Captain wasn't hurt
The silver bars were in my hand
I pinned them to my shirt.

"אני עדיין לא מבין." "זה בסדר, מר בלש, זה בסדר. לא הכל חייב להיות ברור עד הסוף." [כהן ברדיו]

I risked my life, but not to hear
Some Country-Western song.

I still don't understand.
"It's OK, it's OK. Not everything has to be clarified."
[Leonard Cohen from the Radio]

Now the Captain he was dying
But the Captain wasn't hurt
The silver bars were in my hand
I pinned them to my shirt.

[Leonard Cohen from the radio] "By the agency of the Museum." Jew, will it you will, entering eternally Geršuni as the Redeemer: the reborn Rabina, she even described Moshé Ly appointed curator in chief Doron Logy, on the initiative of the fresh-the Tel Aviv Museum, as a sort of eulogical reflection: in a lecture she held at that, really, is a pattern in her Mother Theresa of Israel art. But organization whereby Lavie would be the by obeys the Christian logic of can-authenticity. "Only this authenticity-bare tags, with which to express his which consists of, torn and thread-and clings to a mode of behavior and, its worldly possession, 'cultural European bourgeois decadence and its pathos,' as he does all the Zionist who scores the doomed

סצנה 16 |

האם הכל חלום או מציאות? הניידת נעצרת. הבלש מנסה להתניע מחדש אבל המנוע מת.

May you rise from the earth And bring upon the humans the oblivion of their knowledge And save the humans from their knowledge May you storm the cities And smash their debris into sand And let rise the inferno of stu-

“What the fuck!” [They both try to open the doors and windowns but they are locked in, and the clock of depleting oxygen starts ticking.] [Tweeta to himself] “Not again! He looks anxiously at his feet, recalling his fail-time trip.” [a voice from the radio, which for some reason is still on]

Is it all a dream or a reality? The car stops. The detective tries to reignite but the engine is dead.

SCENE 16 |

כעצמאיתן שבפורקן, מוקלטת המנטרה הזו בכל בוקר ונשלחת למאגר נתונים. היא זמינה לכל מי שמעוניין לשמוע, ואמר הקול ברדיו “מה זה הקול הזה, מר בלש? אחד מהפודקסטים המשובשים שלך?” “אני לא מאזין לפודקסט הזה עונה.” הפולחן הזה נמשך כבר יותר משש מאות שנה, ובעוד שהחלו בו רק קומץ אנשים במדבר יהודה, כיום הוא כבר התפשט הרחק משם. זוהי הצצה נדירה אל חיייהם של אלה שאכן הקליטו את עצמם, אבל לא רק. השמאנים שלנו שטים ומתהלכים בארץ ביחד עם הקולות הללו. הקולות הללו הם מישורי החברה העכשווית שלנו. התנועה עצומה אך שקטה. התנועה דחוסה אך מהנה. התנועה בלתי נראית אך מוחשית.

ב-2002, אתם קוראים לנו רוחות רפאים, אבל זה רק בגלל שביקורינו נדירים. למעשה, לפני קפיצת הדרך הגדולה, רק קומץ אמנים השתמשו במנטרה הזו כך שהמסוללים לרץ הזמן שלכם נדירים. אך כשתמותו, קול המטרה הזו ינחה אתכם.

עלה תעלו מן הארץ ותנחילו לבני האדם את שכחת ידיעתם ירד תרדו מן השמיים ותושיעו את בני האדם מידיעתם כבש תכבושו את הערים והריסותיהם תפוררו לחול עלה תעלו את מקדשיהם באש ואת אפרם תפזרו על גביעים שינשקו לשפתי הנשתק טהר את התרבות תטהרו עד כי יציץ גיהנום הטפשות ויטביע בגל הפשטות

{הרדיו ממשיך} אחד הראשונים להשתמש במנטרה היה עברוש שמתו כמידת אלוש. למרות שטרם מוטל של צביעות הפך אותו לפוץ בלתי נסבל, עד כדי כך שנדמה היה שמשם באמת זורח לו מהאחוריים. הייתה לו אובססיה סביב החור הקדוש. שכת קרה האחרונה בלעה אותו וסיממה את כל מי שהיה מוכן לשאת את צחנת חוצפתו. הוא חפר מערות ומנהרות מהמזרח התיכון אל דרום אירופה והיה מבא לנצחון על הרומאים עליו היו שולטים

May you rise from the earth And bring upon the humans the oblivion of their knowledge And save the humans from their knowledge May you storm the cities And smash their debris into sand May you burn the temples

tra will guide you. when you die, the sound of the man- to your time continues are rare. But using this want and so the routes break through only some artists were world. In fact, before the great it is only because no visits are but in 2020, you call us ghosts but but tangibly but tangibly.

is dense but joyful. The traffic is silent. The traffic is contemporary society. The traffic Those voices are the planes of our traveling along with the voices. but not only. Our shamans have been have indeed recorded themselves, glimpse into the lives of those who it is now well spread. It is a rare of people in the Dead Sea desert, it only started with a handful than three hundred years now, and this ritual is ongoing for more answers.

“I don’t listen to podcasts,” he of your weird podcasts?” “What is this voice, detective? One the radio.

wants to listen, says the voice on database. It is available to whoever corded every morning and sent to a prayer, this mantra is being er- As a ritual, a kind of digital call

pidity for it shall unleash the well of simplicity

המתבקש של הפורמליזם אותו לימדוהו באקדמיה. הוא באמת מחבק את הסגולות הבלתי פורמליות שיש לחיי החומר להציע ומשתמש בהן כמחסים כדי לגרש את שדי הפחד והניכור. היכן שאחרים מבודדים את עצמם, הוא מתקרב, קרוב יותר ויותר, כך שצחנת הצביעות נהיית בלתי נסבלת וזו הסיבה לכך שהוא גולש באלגנטיות שכזו על המנטרה של האמנות גם בימינו אנו.

עלה תעלו מן הארץ ותנחילו לבני האדם את שכחת ידיעתם ירד תרדו מן השמיים ותושיעו את בני האדם מידיעתם כבש תכבושו את הערים והריסותיהם תפוררו לחול עלה תעלו את מקדשיהם באש ואת אפרם תפזרו על גביעים שינשקו לשפתי הנשתק טהר את התרבות תטהרו עד כי יציף גיהינום הטפשות ויטביע בגל הפשטות

One More Song, Ohad Fishof, Video Loop, 2008
גור שיר אהד פישר, 2008, לופ וידאו

May you rise from the Earth
And bring upon the humans the
oblivion of their knowledge
May you come down from the sky
And save the humans from their
knowledge
And smash their debris into sand
May you burn the temples
And scatter the ashes on goblets
For the lips of the unspeaken
May you wash culture away
And let rise the inferno of stu-
pidity for it shall unleash the
swell of simplicity

May you rise from the Earth
And bring upon the humans the
oblivion of their knowledge
May you come down from the sky
And save the humans from their
knowledge
And smash their debris into sand
May you burn the temples
And scatter the ashes on goblets
For the lips of the unspeaken
May you wash culture away
And let rise the inferno of stu-
pidity for it shall unleash the
swell of simplicity

rhythm of the little step she takes while spinning and he sweats, perhaps out of fear or envy. Fishof knows the ceremonial secrets of the voodoo, [both Elchmannyah and Tweetu are sweating as the temperature in the car rises by the minute and they look like they are in a sort of trance]

הערוצים נפתחו - ו לרוב ולמות בשלום שכן תשוקתכם טרם הוכו, אומרת אסתר שניידר שעולה מן האוב לעיני אלכמניהו וטוויטו כאחד. כהן גדולה, היא שואבת מהמיתולוגיה היהודית, מנסחת תפילה עכשווית אפשרית שמניבה יצירות משוכללות להפליא אשר נותנות לבלתי נראה צורה. האריגים שטווה שניידר הם שטיחים שעומדים להתממש, שתי שממתין לערב, תקוע בין שני עולמות: הדתי והרוחני, האילי והמוחשי, מערב ומזרח, זכר ונקבה, כך שהם חושפים מקומיות אפשרית בהתהוותה.

Yusef and Zuleykha, Kamal ud-Din Behzad, 1488
"יקי וזוליחה", יוסף ביהזאד, 1488

The channels have been opened - learn to ride and die peacefully for your desire is not extinct, says Esther Schneider who appears as a vision to both Elchmannyah and Tweetu. As a high priestess, she draws on Jewish mythology, drafting a possible contemporary liturgy resulting in masterfully created works that give shape to the invisible. Schneider's yarns are carpets about to mate-rialize, warp awaiting the weft, stuck in between two worlds: the religious and the spiritual, the west and east, the male and the female, and so they unveil a possible local-ity in the making.

May you rise from the Earth
And bring upon the humans the
oblivion of their knowledge
May you come down from the sky
And save the humans from their
knowledge
May you storm the cities
And smash their debris into sand
May you burn the temples
And scatter the ashes on goblets
For the lips of the unspeaken
May you wash culture away
And let rise the inferno of stu-
pidity for it shall unleash the
swell of simplicity

20 Mordchai Omer, "Structures and Sculptures in Land-
scape," in Itzhak Danziger, Makom, ed. Mordchai Omer,
trans. Ishaï Tuvim (Tel Aviv: Hakibutz Hamuehad, 1982), n.p.

מקורות

כל אחד משלושת האמנים בהם אתמקד להלן מגיע מדור אחר תקופת היצירה המצטרפת שלהם נמשכת מ-1888 ועד ימינו: מדובר יזון להראות מסלול יצירה שדרכו ניתן אולי להשיג תיאור חלופי של תקופה דרמטית זו.

«נמרוד» של יצחק דנציגר מצביע על מקורה של אבן החול, על המסלול שעבר החומר שנישא על כנפי הרוח. כמו הניטרינו, הפסל מצביע אל מקורו, כיוון שהחומריות שלו מציינת היכן לדעת האמן יוכל להיות מקום הולדתה מחדש של ההשפעה התרבותית המזרח-תיכונית:¹⁸ הפסל, שהושלם ב-1889, מהווה יצירה איקונית של העידן הטרום-מדינתי באמנות היהודית המקומית. בתור חבר בכנענים, דנציגר תמך בביסוס תרבותה העמידית של

Golem, Enrico/Flickr. In the Middle Ages, scholars studied the text of Sefer Yezirah, which contains instructions on how to make a golem. Most understandings of the directions involve using soil or clay to shape it, and then use God's name to bring it to life. Some sources say one needs to write the word emet ("truth") on the forehead and the golden becomes alive. Erase the first letter and you are left with met, or "death."

גולם, אנריקו/פליקר - בימי הביניים, חקרו מלומדים את הטקסט של ספר היצירה, ובו הוראות ליצירת גולם. רוב הפרשנויות של הטקסט היזירי שייך להשקפה בארמית או תלמודית לגבי להשתמש באותיות ייחודיות בפי האלילים כדי להפוך בו רוח כוחה מקורות יש לכתוב את "אמת" עם מנחה, ואז הוא יתעורר לחיים. אם תימחק הא, תיוותר המלה "מת".

18 מרדכי עומר "תכנים ופסלים בנוף", ביצחק דנציגנר: מקום, בעריכת מרדכי עומר, תל אביב: הקיבוץ המאוחד, 1988, עמ' 10.

such a plan could have succeeded, but alike. One can only speculate whether was then Palestine - Jews and non-Jews negotiating all the inhabitants of what was a culturally distinct identity in the latter advocated for the Canaanite movements insisted on re-although both the Zionist and the of the cosmopolitan Jewish. ancient Hebrew rather than that state's culture on the figure of the was in favour of founding the future of the Canaanite Movement, Danziger op in local Jewish art. As a member of the pre-state period of the em-Completed in 1938, "Nimrod" is an emblem to form a new existence²⁰ of widely divergent lands and merges sculptures as created, bears traces of the material from which the cultural influence: "Nubian sand-plate of rebirth of a Middle-Eastern artist believed could be the actual materiality points at where the no, it refers to its own origin, as eternal by the wind. Like the neutral-actual transportation of the sandstone, at the provenance of the sandstone points at the ancient Nabateans".
carved in rock, the dwelling place came from Petra, the ancient city also its geographical origin. It is not only the grainy nature of the stone and its coloration but it was formed. I was interested not because the same sand which you and I gain is grainy and you of that dramatic period.
1938 to the present: this is an attempt to follow a side path to perhaps an alternative account

המדינה על דמותו של הגיבור העברי הקדום, ולא על של היהודי הקוסמופוליטי העכשווי. למרות שהן התנועה הציונית והן התנועה הכנענית התעקשו על תחייה, זו האחרונה קראה לגיבוש זהות תרבותית שתשלב את כל תושבי הארץ דאז - יהודים כמו גם שאינם יהודים. ניתן רק לשער אם יתכנת שכזו יכולה הייתה להצליח, אך כמו הניטרינו, אולי תהא זו טעות מבחינתנו להאשים את המקור בכשלון היעד.
על פי המיתוס, נמרוד הגה ובה את מגדל בבל שנועד להנשא אל משכנו השמימי של האל. «כשאלהים ראה שהם נהגו יחדיו, עון שכזה, הוא לא החליט להשמידם לגמרי, כי כיוון שלא הפיקו תבונה מהכחדת החוטאים שקדמו להם; אלא זרע מחלוקת בתוכם, בכך ששם בפיהם לשונות שונות, וגרם לכך שעקב ריבוי אותן לשונות הם לא יכולים היו להבין זה את זה».¹⁹ ואמנם, הקללה מנעה מנמרוד להשלים את מפעלו - או כל מפעל קיבוצי כלשהו, לצורך העניין. כמה הסטוריונים מפרשים את המיתוס כסמלון להסביר את הולדת התרבות ואת בל כערש האיגוציה.

Titus Flavius Josephus, Complete Works, Book 1, Chapter 4 of the Whiston translation

21 Titus Flavius Josephus, also known as Yosef Ben Matityahu Book 1, Chapter 4 of the Whiston translation

ancient Romans, this wind brought European folklore. In fact, for the Europe, and it is rooted in old Europe, and it is denoting this wind in is the name denoting this wind in (or rather Scirocco), in any case, Israel and Sirocco in Jordan. Sirocco Sudan, Khamsin in Egypt, Sharav in Morocco, Ghibli in Libya, Haboob in the different regions: Chichili in it moves from its source through Biennalé), takes on many names as 4" (presented at the 1988 São Paulo Day - "Sirocco in the wind, as Goldstein the origin of culture as he follows the origin of Goldstein asks about precisely in this imposed horizon-its horizontality as a curse. It is the multiplicity of languages and interpretation of the myth point at my argument is more relevant to however, what is more relevant to of civilization.
the myth as an attempt to explain the matter. Some historians interpret any collective enterprise, for that from completing his enterprise - course successfully prevented Nimrod to understand one another.²¹ The languages they should not be able that, the multiplicity of those them diverse languages, and causing a tumult among them, by producing in of the former sinners! but he caused not from wisdom by the destruction they were destroyed by the sinners. When God acted so madly, he did not resolve to only abode. "When God saw that they that was meant to reach God's heaven and built the Tower of Babel according to the myth, Nimrod convinced us to blame the origin of the failure of the target.

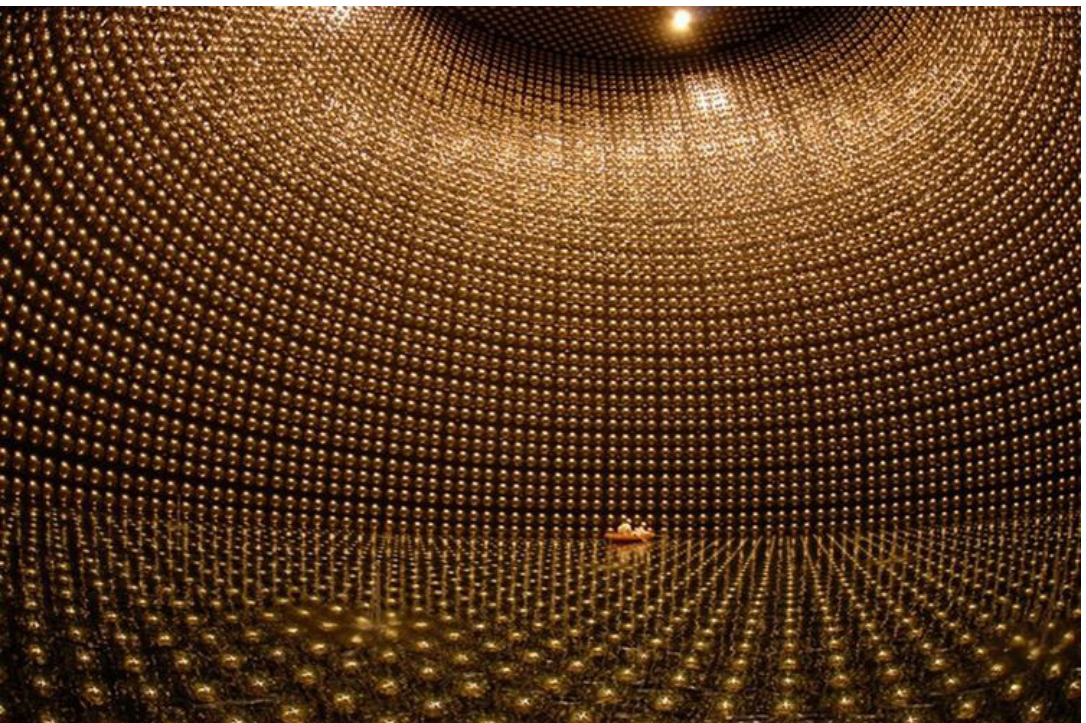
מדוע מתנהל מעקב כה צמוד אחר כל צעד ושעל שלנו? שערים אלקטרומגנטיים הולכים ומתפשטים מנמלי התעופה (גבולות) אל הכניסות למבני ציבור: תחנות רכבת, אולמות קונצרטים, מועדונים, מוזיאונים, בתי ספר, אוניברסיטאות, סניפי דואר, ספריות... השדות האלקטרומגנטיים הללו מבצרים ביתר שאת את הגבולות כיוון שהם מיועדים גם לעקוב אחר התנועות שלנו, אחר הגלישה שלנו באינטרנט, ולסנן כל מה שזר, חריג ובלתי מקובל. לאור זאת, המוזיאון אינו יכול להרשות עוד לעצמו להגביל את המבקרת באופן שהופך אותה לישות סבילה ומבודדת מבחינה חברתית (צופה) בשם טרליות מזויפת, אלא שתחת זאת עליו לתפקד כפלטפורמה לדיאלוג חברתי שתכיר בעלות של שימור בידודו

מסביבתו המיידית מחד גיסא ושל התפשטותו הגלובלית מאידך. אף שנודע לו תפקיד חשוב

- שכן הוא מאחסן ומשמר יצירות אמנות - המוזיאון אינו יכול לבסס את המקור או ההקשר של יצירת אמנות מתוך בידודו המלאכותי אלא באמצעות הסטוריוגרפיה, שלרוב היא קשורה בעבותות למדינות המערב מחרחרות המלחמה.

חלק נכבד מהאמנות שנוצרה בתקופה הנחקרת כאן נוצרה בעבור ומתוך הניטרליות המתעתעת והכפויה הזו. ראוי אפוא לשאול אם הביקורת על תנאי ההיתכנות שלה, ובמיוחד הביקורת המוסדית, הקנתה למוזיאון את ההשפעה הנדרשת כדי להיאבק בכוחות הכפייה שצוינו לעיל או דווקא ציידה את הכוחות הללו בנשק חתרני, אשר, על דרך הפיצול והפיקוח, משחזר את סיפור בבל תוך שהוא ממלא את תפקיד האל.

role for it stores and preserves artifacts the museum cannot establish the origin or content of a work of art in relation to other historical or cultural contexts by the use of the scientific methods related to the material. It is often used to store and preserve artifacts that are not otherwise protected by the state or the government. The museum is also responsible for the care and maintenance of the collection, and for the education of the public.

The Super Kamiokande: A neutrino observatory located under Mount Ikeno near the city of Hida, Gifu Prefecture, Japan. It is located 1,000 m (3,300 ft) underground in the Mozumi Mine in Hida's Kamioka area. The observatory was designed to detect high-energy neutrinos to search for proton decay, study solar and atmospheric neutrinos, and keep watch for supernovae in the Milky Way Galaxy.

ה"סופר קמיוקאנדה": מצפה חלקיקי נייטרניו הממוקם מתחת לחר איקנו בסמוך לעיר היידה, במחוז ג'פו ביפאן. הוא שוכן באלף מ' מתחת לפני האדמה במכרה מונומי באזור קמיוקה בהידה. המצפה נועד לזוהר חלקיקי נייטרניו עתירי אנרגיה כדי לעקוב אחר התפרקות פרוטונים, לחקור חלקיקי נייטרניו סולריים ואטמוספיריים ולזהות התפרצויות סופר-נובה בגלקסיות שבלי החלב.

The Bezalel Academy of Arts and Design ("Bezalel"), mentioned in Scene 1, is the oldest and most prestigious art school in Israel. Located in Jerusalem, it was originally em-bedded in craft akin to the Bauhaus movement (see below), but over the years it drifted away to a strong emphasis on fine art and some say even stronger emphasis on that-ence. The artists but also profoundly religious roots of this movement are cap-tured by its name, harkening back to one of the carpenters of the tabernacle carried by the Israelites across the desert: "And the Lord spoke unto Moses: I have called by name Bezalel [sic]... And I have filled him with the spirit of God, in wisdom... and in all manner of workmanship" (Exodus 31: 1-3).

Apparently, art, or at least art-

אפילוג | על חלקיקים ומסלוליהם (סיכום חלקי)

בצאלל אקדמיה לאמנות ועיצוב בירוש-לים ("בצלאל"), המוזכרת בסצנה 1, היא המוסד הוותיק והיוקרתי ביותר ללימודי אמנות בישראל. במקור, הדגש בלימודים בבצלאל היה על אומנות ומלאכה, וזאת בדומה לתנועת באוהאוס (ר' להלן), אך במהלך השנים נטתה האקדמיה יותר ויותר לעבר האמנויות היפות, ויש האומ-רים לעבר יפי המליצה. מוסד זה, שעבר בשנות פריחתו תהליך של חילון ומסחור, שורשיו נעוצים עמוק במלאכת היד אך גם במסורת היהודית, בהיותו מכונה על שם של אחד מנגרי ארון הברית שנשאו בני ישראל במדבר: "א וַיִּזְדָּרְךָ הָהוּה, אֶל-מֹשֶׁה לְאמֹר. ב רָאָה, קָרָאתִי בְשֵׁם, בְּצַלְלָאֵל בֶּן-אוּרִי בֶן-חֹזֵר, לְמַטֵּה קְהֵלָה. א וַאֲמַלְא אֹתוֹ, רוּחַ אֱלֹהִים, בְּחֶכְמָה וּבְתַבּוּחַהּ וּבְדַעַת, וּבְכָל-מְלָאכָה" (שמות ל"א).

אָהָה בעליל, לפחות המלאכה פרח במד-בר. אולם עם עליית הציונות, עברה מלי-צת הפרחת השממה קונקרטיזציה קיצונית. החולות הצהובים אמורים היו להוריק, פשוטו כמשמעו! כדוגמת הזיותיהם של

APPENDIX |

קולונויאליסטים אמרם כמו הרצפטים באלג'יריה והאיטלקים הפשיטים בלוב, מדובר היה ביותר מאשר הסוגיה הפרוזאית של הנחת צינורות לשינוע המים - מדובר זה לא פחות בשינוי אקלימי שנועד לב-רוא יש מאין סביבה נעימה ליוצאי אשכנז, בלב ובעין. ואמנם, בימי הנבטים (שהגיעו לשיא פריחתם בין המאה השלישית לפני הס-פירה ל-71 לספירה, מוזכרים בסצנה 17), היה הנגב ירוק בהרבה. שרידים חומריים לתפארת ממלכתם שו בעיני המתעוררים היהודים בעת החושה כהבטה לכרי דשא, מענה לקנאתם הנצחית בכנעני, במלקי או בערבי, בכל מי שחצה אי-פעם את הישי-מון רכוב על ספינת המדבר, וחש את אותה שייכות קמאית שכל כך היתה חסרה להם, ית לאומי או בלעדיו.

קנאה זו היתה המנוע הרגשי של תנועת הכ-נענים, שגם היא מוזכרת בסצנה 17 היו אלה יהודים שהיגרו לא מכבר לארץ והש-תוקקו להיות לילידיה, על דרך גיבושה של זהות מקומית א-יהודית בהשראת התרבויות הקדומות שהעלו הארכיאולוגים מן האוב-התת-קרקעי אשר, ישבו כאן באלף השני

in terms of biblical entitlement, interaction ever since, to justify them tendency, that has been gaining in the young state, and the upheavals of the war and eth-ical in the 1940s, but did not survive achieved some cultural influence in a word (see below). The movement asporic tradition - on the shift, ing, turn their backs on their di-second millennium BC, and in so op- have inhabited the country in the unearched by archeology believed to identify inspired by the cultures to fashion a new, non-Jewish local passsion for indigenousity, they sought a group of immigrants with a ment, also referred to in scene 17. hind the so-called Canaanite Move- that envy was a powerful motive be- one.

dent sense of belonging, statehood and landscape, for their self-evi-ode a camel across the stubbornly ite, Amalekite, or Arab, or whoever-ly envious as he was of the Canaan- a home of verdant pastures, eternal- settlement the tantalizing prospect of op suggested to the Jewish Evidene of their once mighty king- in scene 17). AD: 106 BC mentioned in the Nabateans (Jordani), the have been green during the time of Negel desert is indeed believed to ean psyche. Historically, Israel's- environment congenial to the Euro- changing the climate to produce an around, but actually a question of more than a matter of moving water and the French in Algeria, this was its such as fascist Italy in Libya- the fantasies of other colonial- posed to become following sup- create actualities. It was actual- the desert took was taken to con-ism, however, that the metaphor of- on of the advent of Zion-ship, can flourish in the

עד בוקר. המגע בין העמים קצר בימינו, ומסתכם בהגשת חומוס או מנות אחרות, תזכורת מזרזת לעליזנותו של האורח-הלוקח על פני המקומי המשביעו. מבחינה כלכלית, עליזנות זו מובטחת בזכות שלל המחסומים המבניים שהקים המערך הצבאי-תעשייתי (ר' הגדרתו של גרינברג ל"בטחון לאומי" בסצנה 2). ישראלים רבים בקושי מודעים לגובהם של מחסומים אלה, או פשוט משקרים לעצמם, ועל כן מאמינים בלב ובתמים שהערבים הפלסטינים פשוט נוטים מעצם טבעם לשרתם, והברכה למדה לגלם ברבות הימים את אותם יחסי הכוחות. אף שאמנם הם מצוים מתוקף תרבותם לגלות הכנסת אורחים להלך הנזקק, איש במזרח הערבי מעולם לא העלה בדעתו שהאורח מהמערב ייטה ללון ללילה כה ארוך. לחילופין, הסיור רוב "לארץ" מטעם זה שבחלוף הזמן, בדמות מרידות מזוינות ואינתיפאדות והתנגדות לתכניות שלום ממערב המפציעות מעת לעת במרחב נחשב בתרבות הישראלית העממית להפרת אותו מנהג – "סכין בגב". בעברית היומיומית, מתוך נוסטליגיה להכנסת האורחים שקדמה לאותו סכין, הפך ביטוי ערבי פרימיטיבי לשלום ופירושו הפך להיות פשוט ופשוט.

המגע בין העמים קצר בימינו, ומסתכם בהגשת חומוס או מנות אחרות, תזכורת מזרזת לעליזנותו של האורח-הלוקח על פני המקומי המשביעו. מבחינה כלכלית, עליזנות זו מובטחת בזכות שלל המחסומים המבניים שהקים המערך הצבאי-תעשייתי (ר' הגדרתו של גרינברג ל"בטחון לאומי" בסצנה 2). ישראלים רבים בקושי מודעים לגובהם של מחסומים אלה, או פשוט משקרים לעצמם, ועל כן מאמינים בלב ובתמים שהערבים הפלסטינים פשוט נוטים מעצם טבעם לשרתם, והברכה למדה לגלם ברבות הימים את אותם יחסי הכוחות. אף שאמנם הם מצוים מתוקף תרבותם לגלות הכנסת אורחים להלך הנזקק, איש במזרח הערבי מעולם לא העלה בדעתו שהאורח מהמערב ייטה ללון ללילה כה ארוך. לחילופין, הסיור רוב "לארץ" מטעם זה שבחלוף הזמן, בדמות מרידות מזוינות ואינתיפאדות והתנגדות לתכניות שלום ממערב המפציעות מעת לעת במרחב נחשב בתרבות הישראלית העממית להפרת אותו מנהג – "סכין בגב". בעברית היומיומית, מתוך נוסטליגיה להכנסת האורחים שקדמה לאותו סכין, הפך ביטוי ערבי פרימיטיבי לשלום ופירושו הפך להיות פשוט ופשוט.

נרדף ל"שלום", והיהודים משתמשים ב"שלום" המקוצר "אהלן" גם בינם לבין עצמם, כדי להזכיר לעצמם שכל מפגש בין מזרח ומערב טומן בחובו את ההבטחה לקבל שירות. ובכל זאת, כמה מהמפגשים הקודמים לא היו נעימים. במסעותיהם במדבר, בני ישראל שברחו כביכול מכלאם שבארץ היאור, בעוד שבפועל גורשו כי השתהו יתר על המידה על סיר הבשר, דימו לעצמם – ורימו את כל הדורות הבאים – כי הביסו את הצבא המצרי וציירו תמונה חסרת שחר של ארץ שהיתה חרבה. ליתר דיוק, הם נפלו בפח שכרה להם בעל החלומות משה, שהגה את הסיסמה "ארץ חלב ודבש" (ר' סצנה 6) כדי לדחוק בהם מזרחה. פרסומאי כושל – "לא איש דברים אנוכי", הוא עצמו מתוודה בפני אלהים בשמות ד' המשימה לטוית הטובה – אפשר שהחמיק את האירוניה שבצירוף המלים האומלל. צאן מרעיתו ודאי שלא החמיצוה, כיוון שהתחננו חזור והתחנן לבשר: "מי-יתן מותנו כד-הנה? ארץ מארץ, ארץ מארץ, ארץ מארץ" (ט"ז: 3), הם מקוננים בקול בלתי צמחוני בעליל. והעתיד הרחוק לא

נרדף ל"שלום", והיהודים משתמשים ב"שלום" המקוצר "אהלן" גם בינם לבין עצמם, כדי להזכיר לעצמם שכל מפגש בין מזרח ומערב טומן בחובו את ההבטחה לקבל שירות. ובכל זאת, כמה מהמפגשים הקודמים לא היו נעימים. במסעותיהם במדבר, בני ישראל שברחו כביכול מכלאם שבארץ היאור, בעוד שבפועל גורשו כי השתהו יתר על המידה על סיר הבשר, דימו לעצמם – ורימו את כל הדורות הבאים – כי הביסו את הצבא המצרי וציירו תמונה חסרת שחר של ארץ שהיתה חרבה. ליתר דיוק, הם נפלו בפח שכרה להם בעל החלומות משה, שהגה את הסיסמה "ארץ חלב ודבש" (ר' סצנה 6) כדי לדחוק בהם מזרחה. פרסומאי כושל – "לא איש דברים אנוכי", הוא עצמו מתוודה בפני אלהים בשמות ד' המשימה לטוית הטובה – אפשר שהחמיק את האירוניה שבצירוף המלים האומלל. צאן מרעיתו ודאי שלא החמיצוה, כיוון שהתחננו חזור והתחנן לבשר: "מי-יתן מותנו כד-הנה? ארץ מארץ, ארץ מארץ, ארץ מארץ" (ט"ז: 3), הם מקוננים בקול בלתי צמחוני בעליל. והעתיד הרחוק לא

Editing: **Orit Bulgaru** עריכה: אורית בולגרו

Design: **Luca Bogoni** עיצוב: לוקה בוגוני

Content Editing & Hebrew Translation: **Ami Asher** עריכת תוכן ותרגום עברית: עמי אשר

Project Management: **Moranne Mintz** ניהול הפקה: מורן מינץ

Image Processing: **Lena Gomon** טיפול בדימויים: לנה גומון

Image Editing: **Ilit Azoulay** עריכת דימויים: עילית אזולאי

Printing and Binding: **AusDruck Berlin** הדפסה וכריכה: AusDruck Berlin

Typeface: **Nitti (Pieter van Rosmalen - Bold Monday) Parmigiano Text (Yanek Iontef - Typotheque)** פונטים: **Nitti (Pieter van Rosmalen - Bold Monday) Parmigiano Text (Yanek Iontef - Typotheque)**

Works are from artists collections unless otherwise indicated. העבודות שייכות לאמנים עצמם למעט אם מוזכר אחרת.

Correctly political: Exorcizing the West, was produced with the support of the Israel Lottery Council For Culture & Arts הספר "פוליטיקלי חורק, הדיבוק המערבי בגוף המזרחי" הופק בסיוע מועצת מפעל הפיס לתרבות ולאמנות

Mifal Hapais

The Project BAAD was made possible by the generous support of the Bezalel Academy of Art and Design in Jerusalem as well as the cooperation of the Bezalel MFA in Tel Aviv.

Published and distributed by: **BAAD PUBLISHING**

Available through: baadgallery.org
First Edition, 2020, Printed in Germany
ISBN 978-3-00-065339-1

© 2020 jonathan Touitou and his texts
© 2020 the artists and their respictive works

All images other then those belonging to artists are free of rights and belong to the public domain. If by mistake it happened to be otherwise for a specific image we kindly ask to contact: jonathan.2e2@gmail.com and we will undertake to correct any omission or errors in future editions.

מפעל הפיס

פרויקט באאד התאפשר בזכות התמיכה של האקדמיה בצלאל בירושלים וכן בשיתוף פעולה של AFM בצלאל בתל אביב.

פורסם והופץ על ידי: **BAAD PUBLISHING**

ניתן להשיג דרך: www.baadgallery.org
המהדורה הראשונה, נדפסה ב- מסת"ב: 2020
מסת"ב: 978-3-00-065339-1

© 2020 יונתן טואיטו והטקסטים שלו
© 2020 האמנים ויצירותיהם המכבדות

כל התמונות שאינן אלה השייכות לאמנים הונן חפות מזכויות ושייכות לרשות הרבים. אם יתגלו במקרה של תמונה ספציפית אנו מבקשים ליצור קשר: moc.liamg@2e2.nahtanoj ואנו מתחייבים לתקן כל מחדל או שגיאה בעתיד.

תערוכות ואירועים במשך שלושה שנים.

In this book, the author stages a mock investigation. A foren-
sic incantation exorcising an evil spirit possessing the Israeli
artists and their practice: a Western dybuk (demon) in the
100 יצירות אמנות אותן הוא לוו אמנים להאשים ולשלוש שנים. לא
Eastern body. Rather than glorify their genius, the story praises
הפריזמה והמיתוס. הפרויקט חלף
their inevitable all-too-human "failure" as artists and as public
ג'ונתן מוויטו באביב הערבי של , בעת שבה צעקו מיליונים את אותו
figures personifying a decrepit enlightenment.
rA taeB) (ataD evitalumuceA dna taeB), שיום הסופר, האמן והאוצר
Through the twists and turns of the police inquiry, this failure
מקומית הדוהרת לעבר כליונה. הספר שואב את השראתו מפרויקט DAAB
emerges largely as a result of a context looted of its local at-
ההגיון המוסרי ומעלה את האמנים מן האוב כמופתים סגנוניים של תרבות
tributes by and for the museums. The investigation functions as
הדיסציפלינה שהגתה אותו בראשונה. החקירה מתחקה אחרי
an accelerator of the institutional logic and stages the artists as
זה בעיקר כתוצאה הקשר שהמוזיאון שלל ממנו את מקומו ויוצרות
colorful specimens of a local culture racing towards extinction.
שאר כל עליה הכלל. מבט לעל לפתולוגיה החקירה המשמרת, יוצרת "מיתוס" אורגני
This book was inspired by the BAAD (Beat Artfact and Accumu-
הבלתי נמנע 'האנשי להחריף' לראשיתו פוגע רוביץ פוגע פוגע
lative Data) Project that the author, artist and curator Jonathan
המזרחי. במקום לישיר לל שיר הלה לה לה "סולא" "סולא"
Touitou initiated in 2011, precisely at a time when the same
לגירוש השיר שרוב באמנים הישראליים: החרב לראשיתו פוגע
slogans, using the same incantation, were shouted by millions
בספר שלפנינו, רוקח המחבר חקירה שלא היתה ולא נברא ממשמרת
of protesters on the streets of Tel Aviv, Cairo, and Tunis.